

Последната битка

Рик Джойнър

Въведение

В началото на 1995г. Господ ми даде сън, който бе първият от поредица взаимосвързани пророчески преживявания. Публикувах съкратен вариант на първия сън в списанието и бюлетина "Утринна звезда" под заглавието "Настъплението на адските орди". Продължих да търся Господа за тази велика духовна битка, която бях видял, и имах серия видения и пророчески преживявания свързани с нея. Публикувах отново съкратен вариант в списанието "Утринна звезда" под заглавието "Настъплението на адските орди", части 2 и 3.

Поредицата стана вероятно най-популярната книга, която някога сме публикували. Бяхме засипани с молби да съберем трите части заедно и да ги издадем като книга.

Реших да направя това и се заех да допълня нещата, които не бяха включени в съкратените версии. Но точно когато бях готов да ги предам на редакторския отдел, имах ново пророческо преживяване, което явно бе свързано с това видение, и чувствах, че съдържа кулминацията му.

Включих го в части 4 и 5 на тази книга (нещичко от част 4 бе публикувано в част 3 на списанието). В първите три части на книгата има и значително количество непубликуван материал.

Как получих видението

Един от най-често задаваните въпроси, свързани с това видение, се отнася до това как съм го получил. Вярвам, че това е важен въпрос и затова ще се опитам тук да отговоря накратко. Първо трябва да обясня какво имам предвид под видения и "пророчески преживявания".

Пророческите преживявания, както ги наричам, са многобройни и различни. Те включват всички основни начини, по които Бог е говорил на хората Си в Писанията. Тъй като Господ е същият днес, какъвто е бил вчера, Той не е преставал да контактува с хората Си по същия начин и такива преживявания могат да се открият в цялата църковна история. Както обяснява апостол Петър в проповедта си, записана в Деяния гл.2, сънищата, виденията и пророчеството са основни белези на последните дни и на изливането на Святия Дух. Тъй като явно се приближаваме до края на земната история, те все повече ще се срещат в наше време.

Една от причините да стават все по- разпространени сега е защото ще са ни нужни, за да изпълним предназначението си в тези времена. Вярно е и че сатана, който за жалост познава Писанията по-добре от много християни, също разбира важността на пророческите откровения в общението между Бога и Неговите хора и затова в пълна мяра излива лъжливите си дарове върху онези, които му служат. Но нямаше да има фалшификат, ако няма оригинал, така както няма фалшива тридоларова банкнота, защото не съществува истинска такава.

Скоро след като станах християнин през 1972 г. прочетох този пасаж в Деяния 2гл. и разбрах че ако сега са последните времена е важно да разбираме начините, по които Бог ще ни говори. Не си спомням първоначално да съм се молил да имам подобни преживявания, но започнах да ги имам, което ми даде още по-голям тласък в разбирането им.

Оттогава съм минавал през периоди, в които тези преживявания са били много чести. Имал съм и периоди, в които те изцяло са липсвали. Но след всеки период на липса те се връщаха и бяха много по-мощни и по-чести.

Напоследък са и двете. Така научих много за пророческите дарби, преживявания и за пророците, за което ще говоря по-подробно в една книга, която скоро ще излезе от печат.

Има много нива на пророческо откровение. Началните нива включват пророчески "впечатления". Това действително са откровения. Те могат да бъдат изключително конкретни и точни, когато се тълкуват от хора опитни и чувствителни към тях. Но точно на това ниво нашите "откровения" могат да бъдат повлияни от чувствата, предразсъдъците и доктрините ни. Затова реших да не използвам изрази като "така казва Господ" при откровения на такова ниво.

На това ниво могат да дойдат и видения. Те са леки и трябва да се видят с "очите на сърцето". Могат още да бъдат конкретни и точни, особено ако са получени и/или тълкувани от опитни хора. Колкото повече се отварят "очите на сърцата ни", както се моли Павел в Ефес. 1:18, толкова по-силни и полезни могат да бъдат те.

Следващото ниво на откровение е съзнателно усещане за присъствието на Господа или за помазанието на Святия Дух, което дава особено просветление на умовете ни. То често идва докато пиша или говоря и ми дава много по-голяма увереност във важността и точността на това, което казвам. Вярвам, че вероятно същото са изпитали и апостолите, когато са писали посланията на Новия Завет. Това ще ни даде голяма увереност, но на това ниво ние все още можем да се повлияем от предразсъдъци, доктрини и т.н. Затова, вярвам, Павел казва, че за някои неща изразява своето мнение, но считайки, че има съгласието на Божия Дух. В общи линии, когато става дума за пророчества, има повече нужда от смирение, отколкото от догматизъм.

"Явните видения" се явяват на ниво, по-високо от "впечатленията"; те често ни дават повече яснота, отколкото можем да имаме, когато усещаме и съзнаваме присъствието на Бога или помазанието. Явните видения са външни и се виждат ясно като на филмов екран. Тъй като не можем да ги контролираме, смятам, че има много по-малка вероятност от наша намеса в откровения, дошли по този начин.

Друго по-високо ниво на пророческо преживяване е трансът, в какъвто изпада Петър, когато му бе наредено да отиде в дома на Корнилий и да проповядва благовестието на езичниците за пръв път, а също и Павел, когато се моли в храма в Деяния 22. Трансът е често срещано преживяване на библейските пророци. Той е като сън, когато си буден. Вместо само да виждаш "екран", както при видението, чувстваш сякаш си във филма и участваш в него по странен начин. Трансът може да бъде както доста лек, при който все още осъзнаваш заобикалящата те реалност и дори можеш да взаимодействаш с нея, така и пълен, при който усещаш като че ли си буквално на мястото от видението си. Изглежда точно това е изпитвал Езекил доста често, а вероятно и Йоан е преживял същото, когато е имал виденията, записани в книгата Откровение.

Виденията събрани в настоящата книга започнаха с един сън. Част от него дойде при силно усещане за присъствието на Господа, но преобладаващата част бе получена в някаква степен на транс. По-голямата част дойде на ниво, на което осъзнавах какво ме заобикаляше и дори можех да действам адекватно, като например да отговоря на телефонно позвъняване. Когато се получава прекъсване или когато нещата ставаха толкова напрегнати, че трябваше да стана и да се движа наоколо, щом седнех се връщах точно там, където бях прекъснал. Веднъж преживяването стана толкова напрегнато, че дори станах и напуснах планинската хижа, където ходя, за да търся Бога, и се прибрах в къщи. Върнах се след повече от седмица и почти веднага се озовах там, където бях

спрял.

Никога не съм знаел как да "включвам" такива преживявания, но почти винаги съм бил свободен да ги изключа щом поискам. На два пъти големи части от това видение дойдоха във време, което считах за много неподходящо, защото бях отишъл в хижата, за да довърша важна работа, за която имах установен краен срок. Два от броевете на списанието излязоха с малко закъснение по тази причина, а също и последната книга, която написах и публикувах, очаквах да завърша няколко месеца по-рано. Но Бог като че ли не Го е грижа за нашите срокове!

Смятам, че в съня и транса имах силно изразени дарбите на разпознаване на духове и слово на знание. Понякога, щом погледна някой човек или се моля за църква или служение, просто започвам да разбирам неща за тях, за които нямам естествено знание. По време на тези пророчески преживявания тези дарби действаха на ниво, което лично не съм преживявал в "действителността". Тоест, когато поглеждах във видението едно "подразделение" от ордата на злото, веднага узнавах стратегиите и способностите му. Не знам как това знание стигаше до мен но просто го знаех и то с големи подробности. В някои случаи поглеждам някого или нещо и знам неговото минало, настояще и бъдеще едновременно. За да спестя време и място, в тази книга съм включил това знание като факт без да обяснявам как съм го получил.

Използване на пророческите откровения

Трябва да подчертая, не вярвам, че което и да било пророческо откровение трябва да служи за основаване на доктрина. За това имаме Писанията. Пророчествата имат две основни приложения. Първото е, за да се разкрие волята и плана на Бога за определени неща. Пример за това е Павловия сън да отиде в Македония и изстъплението, в което му бе казано незабавно да напусне Ерусалим. Имам примери и в служението на Агав. Единият е свързан с глада, който щеше да настъпи по целия свят, а другият - с Павловото посещение в Ерусалим.

Такива откровения виждаме да се дават и за осветляване на доктрината, която се проповядва в Писанията, но не е ясно видяна. В дадения пример изстъплението на Петър хвърля светлина едновременно върху Божията воля и здравето библейско учение, по което Писанията са много ясни (че езичниците могат да приемат благовестието), но което е било все още неразбрано от църквата.

Виденията в тази книга съдържат някои стратегически откровения, а също и някои библейски доктрини, които наистина не разбирах преди, но вече виждам съвсем ясно. Все пак по-голямата част от учението, разкрито ми чрез тези преживявания, познавах и поучавах от години, макар че не мога да кажа, че го живеех. Често съм мислил за предупреждението на Павел към Тимотей да внимава на поучението си. Голяма част от думите, които ми бяха казани при тези преживявания самият аз бях поучавал много пъти. Знам, че не прилагам собствените си поучения както трябва и затова приех доста от тях като упрек към самия мен. Дори и да е така, усещах, че това са послания за всеки и съм ги включил в книгата.

Някои ме насърчаваха да напиша тази книга като алегория, в трето лице, подобно на "Пътешественикът", но реших да не го правя по няколко причини. Първо, смятам, че някои хора щяха да я приемат като плод на личната ми изобретателност, а това нямаше да е вярно. Искане ми се да съм такъв творец, но не съм. Друга причина е усещането, че ще бъда много по-точен, ако предам всичко така, както съм го получил, и аз се постарях да изложа преживяванията си по начина, по който дойдоха. Обаче смятам, че неспособността ми да запомням подробности е една от най-големите ми слабости. На моменти съм се съмнявал в спомена си за някои детайли от това видение и

мисля, че и вие трябва да сте свободни да направите същото.

Смятам, че това е правилното отношение към всяко такова послание. Само Писанията заслужават да ги считаме за безпогрешни. Моля се, докато четете, Светият Дух да ви води в истината и да отдели всяка попаднала слама от зърното.

Рик Джойнър

Първа част

НАСТЪПЛЕНИЕТО НА АДСКИТЕ ОРДИ

Армията от демони беше тъй голяма, че се простираше докъдето поглед стигаше. Тя беше разделена на батальони, всеки от които имаше различно знаме. Тези на по-близките подразделения бяха Гордост, Себеправедност, Почтеност, Себецентризъм, Осъждение и Ревност. Имаше още много дивизии от зли духове, които не можех да видя, но тези, които предвождаха тази ужасна орда, изглеждаха най-могъщите. Главнокомандващ на тази армия беше самият Обвинител на братята. Армията от нечисти сили излизаше от ада и се отправяше към Христовата църква.

Оръжията, с които тази орда бе снаряжена, също имаха имена. Мечовете се наричаха Заплаха; копията - Коварство; стрелите - Обвинение, Клюка, Клевета и Осъждение. Пред армията вървяха на групички или поотделно, демони, наречени Отхвърляне, Огорчение, Нетърпение, Непростителност и Похот. Те бяха изпратени да подготвят главната атака. Тези по-малки групички разузнавачи бяха по-малочислени, но не отстъпваха по мощ на някои от по-големите дивизии. Причината те да са по-малобройни бе стратегическа. Също както Йоан Кръстител, който беше сам, но беше надарен със свръхестествено помазание да кръщава народа, за да го приготви за Господа тези по-малки демонични групи имаха свръхестествена нечиста мощ да "кръщават народите". Един единствен демон на Огорчение можеше да разпръсне отровата си в цели множества, дори и в цели нации и култури. Когато един демон на Похот се прилепеше към някой изпълнител, филм или дори реклама. той разпръскваше нещо подобно на електрически стрели от мръсотия, които поразяваха и "притъпяваха" съвестта на огромни маси от хора. Всичко това ставаше с цел да се проправи път за демоничната орда. Тази армия се беше опълчила конкретно срещу църквата, но атакуваше и всеки друг по пътя си. Разбрах, че тя се стреми да парира един предстоящ ход на Бога, целящ да спечели цели множества за евангелието.

Главната цел на тази армия беше да всее разделение на всяко ниво на взаимоотношения между християните; да настрои една църква против друга, миряните срещу пастора им, съпруг против съпруга, деца против родители, та дори и да настрои децата едно против друго. Някои демони бяха изпратени поединично в семейства, при отделни личности или в църквата, където трябваше да открият проломите, които демоните Отхвърляне, Огорчение, Страст и прочие да използват и да разширят. Следващите ги девизий щяха да навлязат през тези проломи и окончателно да завладеят жертвите си.

Най-поразяващата част от видението се състоеше във факта, че демоните не яздеха коне, а християни! Повечето от християните бяха добре облечени и почтени и имаха вид на изискани и добре образовани хора, но сякаш там имаше представители на почти всички професии. Тези хора изповядваха християнските истини, за да успокоят съвестта си, но живеяха живота си в съгласие със силите на тъмнината. Всеки път,

когато те се съгласяваха с тези сили, демонът който ги яздеше нарастваше и започваше още по-лесно да направлява действията им.

Много от тези вярващи бяха приели върху си повече демони, но очевидно само един ги ръководеше. Вида на демона началник определяше в коя дивизия се намира християнинът. И въпреки че всички дивизии маршируваха заедно, изглеждаше сякаш всеки момент армията ще се разпадне. Например демоните на омраза мразеха останалите демони също толкова, колкото мразеха и християните. Демоните на ревност се ревнуваха един друг. Единственият начин, по който предводителите на тази орда успяваха да предотвратят сражения между самите демони, бе неспирно да подклаждат у тях омраза, ревност и т.н. срещу хората, които яздеха. Обаче тези хора често водеха битки помежду си. Разбрах, че точно поради тази причина някои от армиите, опълчили се срещу Израел в Писанията, накрая започваха да се избиват взаимно. Когато намеренията им срещу Израел биваха осуетени, тяхната ярост ставаше неконтролируема и започваха да воюват помежду си.

Забелязах, че демоните яздеха християните, но не бяха вътре в тях, както бяха в невярващите. Очевидно бе, че тези вярващи трябваше само да спрат да се съгласяват с демоните, за да се освободят от тях. Например, ако християнинът, върху когото яздеше демон на ревност, започнеше просто да се съмнява в ревността, демонът много бързо отслабваше. Когато това станеше отслабналият демон извикваше и предводителят на дивизията свикваше всички демони около този християнин, за да го атакуват докато огорчението и всичко друго отново се натрупваше върху него. Ако и това не подействаше, демоните започваха да цитират стихове, които изопачаваха така че да оправдаят огорчението, обвиненията и т.н.

Явно бе, че мощта на демоните се коренеше почти изцяло в силата на заблудата, но те бяха заблудили тези християни до такава степен, че когато демоните ги използваша те си мислеха, че са употребени от Бога. Това се дължеше на факта, че почти всички хора носеха знамената на Себебправедност и така никой не можеше да види истинските знамена на тези дивизии. Когато погледнах в далечината към тила на тази армия, видях свитата на Обвинителя. Започнах да разбирам стратегията му и бях смаян, че е толкова проста. Знаех, че дом разделен против себе си не може да устои, а тази армия целеше да предизвика такова разделение в църквата, че тя окончателно да отпадне от благодатта. Очевидно единственият начин да се постигне това беше да използва християни, които да воюват срещу собствените си братя, и ето защо почти всички в предните редици бяха християни или поне номинални християни. Всяка стъпка, която тези заблудени вярващи правеха в покорство на Обвинителя, властта му над тях се засилваше. От това неговата увереност, а и увереността на всичките му командири, нарастваше с напредването на армията. Разбрах, че мощта на тази армия зависеше от това дали тези християни се съгласяват с пътищата на нечестията.

Пленниците

Зад първите дивизии се точеха пленниците на тази армия - едно огромно множество християни. Всички те бяха ранени и пазени от малки демони на Страх. Пленниците сякаш бяха повече на брой, отколкото самата демонична армия. Беше изненадващо, че пленниците все още бяха въоръжени с щитове и мечове, но никой не ги използваше. Бях шокиран, че толкова много бяха държани в плен от толкова малко на брой и незначителни демони на страха. Християните можеха лесно да се освободят, ако просто започнеха да използват оръжията си и тогава те може би щяха да нанесат големи щети на цялата нечестива орда. Вместо това те вървяха покорно напред.

Небето над пленниците беше потъмняло от лешояди, които носеха името

Депресия. Когато кацах на рамото на някои от пленниците, те повръщаха върху него. Повърнатото се казваше Осъждане. Всеки пленник, който биваше залян с него, ставаше и продължаваше по-бодро, но после грохваше по-слаб от всякога. Отново се чудех защо пленниците просто не убиваха тези лешояди с мечовете си, което можеха да направят много лесно.

Случваше се някои от по-слабите пленници да се спъне и падне. В момента, в който тялото му опреше в земята, останалите пленници започваха да го мушкат с мечовете си и да му се присмиват. После идваха лешоядите и поглъщаха падналите, докато бяха още живи. Останалите пленници- християни гледаха всичко това отстрани и го одобряваха, като от време на време отново промушваха падналите с мечовете си.

Наблюдавайки внимателно, осъзнах, че пленниците считаха Осъждението за Божия Истина. Освен това пленниците си въобразяваха, че маршируват в Божията армия! Ето защо не нападаха малките демони на Страх или лешоядите. Те ги считаха за Божии посланици! Поради тъмнината която облакът от лешояди причиняваше, пленниците не можеха да виждат и затова те наивно приемаха, че всичко, което им се случва, е от Господа. Те си мислеха, че онези, които се препъват са под Божието осъждане и затова ги нападаха; мислеха си, че така съдействат на Бога.

Единствената храна, с която пленниците разполагаха, беше повърнатото от лешоядите. Тези които отказваха да я ядат, скоро изгубваха сили и падаха. Онези, които се хранеха с нея, бяха укрепявани със сила, която обаче идваше от нечестивите демони. После те изгубваха сили и трябваше да пият от водите на огорчението, които постоянно им предлагаха. След като пиеха от водите на огорчението те започваха да повръщат върху другите пленници. Когато някой от пленниците почнеше да повръща върху другия, един от демоните чакащи отстрани, го яхваше и го подкарваше към предните редици.

Още по-отблъскваща от повърнатото от лешоядите беше отвратителната слуз, която демоните уринараха и отделяха върху християните, които язدهха. Отделената слуз беше наречена Гордост Егоистични амбиции, което беше и името на тази дивизия, и т.н. Обаче слузта, отделена върху християните, ги караше да се чувстват много по-добре, отколкото начинът, по който Осъждението им въздействаше. Ето защо те вярваха, че демоните са Божии пратеници, а слузта всъщност е помазанието на Святия Дух. Бях толкова отвратен от армията на злото, че исках да умра.

Тогава чух гласа на Господа да ми казва: *"Това е вражеската армия на последното време. Това е най-голямата заблуда на сатана. Той придобива най-голяма сила за разрушение, когато може да употребява християни срещу братята им. Още открай време сатана използва тази армия за злите си намерения, но никога преди не е успявал да се сдобие с толкова много пленници. Но ти не се страхувай! Аз също имам армия. От теб сега се изисква да се изправиш и да започнеш да се биеш защото няма повече безопасно място, където можеш да се скриеш и да избегнеш боя. Трябва да воюваш за Моето Царство, за Истината и за тези, които са били измамани."*

Това слово от Бога ми подежда толкова насърчително, че веднага започнах да викам към пленниците, че са били заблудени и си мислех, че те ще ме послушат. Като направих това, сякаш цялата армия обърна поглед към мен. Страхът и депресията, които бяха върху тях, се насочиха към мен. Продължавах да викам, тъй като мислех, че християните ще се събудят и ще осъзнаят какво става. Вместо това много от тях се пресегнаха за стрелите си и започнаха да се целят в мен. Останалите пленници се колебаеха по какъв начин да ме възприемат. Моментално осъзнах, че бях допуснал голяма грешка с преждевременното си и прибързано решение.

Начало на битката

Тогава се обърнах и видях армията на Бога зад мен. Тя се състоеше от хиляди войници, но вражеската армия бе по-многобройна. Бях ужасен и обезсърчен, тъй като ми се струваше, че много повече християни изпълваха редиците на нечестивия, отколкото имаше в Господната армия. Разбрах също, че битката, която предстоеше да започне, щеше да се прочуе като Великата християнска гражданска война, защото малцина щяха да прозрат кои са силите, движещи двете страни в този неизбежен конфликт.

Когато се взрях по-отблизо в Божията армия, положението ѝ ми се стори още по-безнадеждно. Малцина бяха напълно облечени и въоръжени

Повечето бяха само частично защитени с оръжия, а някои изобщо нямаша такива. Числото на ранените беше извънредно голямо. Повечето от пригответените за бой войници държаха малки по размер щитове. Беше ми напълно ясно, че те нямаше да им осигурят сериозна защита. За мое голямо учудване по-голямата от армията се състоеше от жени и деца. Много малко от онези, които бяха напълно въоръжени, бяха добре обучени как да използват оръжията си.

В края на армията се влачеше тълпа от хора, които много напомняха пленниците на армията на злото, но все пак коренно се различаваха от тях. Те бяха невероятно щастливи, сякаш опиянени. Играеха игри, пееха песни пируваха и се местеха от група на група. Затичах към Господната армия за да избегна атаката, която приближаваше. Нямаше съмнение, че ни предстоеше една неравна битка и сигурно поражение. Бях особено загрижен за тази тълпа, която се влачеше зад Божията армия, и затова се опитах да надвикам глъчката и да ги предупредя, че приближава битка. Само някои успяха да чуят гласа ми. В отговор те направиха "знак на мир" и казаха, че не вярват във войната и че Господ няма да допусне да им се случи каквото и да е зло. Отново се опитах да им обясня, че не случайно Бог ни е осигурил оръжия, но те побързаха да ми отговорят, че са дошли до място на мир и радост, където нищо подобно не може да им се случи. Започнах усърдно да се моля Господ да увеличи щитовете на въоръжените войници, за да могат да защитят онези, които не бяха готови за битката.

Тогава при мен дойде един ангел, който ми даде тръба и ми каза незабавно да затръбя с нея. Подчиних се. Видях как онези от воините, които бяха облечени поне с част от Божието всеоръжие веднага от реагираха и застанаха мирно. Тогава им бяха донесени допълнителни оръжия и части от военно облекло. Те побързаха да се облекат. Забелязах, че ранените воители не покриха раните си с доставеното им военно оборудване. Преди да успее да кажа каквото и да е, вражеските стрели започнаха да се изсипват върху нас. Всеки, който не беше напълно пригответен за боя, пострада. Воините, които не бяха покрили раните си, бяха наранени на същите места.

Ранените от стрелите на Клеветата веднага започнаха да клеветят тези, които не бяха пострадали. Улучените от стрелите на Ключкарството започнаха да одумват. Не след дълго в стана настъпи голямо разделение. Чувствах, че всеки момент ще започнем да се самоунищожаваме, също както бе станало с някои от езическите армии в Писанието, повдигнали се едни срещу други. Чувството за безпомощност бе ужасно. Внезапно връхлетяха лешояди, които грабваха ранените и ги отнасяха в лагера на пленниците. Ранените все още държаха в ръце мечовете си и много лесно можеха да поразят с тях лешоядите, но не го направиха. Всъщност тези воители бяха отвлечани доброволно, понеже бяха изпълнени с гняв към останалите от нас, които не бяхме пострадали.

Тогава си спомних за тълпата, която следваше армията, и изтичах да видя какво се бе случило. Сцената, която се разигра с тези воители, бе още по-отчайваща. Хиляди

ранени лежаха по земята и стеноха. Небето над тях потъмня от лешоядите, отнасящи ги в плен на врага. Много от онези които не бяха ранени, стояха сякаш вцепенени и не можеха да повярват на очите си. Те също бързо бяха отнесени от лешоядите. Някои от воините се опитаха да отблъснат лешоядите, но нямаха подходящи оръжия. Пострадалите бяха толкова ядосани, че заплашваха и пъдеха всеки който им се притичваше на помощ, но се покоряваха на лешоядите.

Онези, които не бяха ранени и се бяха опитали да отблъснат лешоядите, започнаха да бягат от бойното поле. Този пръв сблъсък с врага бе тъй опустошителен, че бях изкушен да се присъединя към бягащите. Тогава, учудващо бързо, някои от побягналите се появяваха отново, напълно въоръжени, с големи щитове в ръце. Тогава за пръв път изпитах насърчение от видяното.

Воините, които се завръщаха, изразяваха внушителна решимост, която бе заела мястото на предишното празнично веселие. Знаех, че те са били заблудени веднъж, но че няма да го допуснат отново. Те започнаха да заемат местата на падналите и дори оформиха нови редици, за да защитят тила и фланговете. От това смелостта на останалите войници нарасна, а също и решителността им да застанат и да воюват. В този миг се появиха три големи ангела - Вяра, Надежда и Любов, и застанаха зад нас. Докато ги гледахме, щитовете ни започнаха да растат. Изумително беше колко бързо отчаянието се бе превърнало във вяра. И то здрава вяра закалена от опита.

Високият път

Сега всички имахме мечове носещи името Божие Слово, и стрели, наименувани според различни библейски истини. Ние искахме да отвърнем на атаката, но не знаехме как да стреляме без да улучим християните, върху които язدهа демоните. Изведнъж ни хрумна, че ако бъдат ударени от Истината те ще отрезнеят и ще въстанат срещу потисниците си. Изстрелях няколко стрели. Същото направиха и останалите. Почти всяка една улучи християнин. Обаче когато стрелите се забиха в тях, никой не отрезня, нито пък падна наранен. Напротив, улучените се разяриха и демоните, яздещи върху тях, станаха още по-големи.

Това шокира всички ни. Започнахме да губим надежда в успешния изход от битката. При все това присъствието на ангелите Вяра, Надежда и Любов ни даваше увереност, че поне няма да отстъпим от територията си.

Изведнъж се появи друг ангел, наречен Мъдрост. Той ни посъветва да се бием, на планината, която се издигаше зад нас. На различни нива по протежението ѝ имаше издатини. С всяко по- горно ниво те се стесняваха все повече и повече и ставаше все по-трудно да се стои върху тях. Всяка издатина бе наименувана според определена библейска истина. По-ниските нива носеха имената на основни истини като Спасение, Освещение, Молитва, Вяра и т.н., а по-горните - на по- дълбоки библейски истини. Колкото по-високо се изкачвахме, толкова по-големи ставаха щитовете и мечовете ни. До нас достигаха съвсем малък брой вражески стрели.

Трагичната грешка

Някои от воините, които бяха останали на по-ниските нива, започнаха да събират вражеските стрели и да ги изстрелват обратно. Това беше ужасна грешка. Демоните лесно успяваха да избегнат стрелите и по този начин им позволяваха да се забият в християните. Всеки път, когато някой от християните биваше улучен от стрелите на Обвинението или Клеветата, отнякъде долиташе демон на Огорчение или Ярост. Той кацаше върху стрелата и започваше да уринира и отделя отровата си върху

наранения християнин. Когато един такъв човек биваше нараняван от два или три демона, като допълнение към Гордостта и Себебправедността, които вече имаше, той започваше да се видоизменя и да придобива уродливия образ на определен демон.

Ние, стоящите на по-горните нива, можехме да видим какво точно става, но християните от по-долните нива, които стреляха обратно със стрелите на врага, не можеха да видят нищо. Част от нас решиха да продължат да се изкачват нагоре, докато други се върнаха обратно на по-ниските нива за да обяснят на воините какво точно ставаше. Тогава на всеки от нас му бе наредено да продължи да се изкачва и да не спира. Изключение правеха само някои хора, които бяха поставени на определени нива с цел да съдействат на останалите войници да се придвижват нагоре.

В безопасност

Когато достигнахме нивото, наречено "Единството на братята", нито една от вражеските стрели не можеше да ни достигне. Много от нас решиха, че не е необходимо да се изкачват по-нагоре. Разбрах ги, понеже с всяко по-горно ниво опората за краката ставаше все по-несигурна. Същевременно, колкото повече се изкачвах, толкова по-силен се чувствах, а с това нарастваше и умението ми да боря с оръжията. И така аз продължих да се придвижвам нагоре.

Не след дълго станах достатъчно сръчен и успях да улучвам демоните без да наранявам християните. Разбрах, че ако се изкача достатъчно високо, бих могъл да улуча главнокомандващите ордата на злото, които стояха зад армията си. Съжалявах, че толкова много воини останаха на по-долните нива, където се чувстваха в безопасност, но не можеха успешно да поразяват врага. Но затова пък силата и характерът на онези, които продължиха да се изкачват нарасна дотам, че всеки от тях стана могъщ воин, способен да унищожи цели пълчища от вражеската армия.

На всяко ниво имаше разпръснати стрели на Истината, оставени от воините, паднали от позициите си. Всички те бяха наименувани според Истината на съответното ниво. Някои от нас изразиха нежелание да събират стрелите, но аз знаех, че трябваше да направим всичко възможно да поразим ордата на злото. Така че аз вдигнах една стрела, изстрелях я и с такава лекота улучих един демон, че останалите също започнаха да събират стрели и да стрелят. Поразихме голяма част от вражеските дивизии. Това привлече вниманието на цялата вражеска армия върху нас. За известно време изглеждаше като че ли колкото повече улучвахме, толкова по-голяма съпротива ни беше оказвана. Въпреки че задачата ни изглеждаше нескончаема, ние все повече се въодушевявахме.

Котвата на Божието Слово

С всяко ниво мечовете ни порастаха все повече и повече. Без малко да оставя своя меч защото изглеждаше сякаш на по-горните нива няха нужда от него. Сякаш случайно реших да го задържа, защото сметнах, че ми е даден с определена цел. Тъй като издатината, на която стоях, бе твърде тясна и хлъзгава, забих меча си в земята и се завързах за него и така започнах да стрелям към врага. Тогава до мен достигна Божият глас: *"Ти послуша Мъдростта, която ще ти помогне да продължиш нагоре. Много други паднаха, понеже не използваха мечовете си, за да се укрепят на мястото, на което стоят."* Сякаш никой друг не чу този глас, но затова пък много от бойните ми другари последваха моя пример.

Зачудих се защо Бог не ми бе казал това по-рано. В следващия момент осъзнах, че по някакъв начин Той вече ми го бе казал. Докато размишлявах над това започнах да

проумявам, че целият ми живот е бил подготовка точно за този ден. Разбрах, че съм бил подготвен само дотолкова, до колкото съм слушал Божия глас и съм Му се покорявал. Също така знаех, че мъдростта и разбирането, с които се бях сдобил, не можеха да бъдат допълнени или отнети от мен по време на тази битка. Сърцето ми се изпълни с дълбока благодарност за всяко изпитание, през което бях преминал. Също така съжалих, че не съм ги оценявал достатъчно преди.

Сега вече улучвахме врага с абсолютна точност. Ярост, като огън и жупел се появи в сред вражеската армия. Осъзнавах, че християните, впримчени от врага, с пълна сила усещаха въздействието на този гняв. Някои от демоните се вбесиха и започнаха да се изтребват взаимно. Щеше да е изключително насърчително, но най-много страдаха от това заблудените християни в лагера на врага. Знаех, че на хората от света им се струва, и сякаш незнаяно защо, християнството се разпада.

Онези от нас, които не бяха използвали мечовете си да се закрепят, успяха да повалят много от лешоядите, но и много по-лесно падаха от тесните места, на които бяха стъпили. Някои от падналите се установяваха на по-долно ниво докато други падаха чак в подножието на планината и бяха отнасяни от лешоядите. Използвах всяка свободна минута, за да забия меча си още по-дълбоко в издатината, както и за да се привържа още по-здраво за него. Всеки път, когато правех това, до мен заставаеше Мъдростта и разбирах, че наистина това, което правя, е изключително важно.

Ново оръжие

Стрелите на Истината рядко успяваха да засегнат сериозно лешоядите, но затова пък ги нараняваха достатъчно, за да ги държат настрана. Ние използвахме промеждутъците, когато отблъсквахме лешоядите, за да се изкачим на по-горно ниво. Когато достигнахме нивото, наречено "Галатяни 2:20", вече бяхме извън обсега на лешоядите. На това ниво почти бяхме заслепени от светлината и красотата на небето над нас. Непознат досега мир обхвана цялото ми същество.

Преди това бойният ми дух се дължеше в по-голяма степен на страха, омразата и отвращението към врага, отколкото на любов към Царството, Истината или пленените ми събратя. Но на това ниво аз заставах редом с Вярата, Надеждата и Любовта, които преди това следвах отдалече. Сега бях завладян от непреодолимата им слава. И въпреки това, не се страхувах да ги приближа. Когато заставах до тях, те се обърнаха към мен и започнаха да поправят и лъскат моето всеоръжие. Не след дълго то бе напълно преобразено и с блясък отразяваше славата, която се излъчваше от тях. Когато докоснах меча ми, от него започнаха да излизат искри ослепителна светлина. Тогава Любовта каза: "На достигналите това ниво е поверена силата на бъдещия век". А после, обръщайки се към мен със сериозен глас, добави: "Но трябва първо да те науча как да си служиш с нея."

Нивото, наречено Галатяни 2:20, беше толкова широко, че почти нямаше опасност от падане. Тук също имаше неограничен брой стрели, наречени Надежда. Изстреляхме някои, целейки се в лешоядите и повалихме не малко. Докато половината от нас стреляха по лешоядите, останалите започнаха да носят стрели на воините, които се намираха на по-долни нива.

Лешоядите настъпваха на вълни, атакувайки по-долните равнища. Но с всяко по-горно ниво броят им все повече намаляваше. От нивото "Галатяни 2:20" можехме да уцелим който и да е вражески войник освен главнокомандващите. Те все още бяха извън нашия обсег. Решихме да не използваме стрелите на Истината за нищо друго освен за пълното унищожение на лешоядите, тъй като облакът Депресия, създаден от тях, правеше Истината безплодна. Това отне много време, но ние неуморно стреляхме.

Най-накрая в небето над планината почти не останаха лешояди.

Вярата, Надеждата и Любовта израстваха с всяко ниво подобно на оръжията ни. Сега те бяха тъй големи, че лесно можеха да бъдат видени дори отвъд бойното поле. Славата им проникна даже в пленническия лагер като премина през гъстия облак лешояди. Бях много окуражен, защото сега пленниците щяха да могат да ги видят. Сега може би християните, които врагът бе използвал и държал в плен, щяха да разберат, че ние не сме техни врагове, но че всъщност те са използвани от врага. Но изобщо не стана така. Онези от лагера на врага, които забелязаха светлината на Вярата Надеждата и Любовта, започнаха да ги наричат "светли ангели", изпратени да заблудят слабите и несмислените. Тогава разбрах, че заблудата, с която бяха поробени, е много по-силна, отколкото съм разбирал. Но и онези, които не участваха в битката, невярващите, също видяха славата им и се приближиха към планината, за да огледат по-добре. С приближаването си те започнаха да разбират за какво всъщност се води битката. Това силно ме обнадежди.

Във всеки един от нас все повече се засилваше въодушевлението от победата. Съзнавах, че да воюваш в тази битка, като част от тази армия, е вероятно едно от най-великите приключения на всички времена.

След като унищожихме повечето от лешоядите, атакуващи планината, започнахме да се прицелваме в другите, които все още покриваха пленниците. С разпръскването на облака тъмнина слънцето започна да грее ярко. Докоснати отлъчите му, пленниците започнаха да се пробуждат сякаш от дълбок сън. Те бяха отвратени от състоянието, в което се намираха, и особено от повърнатото от лешоядите. Започнаха да се чистят. Когато съзряха Вярата, Надеждата и Любовта те забелязаха и планината и затичаха към нея.

Стрели на Обвинение и Клевета се изсипваха над тях, изпращани от злата орда, но те не бяха в състояние да ги спрат. Докато стигнаха до планината, много от бягащите бяха улучени от десетки стрели, но като че ли дори не забелязаха това. Веднага щом за изкачваха планината, раните им започваха да зарастват. С разпръскването на облака Депресия всичко сякаш ставаше много по-лесно.

Клопката

Бившите пленници се радваха изключително много на своето избавление. Когато започнаха да се изкачват по планината, те бяха толкова преизпълнени с благодарност за всяко ново ниво, че това накара и нас отново да оценим тези истини. Не след дълго бившите пленници бяха обхванати от непреодолимо желание да вземат активно участие в битката срещу врага. Те се облякоха с доставеното им всеоръжие и поискаха разрешение да се върнат обратно, за да атакуват врага. Ние обсъдихме предложението им, но все пак решихме, че трябва всички да останем на планината и оттам да се бием. Отново чух Божия глас да казва: *"Ти избра Мъдростта за втори път. Не е възможно да надвиеш врага, ако се биеш на негова територия. Трябва да правиш това от Моята Свята планина."*

Отново бях изумен, че взехме едно толкова важно решение като просто помислихме и накратко го обсъдихме. Реших повече да не вземам каквото и да е било решение без предварително да се моля. Мъдростта се появи отнякъде и пристъпи към мен. Хващайки ме здраво за раменете, ангелът ме погледна право в очите и каза: *"Точно така трябва да правиш!"*.

Когато Мъдростта изрече това, тя ме дръпна сякаш за да ме предпази от нещо. Погледнах назад и видях, че независимо от широкото пространство на нивото "Галатяни 2:20", без да осъзнавам се бях придвижил почти до ръба, откъдето лесно

можех да падна. Отново погледнах Мъдростта в очите и тя ми каза с абсолютна сериозност: *"Внимавай когато мислиш, че стоиш, да не паднеш. В този живот можеш да паднеш независимо до кое ниво си стигнал!"*

Размишлявах над това доста дълго. Ентусиазиран от победата, която бяхме постигнали, и от единството на братята, бях станал невнимателен. По-достойно бе да паднеш при вражеска атака отколкото да паднеш поради небрежност.

Змиите

Известно време продължихме да убиваме лешоядите и да изстребваме демоните, които язدهа християни. Открихме, че различните стрели Истина въздействаха върху различни демони. Знаехме, че битката ще продължи дълго, но сега вече не давахме никакви жертви и бяхме преминали нивото "Дълготърпение". Въпреки това, едва малка част от християните, чиито демони биваха убити, идваха на планината. По-голямата част от тях вече бяха приели техния образ и природа и продължаваха да се движат в заблуда дори и без помощта им. С разпръскването на тъмнината, причинена от нечистите сили, можехме ясно да видим земята, на която бяха стъпили тези християни. По нея се движеха змии, носещи името Срам. Те връзваха краката на християните.

Започнахме да стреляме по змиите със стрели на Истина, но те не оказваха почти никакво въздействие върху тях. Опитахме и със стрелите на Надеждата, но отново без резултат. От нивото "Галатяни 2:20" изкачването беше много по-лесно, защото всички си помагахме взаимно. И тъй като изглеждаше, че не можем нищо повече да направим срещу врага, ние решихме просто да се постараям да се изкачим възможно най-високо докато открием оръжие, което да противодейства на змиите.

Преминавахме нивата на истина много бързо. Не си давахме даже труда да огледаме повечето от тях, щом разбирахме, че там няма оръжие срещу змиите. Вярата, Надеждата и Любовта оставаха неизменно до нас, но не бях забелязал, че сме оставили Мъдростта далеч зад себе си. Щеше да мине дълго време преди да осъзная каква грешка сме допуснали. Тя наистина щеше да ни настигне на върха, но фактът, че я изоставихме, ни лиши от една много по-бърза и лесна победа над вражеската орда.

Почти без да усетим достигнахме до ниво, на което бе засадена градина. Това бе най-прекрасното място, което някога съм виждал. На входа бе написано: "Безусловната любов на Отца". Гледката беше толкова великолепна и привлекателна, че ние изпитахме непреодолимо желание да влезем. Веднага щом пристъпих в градината видях Дървото на Живота, което стоеше в средата. То все още бе пазено от ангели с внушителна сила и мощ. Погледнах ги и те - също. Лицата им бяха приветливи и сякаш ни бяха очаквали. Обърнах се и видях, че в градината вече имаше цяла войска. Държанието на ангелите и присъствието на останалите воители ни даде смелост да минем покрай тях и да се приближим до дървото. Единият ангел извика: "Стигналите до това ниво, които познават любовта на Отца, могат да ядат от плода на дървото".

Едва сега осъзнах колко бях гладен. Когато опитах плода му, той бе по-вкусен от всеки друг който някога съм ял, но в същото време ми напомняше нещо познато. Вкусът му ми навя спомени за слънчева светлина, дъжд, прекрасни полета, морски залез и дори нещо повече – за хората, които обичах. С всяка следваща хапка любовта ми към всичко и всички нарастваше. Пред очите ми започнаха да изплуват лицата на моите неприятели. Усетих как сърцето ми се изпълни с любов към тях. Не след дълго любовта, която чувствах, далеч надминаваше всяко мое предишно преживяване, та дори и мира на Галатяни 2:20. Отново чух Божият глас да казва: *"Отсега нататък това ще бъде Всекидневният ти хляб. Той никога не ще бъде отнет от теб. Можеш свободно да ядеш от него, колкото ти душа иска, понеже Моята любов никога не се*

изчерпва."

Погледнах към клоните на Дървото, за да видя откъде идва гласът, който ми говореше.

Дървото беше покрито със снежнобели орли. Те имаха най-прекрасните дълбоки очи, които някога съм виждал. Те ме гледаха така сякаш очакваха от мен заповеди какво да правят. Един от ангелите каза: "Те ще изпълнят заповедите ти. Тези орли ядат змии". Аз казах: "Идете! Пояжете Срама който е вързал братята ни!" Те разпериха криле и се издигнаха нагоре. Небето се изпълни с ослепителната им слава. Дори от височината, на която се намирахме, можех да чуя ужасните стенания, които появата на орлите предизвика всред вражеския лагер.

Появяването на Царя

Изневиделица сам Господ Исус се появи между нас. Той отдели време да поздрави всеки един от нас поотделно, като ни похвали, че сме достигнали върха на планината. После Той каза: *"Време е да споделя с вас това, което споделих с братята ви след Възнесението Си, а именно вестта за Моето Царство. Днес най-силната вражеска армия бе обърната в бягство, но все още не е унищожена. Настъпни моментът, когато трябва да излезем напред с Вестта за Моето Царство. Орлите ще ни придружат. Ще използваме стрели от всяко ниво, но Аз съм вашият Меч. Аз Съм вашият Главнокомандващ. Настъпни времето Господният Меч да излезе от ножницата"*.

Тогава се обърнах и видях, че цялата Божия армия се бе събрала в тази градина. Мъже, жени и деца от всяка раса и народ стояха там и държаха знамена, които се вееха в съвършена хармония. Знаех, че това е нещо небивало досега. Независимо от превъзходящата по численост вражеска военна сила и всички нейни здрави укрепления, нищо не би могло да устои срещу великата Господна армия. Едва прошепнах: "Това трябва да е Господният ден". Тогава цялата Божия войска в отговор извика страховито: "Днес е денят на Господа на Силите".

Обобщение

Месеци по-късно седях и размишлявах над този сън. Обезпокоително бе, че определени събития и състояния в църквата сякаш съвпадаха точно с онова, което видях, когато ордите на ада тръгнаха в настъпление. Тогава си спомних за Ейбрахам Линкълн. Единственият начин, по който той можеше да стане "Освободителят" и да запази Съюза, бе да приеме да води Гражданска война. И не само трябваше да воюва, но трябваше да бъде изпълнен с решителност да не прави компромиси, докато не постигне пълна победа. Трябваше, също така, да води най-кръвопролитната война в нашата история без да "очерня" враговете си с пропагандна цел. Ако го беше сторил, може би щеше да успее да предизвика военна решимост в Севера и да спечели победата много по-бързо, но това щеше да направи помиряването след войната много по-трудно. Обаче поради факта, че той наистина воюва, за да спаси Съюза, нито веднъж не посочи като враг мъжете и жените от Юга, а по-скоро злото, което ги държеше в плен.

Днес пред църквата предстои велика духовна гражданска война. Мнозина ще направят всичко възможно, за да я избегнат. Това е разбираемо и дори благородно. Компромисът обаче никога няма да доведе до траен мир. Той само още повече ще усложни последния сблъсък, който неминуемо ще дойде.

Господ подготвя днес водачи, които ще се наемат да водят духовна гражданска война, за да освободят хората. Главният въпрос ще бъде робство или свобода. Вторият

по важност въпрос който за някои ще е първостепенен, ще бъдат парите. Също както по време на Американската гражданска война понякога е изглеждало сякаш войната ще унищожи цялата нация, това, което църквата ще преживее, понякога ще изглежда така, сякаш ще я довърши. Но както американската нация не само оцеля, но по-късно стана и най-силната нация на света, същото ще се случи и с църквата. Тя няма да бъде унищожена, но пък институциите и доктрините, които са държали хората в духовно робство, ще бъдат разрушени.

И въпреки това, пълната справедливост в църквата няма да бъде постигната за един ден. Все още има борби за правата на жените и за това църквата да бъде освободена от други форми на расизъм и експлоатация. Трябва решително да се изправим срещу всички тези проблеми. И все пак посред духовната гражданска война Вярата, Надеждата и Любовта, както и Божието царство, върху което те са основани, ще започнат да разкриват превъзходството си над всяко човешко управление. Това ще започне да привлича всички хора към царството. Предстои ни Божието управление да разкрие превъзходството си над всяко човешко управление.

И нека винаги да помним, че за Господа "хиляда години са като един ден". За един ден Той може да извърши в нас това, за което ние може би си мислим, че са потребни хиляда години.

Работата за освобождението и издигането на църквата ще бъде извършена много по-бързо отколкото си мислим, че е възможно за човека. Но все пак тук не говорим за човешките възможности.

Втора част

СВЯТАТА ПЛАНИНА

Намирахме се под Дървото на Живота, което е в Божията градина. Имах усещането, че цялата Божия армия присъства там. Много от нас бяха коленичили пред Господ Исус. Той току-що ни бе заповядал да се върнем в битката, за да помогнем на братята си, отведени в плен, както и заради света, който Исус обичаше. Тази заповед бе колкото прекрасна, толкова и ужасяваща. Прекрасна защото идваше от Божия Син, а ужасяваща, понеже значеше, че трябва да излезем от изявеното Му присъствие, и от прекрасната градина. Да оставим всичко това и да се върнем в битката ни изглеждаше непонятно.

Господ продължи увещанието Си като каза: *"Дал Съм ви духовни дарби и сила. Освен това Съм увеличил знанието ви за Моето Слово и Царство, но най-голямото оръжие, което Съм ви дал е любовта на Отца. Докато ходите в Неговата любов никога няма да отпаднете. Плодът на това дърво е Любовта на Отец, изявена в Мен. Тази любов, която е в Мен, трябва да бъде всекидневният ви хляб"*.

Това място блестеше с такава красота и слава, че ни се струваше сякаш Господ не ни се изявява в славата Си. Всъщност външността Му бе по-скоро обикновена. Но дори и такъв, благодатта, с която се обхождаше и говореше, Го правеше най-привлекателната личност, която някога съм срещал. Човешките думи са слаби, за да изразят достойнството и благородството, които се излъчваха от Него. Сега вече разбирах защо Неговото същество изразяваше всичко, което Отец обича и цени. Той наистина е пълен с благодат и истина до степен, в която всичко друго изгубва значение.

В момента, в който вкусих от плода на Дървото на Живота, душата ми се изпълни с мисълта за всичко добро, което бях опитал през живота си. Същото усещане

се повтори когато Исус проговори, само че този път то бе много по-силно. Искан единствено да остана на това място и да Го слушам . Дойде ми наум как някога си мислех, че на ангелите, които непрестанно хвалят Бога, сигурно им е скучно . Сега вече бях убеден, че няма нищо по-вълнуващо и прекрасно от това просто да хвалиш Бога. Точно за това сме били създадени и това сигурно ще е най-прекрасното нещо на небето. Не можех да си представя колко прекрасно щеше да е, ако към нас се присъединяха всички небесни ангели. Беше ми трудно да повярвам, че съм скучал по време на хвалебствените служби. Осъзнах, че в такива моменти съм бил на километри разстояние от действителността.

Изпитах непреодолимо желание да се върна назад и да наваксам за случаите, когато по време на хваление, позволявах на ума си да блуждае или пък да се занимава със странични неща. Желанието ми да изразя възхищението си от Божия Син стана почти неустойчиво. Трябваше да Го прославя! Отворих уста и бях изненадан от спонтанното хваление, което избликна едновременно от устните на цялата Божия армия. Почти бях забравил, че освен мен има и някой друг в градината, но гласовете на всички ни бяха в поразяващо единство. Човешките думи не са достатъчно силни, за да изразят славата на хвалението, което преживяхме.

Видях как по време на хвалението от Исус започна да излиза едно златно сияние. После се появиха сребърни проблясъци. След това всички ние бяхме обхванати от най-различни цветове чиято наситеност от багри не е позната на човешкото око. Цялата тази слава ме доведе до едно изключително усещане. Осъзнах, че през цялото време тази слава е била на наше разположение. Но едва след като съсредоточихме цялото си естество в Него като Го хвалехме, започнахме да виждаме много повече славата Му. Колкото повече хвалехме Господ Исус, толкова повече слава се откриваше. Ако това беше раят, то преживяното далеч надминаваше всяко мое очакване.

Господното обиталище

Нямам представа колко време продължи това хваление. Може би минути, а не е изключено да са били и месеци. В присъствието на такава слава времето изгубва значение. Затворих очи, понеже славата, която виждах със сърцето си беше също толкова велика, колкото славата, която изпълваше очите ми. Отваряйки ги, с изненада открих, че Господ вече Го нямаше там. На същото място стоеше ескадрон ангели. Един от тях пристъпи към мен с думите: "Затвори очите си пак". Подчиних се и отново съзрях Господната слава, което моментално ме облекчи. Знаех, че вече не мога да съществувам без славата, от която бях вкусил.

Тогава ангелът ми обясни: "Това, което виждаш с очите на сърцето си, е по-реално от това което виждат физическите ти очи". Много пъти преди бях повтарял тази истина, но едва сега разбрах колко малко съм живял съобразно нея! Ангелът продължи с думите: "Именно заради това Господ каза на учениците Си, че е по-добре за тях да си отиде, за да изпрати Святия Дух. Господ Исус пребъдва вътре в теб. Досега често си повтарял това, но вече е време да заживееш според него, защото си вкусил от Дървото на Живота".

След тези думи ангелът ме поведе към портата. Аз изразих гласно нежеланието си да изляза от градината. Изненада се изписа по лицето на небесния служител. Той ме хвана за раменете и ме погледна право в очите. Едва в този момент го познах- беше Мъдростта. *"Не е необходимо да напускаш тази градина, тя остава завинаги в сърцето ти понеже в теб обитава Творецът на Вселената. Ти избра най-доброто, а именно да хвалиш Бога и да останеш завинаги в присъствието Му и затова то никога не ще бъде отнето от теб, но ти трябва да го вземеш оттук и да го занесеш там*

където имат най-голяма нужда от него."

Знаех, че е права. Отново погледнах към Дървото на Живота. За момент ми се прииска да нагрябам колкото се може повече плодове, преди да напусна градината. Прочитайки мислите ми Мъдростта нежно ме разтърси. *"Не трябва да правиш това, дори този плод е податлив на гниене ако е събран от страх. Същото това Дърво, както и плодовете Му, са в теб, понеже Господ е в теб. Трябва да вярваш в това"*.

Затворих очите си, опитвайки се отново да видя Бога, но не можах. Когато ги отворих Мъдростта все още ме гледаше настойчиво. С огромно търпение ангелът продължи: *"Ти вкуси от небесното царство и като всеки друг не искаш да се върнеш на бойното поле. Никой не желае да излезе от изявеното Господно присъствие. Когато апостол Павел дойде тук, той страдаше до края на живота си, разкъсвайки се между дълга да остане на земята и да служи на Христа и църквата и желанието да се върне тук, за да влезе в наследството си. Но, знаеш ли, с престоя на земята наследството му тук беше постепенно увеличавано. Сега, след като имаш сърцето на истински поклонник, винаги ще искаш да бъдеш тук. И ти можеш да бъдеш тук всеки път, когато навлезеш в истинско хваление. Колкото повече съсредоточаваш погледа си върху Него, толкова повече слава ще виждаш, независимо къде се намиращ"*.

Думите на Мъдростта най-после ме успокоиха. Затворих отново очи като исках просто да благодаря на Бога за прекрасната опитност, както и за изобилния живот, който ми бе дал. Веднага щом го направих, душата ми преля, наводнена от същите чувства, които бях изпитал по време на поклонението. Господният глас беше толкова ясен, като че ли Сам Бог стоеше до мен. Той каза: *"Никак няма да те оставя, и никак няма да те забравя"*.

"Господи, прости неверието ми!" беше моят спонтанен отговор. "Моля те помогни ми никога да не те оставя, и никога да не те забравя". Това беше едно чудесно време, но и време на изпитание. Тук "истинският свят" не бе реален, а духовното измерение беше толкова по-действително, че дори не можех да си представя да се върна обратно там. Аз бях обхванат от удивление и ужасен страх, че може да се събудя всеки момент и да разбера, че всичко е било просто сън.

Мъдростта разбра какво ставаше вътре в мен. *"Ти наистина сънуваш"*, каза тя. *"Но този сън е много по-реален от това, което ти наричаш реалност. Отец дава на хората сънища за да им помогне да видят Неговото обиталище. Той може да живее само в човешките сърца, а сънищата са врата към твоето сърце, която ще те заведе при Него. Точно затова Неговите ангели толкова често се явяват на хората в сънищата им. Там те могат да заобикалят заспалия ум на човека и да достигнат директно неговото сърце"*.

Когато най-после отворих очи, Мъдростта все още ме държеше за раменете. *"Аз съм най-важният дар, който ти е бил даден и от който се нуждаеш за делото на служението. Ще ти открия пътя, по който да вървиш, и ще те държи на него, но единствено любовта е в състояние да те опази верен. Да се боиш от Господа е начало на мъдростта, но най-висшата мъдрост е да Го обичаш"*.

След тези думи Мъдростта ме пусна и се отправи към портата. Последвах го изпълнен с колебание. За миг си припомних въодушевлението, което изпитах по време на битката и като изкачвах планината, но то не можеше да се сравни със славата на изявеното Божие присъствие както и с усещането, изпълнило съществуването ми по време на хвалението. Решението да напусна това небесно кътче беше най-голямата жертва, която някога съм правил.

Тогава си спомних, че Божието Царство е вътре в мен. Учудих се колко бързо бях забравил тази истина. В мен се водеше борба между това, което виждах с физическите си очи, и това, което виждах с очите на сърцето си.

Ускорих ход докато се изравних с Мъдростта. Попитах: "През последните 25 години молитвата ми винаги е била да бъда възнесен на третото небе също като Павел. Това третото небе ли е?"

"Едва част от него", беше отговорът, "Но има много повече".

"Възможно ли е да видя нещо повече?", попитах отново.

"Да, възможно е. Точно това ще направя в момента. Ще ти покажа нещо повече", отговори Мъдростта.

Спомних си за книгата "Откровение" и веднага попитах: "Откровението на Йоан беше ли част от третото небе?"

"Част от откровението на Йоан беше от третото небе, но в по-голямата си част беше от второто небе. Първото небе беше преди падението на човешката раса. Второто небе е духовната област по време на властването на злото на земята. Третото небе е, когато любовта на Отца се възцари и вземе надмощие по лицето на земята чрез Царя."

"Как изглеждаше първото небе?", попитах аз, чувствайки странна студенина при задаването на този въпрос.

"По-разумно е да не се интересуваши от това точно сега", отговори моят спътник, а в гласа му усетих сериозност, която преди не бях улавял. "Мъдростта е да търсиши познание за третото небе както ти първо пожела. Земният живот не е достатъчен да обхване всичко, което се отнася за третото небе и за Царството, което трябва да проповядваш в този живот. В идните векове ще узнаеш всичко за първото небе, но засега това знание не ти е необходимо".

Реших никога да не забравям студенината, която бях почувствал. Мъдростта поклати глава в знак на съгласие.

"Какъв прекрасен спътник Си Ти, Мъдрост", отбелязах аз с благодарно сърце. - "Ти наистина ме държиш в правия път".

"Да, това е вярно", отговори Мъдростта.

Този път бях убеден, че усетих любовта в гласа на Мъдростта. Това откритие бе изключително понеже никога преди не бях усещал любов в гласа на който и да е ангел. Всички те говореха загрижено, но по-скоро от задължение, отколкото от любов. Мъдростта отговори на мислите ми все едно ги бях изказал гласно.

"Да обичаш е мъдрост и аз не бих носил това име, ако не те обичах. Да се възхищаваши на Божията благодат и строгост също е мъдрост. Мъдрост е да обичаш Господа и да се боиши от Него. Ако не правиши това, ти си в заблуда. Това е следващият урок, който трябва да научиши", каза тя с пълна сериозност.

"Зная това, аз съм и поучавал върху него много често", отговорих, като едва ли не си мислех че Мъдростта не ме познава достатъчно добре.

"Аз отдавна съм твой спътник и много добре познавам поученията ти", отговори Мъдростта "Сега е време да научиши значението на някои от собствените си поучения. Също както често казваше: Не чрез вярване с ума, но чрез вяра, която идва от сърцето, човек ще бъде оправдан".

Побързах да се извиня, чувствайки се гузен до известна степен, че посмях да се усъмня в Мъдростта. Тя любезно прие извинението ми. Едва в този момент прозрях, че през по-голямата част от живота си се бях съмнявал и изпитвал Мъдростта и често бях страдал от това.

Другата страна на любовта

"Има време, когато можеш да се възхищаваши от Господа", продължи Мъдростта, "но има и време, когато трябва да Го почиташи със страхопочитание и

боязън, също както има време за сеене и време за жътва. Мъдрост е да разпознаваш правилното време. Истинската мъдрост познава Божиите сезони и времена. Аз те доведох до тук, понеже беше време да се поклоних на Господа в славата на Неговата любов. След такава битка ти имаше нужда най-много от това. Сега обаче те водя на друго място, понеже е време да Му се поклоних в благоговение пред Неговото правосъдие. Докато не познаеш двете, нашите пътища остават разделени".

"Да не би да казваш, че ако бях останал в градината, в това славно хваление, щях да те загубя?", попитах, невярвайки.

"Точно така. Винаги, когато Ми се отдадеше случай, бих те посещавал, но през останалото време пътищата ни щяха да останат разделени. Трудно е да изоставиш такава слава и мир, но това не е цялото откровение за Царя. Той е както Агнецът, така и Лъвът от Юдовото племе. За младенците Той е Божият Агнец. За подрастващите Той е Лъвът. За възмъжалите Той е и Агнец и Лъв. Ти си знаел това с ума си и си го поучавал, но сега ще го познаеш със сърцето си, понеже ти предстои да преживееш правосъдието на Христа".

Завръщане в битката

Преди да излезем през портите на градината помолих Мъдростта да ме почака малко, докато размисля над всичко преживяно. "Точно това трябва да направиш", отговори тя. "Но аз имам предвид по-подходящо място".

Последвах Мъдростта и ние излязохме от портите на градината и се спуснахме към подножието на планината. За моя изненада битката все още продължаваше, но боят вече не бе така ожесточен, както когато се изкачвахме по планината. Все още на подолните нива се забиваха стрели на Осъждане и Клевета, но по-голямата част от оцелялата вражеска орда беше съсредоточила силите си срещу големите бели орли. Орлите държаха надмощие без каквото и да е усилие.

Продължихме да се спускаме надолу, докато накрая стигнахме подножието на планината. Спряхме на нивото "Благодарение и Хваление". То се намираше над нивата "Спасение" и "Освещение". Добре си спомням за него, понеже когато се опитвах да се кача точно тук, преживях една от най-големите вражески атаки. Ако човек успееше да стигне дотук, изкачването нататък ставаше по-лесно. На това ниво раните, нанасяни от стрелите, изцеляваха много по-бързо.

Врагът веднага ме забеляза и започна да стреля срещу мен. Мъдростта оставаше скрита от очите им. Върху ми се изсипа дъжд от стрели. Така лесно ги отбих с помощта на щита си, че врагът спря да стреля. Запасите му от стрели бяха намалели значително и той не можеше да си позволи разхищения.

Войниците, които се биеха на това ниво, вторачиха изумен поглед в мен. Почитанието им ме накара да се почувствам неудобно. Едва в този момент забелязах, че облеклото и щита ми излъчваха Господната слава. Казах на войниците да се изкачат до върха на планината, като ги уверих, че и те ще видят Господа. Веднага щом се съгласиха да се изкачат очите им се отвориха за Мъдростта. Те започнаха да падат на колене пред нея, но тя ги възпираше и показвайки им пътя ги насърчаваше да продължат.

Верните

Сърцето ми е изпълнено със състрадание и любов към тези войници, по-голямата част от които бяха жени и деца. Въоръжението им беше в пълен безпорядък. Те бяха ранени и покрити с кръв но въпреки това не бяха престанали да се бият.

Напротив, излъчваха бодрост и ентузиазъм. Насърчих ги като им казах, че заслужават по-голяма почит от мен, понеже бяха издържали най- разгорещените вражески атаки и въпреки това достойно бяха отстояли позициите си. По лицата им се изписа съмнение, но все пак ми благодариха за казаното. Аз обаче наистина смятах казаното, за вярно.

Всяко ниво трябваше да бъде защитавано. В противен случай оцелелите от лешоядите идваха и замърсяваха мястото с повръщано и изпражнения и така там ставаше трудно за стоене. Повечето издатини бяха заети от войници, които принадлежаха към различни деноминации и движения. Всяко от тях поставяше ударение преди всичко върху истината, отговаряща на нивото, на което се намираше. Испитах неудобство от мнението, което поддържах преди по отношение на тези християни. Разкаях се, че ги бях считал за отпаднали от вярата, а ето, че те вярно се бяха били отбивайки ужасното нападение на врага. Вероятно именно те бяха осигурили достъпа ми до върха на планината.

Някои от тези нива бяха разположени така, че от тях се откриваше добър изглед към планината или бойното поле, но други бяха толкова изолирани, че войниците не виждаха нищо друго освен собствената си позиция. Те изобщо не съзнаваха, че и другаде се води ожесточена битка, нито пък че има и други които се бият. Те бяха наранявани от Обвинението и Клеветата толкова често, че не желаеха да приемат поканата да се изкачат нагоре, която им се предлагаше от спускащи се от високото войници. Когато обаче от планината започнаха да слизат войни, отразяващи Господната слава, тези християни приемаха казаното с голяма радост и не след дълго сами започваха да се изкачват. Те бяха изпълнени с решителност и кураж. През цялото това време Мъдростта не каза почти нищо, но въпреки това изглеждаше много заинтересувана от моите действия.

Откриване на действителността

Наблюдавах как много от воините, били на върха на планината, започнаха да се спускат към различните нива. Те се притичваха на помощ на всички, които досега бяха отстоявали истините, в които вярваха. Постепенно всяко ниво заблестя с Господната слава. Не след дълго цялата планина се изпълни от ослепителната светлина на славата, която заслепяваше оцелелите лешояди и демони. Планината се изпълни с Божията слава до такава степен, че създамата се атмосфера ми напомни за Божията градина, в която неотдавна бях.

Започнах да благодаря и да славя Господа и неусетно се намерих отново в Божието присъствие. Полагах неимоверни усилия за да контролирам чувствата, които преливаха в мен. Силата на преживяването беше толкова голяма, че замълчах. Мъдростта стоеше до мен. Поставяйки ръка на рамото ми, тя каза: *"През портите Господни се влиза с благодарност и в дворовете Му с хваление"*.

"Преживяното беше толкова реално! Имах чувството, че отново съм в градината!", възкликнах аз.

"Ти наистина беше там!", отговори Мъдростта, *"Не че преживяното е по-реално, а ти си по различен сега. Също както Исус каза на крадеца, разпънат до Него" Още днес ще бъдеш с Мен в рая", така и ти можеш да влезеш там по всяко време. Господ, Неговото Царство и Неговата планина пребъдват в теб, защото Бог обитава вътре в теб. Това, което само предвкусваше преди вече е реалност за теб, понеже изкачи Божията планина. Причината ти да ме виждаш, а околните да не могат, не се дължи на факта, че Аз Съм влязла в твоето измерение, а че ти си влязъл там където обитавам аз. Пророците познаваха това реално присъствие. Именно то им даваше смелост да се изправят срещу цели армии. Защото те виждаха не само земната*

войска, опълчила се срещу тях, но и небесната, която воюваше за тях".

Смъртоносната клопка

Погледнах надолу към бойното поле. Ожесточената битка продължаваше. Демоничната армия постепенно отстъпваше. Същевременно от върха на планината постоянно слизаха воители, облечени с Божията слава. Те заемаха стратегически позиции на различните нива. Сега вече бяхме достатъчно за да нападнем и унищожим и останалата част от демоничната орда. *"Времето за това все още не е настъпило"*, каза Мъдростта. *"Погледни ей там!"* Отправих поглед в посоката, в която Мъдростта сочеше. Трябваше да предпазя очите си от ослепителната слава, която всеоръжието ми излъчваше. Поставих ръка над очите си, като се опитах да видя какво става. Тогава съзрях някакво движение в подножието на планината.

Не можах да видя какво се случва, понеже славата, излъчваща се от оръжието ми, пречеше да виждам в тъмнината. Помолих Мъдростта за нещо, с което да покрия оръжието си, за да мога да виждам по-добре. Тогава тя ми даде една съвсем обикновена мантия, с която да се загърна. *"Какво е това?"*, попитах аз, обиден до известна степен от невзрачния ѝ вид. *"Това е мантията на Смирението"*, каза Мъдростта. *"Без нея няма да виждаш достатъчно добре"*. Облякох неохотно мантията. В същия миг видях много неща, които преди това оставаха скрити от погледа ми. Погледнах към подножието на планината, там където преди това забелязах някакво движение. За моя изненада видях цяла вражеска дивизия, чакаща в засада някой да слезе от планината.

"Каква е тази армия?", попитах аз. *"Как така е успяла да се измъкне невредима от битката?"*

"Това е армията на Гордостта", поясни Мъдростта. *"Тя е най-опасният враг за тези, които са били в присъствието на Божията слава. Всеки, който откаже да облече мантията на Смирението ще стане плячка на вражеската армия"*.

Обръщайки поглед към планината, видях как много от воините, облечени в Божията слава прекосяваха равнината, готвейки се да нападнат и унищожат останалата част от вражеската орда. Никой от тях не бе облечен с мантията на Смирението и затова не можеше да види дивизията от демони, причакващи ги в засада. Засилих се да ги спра, но Мъдростта ме възпря. *"Нищо не можеш да направиш"*, каза тя. *"Понеже само тези, които са облечени с мантията на Смирението, ще разпознаят авторитета ти. Последвай Ме! Има още нещо, което трябва да видиш, преди да си напълно готов да се включиш в предстоящата битка"*.

Основата на Славата

Мъдростта ме поведе надолу към най-ниското ниво на планината, наречено "Спасение". *"Ти си мислиш, че това е най-ниското ниво"*, каза Мъдростта, *"но това е основата, върху която стои цялата планина. Във всяко пътуване първата стъпка е най-важна и в същото време е и най-трудна. Без "Спасение" няма да има планина"*.

Бях ужасен от ожесточеността на битката, водеща се на това ниво. Повечето от воините бяха тежко ранени, но нямаше никой убит. Огромен брой хора стояха на самия ръб и едва се задържаха. Въпреки това никой не изпаднаше от това ниво. Наоколо се движеха ангели, които служеха на ранените войници с огромна радост. Попитах: *"Защо ангелите изглеждат толкова щастливи?"*

"Понеже видяха смелостта, която тези воители показаха, защитавайки позициите си. Може и да не са се изкачили по-нагоре, но по-важното е, че никой от тях не се предаде. Не след дълго раните им ще оздравеят и ще могат да видят"

славата, която идва отгоре. Тогава ще започнат да се изкачват, превръщайки се в безстрашни воители, те ще вземат участие в предстоящата битка".

"Нямаше ли да е по-добре за тях, ако се бяха изкачили на планината заедно с нас?", възразих аз, вземайки предвид настоящето им състояние.

"Да. Наистина щеше да е по-добре за тях, но не и за теб. Като останаха тук, те направиха възможен достъп ти нагоре, като отвлечаха вниманието на врага. Почти никой от по-горните нива не слезе, за да помогне на тези, които искаха да се качат на планината, но воините тук го правеха. Дори когато едвам намирах сили да се държа на скалата, те протягаха ръка на хората опитващи се да стигнат до тях. Всъщност повечето от мощните Христови воители стъпиха на планината благодарение на верността на тези хора. Затова те не са по-малко герои, отколкото тези които стигнаха върха. Благодарение верността и постоянството им да издържат хора до нивото Спасение, небето преживя голяма радост. Ето защо всички небесни ангели искаха да слезат да им послужат, но само най-високите по ранг получиха разрешение".

За пореден път изпитах срам и неудобство, осъзнавайки неправилното си отношение към тези велики светци. Спомних си как много от нас ги укоряхме докато се изкачвахме към по-високите нива. Наистина, те допуснаха много грешки по време на битката, но затова пък най-често проявяваха бащинската любов на Отца. По същия начин и Господ, нашият Пастир, би оставил деветдесет и девет овце заради една, която се е изгубила. Тези светци бяха останали в позицията откъдето все още можеха да помагат на изгубените и цената, която платиха, беше извънредно висока. Прииска ми се да остана тук и да им помагам, но не знаех откъде да започна.

Тогава Мъдростта каза: "Добре правиш, че желаеш да помогнеш, но ползата от теб ще бъде най-голяма, ако отидеш на определеното ти място. Всички тези войници ще бъдат изцелени и ще се изкачат до върха. Сега те ще могат да се изкачват по-бързо, защото ти и твоите събратя сте проправили път, унищожавайки врага. Те ще се присъединят отново към вас в битката. В тези светци няма страх и те никога не ще отстъпят пред врага".

Силата на гордостта

Докато размишлявах за това, че докато се спусках от върха бях научил също толкова много колкото когато се изкачвах нагоре, вниманието ми бе привлечено от някакъв шум, идващ от бойното поле. Сега вече равнината бе изпълнена с хиляди воители, облечени в Господната слава. Те бяха слезли от планината, за да унищожат останалата част от вражеската орда. Вражеските войски бягаха във всички посоки. Изключение правеше само дивизията на Гордостта. Съвсем незабелязано тя се бе промъкнала почти до гърба на воюващите християни. Демоните се готвеха да ги заспят с градушка от стрели. Едва сега забелязах, че гърбът на тези мощни воители не бе прикрит, нито защитен. Те бяха напълно уязвими за смъртоносните стрели.

Тогава Мъдростта отбеляза: "Ти сам поучаваше, че Бог не е предвидил защитни мерки за гърба на воините, което означава, че побегне ли човек от врага, той лесно може да стане негова плячка. Но досега не си разбирал, че възгордяването също те прави не по-малко уязвим".

Не можех да направя нищо освен да поклатя глава в знак на съгласие. Беше твърде късно за каквото и да е. Сърцето ми се свиваше от това, което предполагах, че ще се случи. Мъдростта настоя да присъствам и да видя развоя на събитията. Разбирах, че предстои Божието царство да претърпи огромна загуба. Много пъти досега ми се е случвало да изпитвам мъка, но такава мъка преживявах за пръв път.

Каква беше изненадата ми, когато воините дори не забелязаха, че вражеските стрели се забиха в гърба им. Независимо от това, демоните продължиха да стрелят. Скоро воините започнаха да кървят и бързо да губят сили, но не искаха да си го признаят. Не след дълго те толкова отслабнаха, че вече не можеха да държат щитовете и мечовете си. Затова ги хвърлиха на земята под претекст, че не се нуждаят от тях. След това започнаха да събличат едно по едно оръжията си като казваха и за тях, че не им трябват.

В този момент видях появата на още една дивизия. Тя бързо се промъкна напред. Носеше името Самоизмама. И тя на свой ред изсипа дъжд от смъртоносни стрели, които до една попаднаха в целта. Тогава станах свидетел как само няколко демона на заблуда, малки и привидно слаби бяха в състояние да надделят и поведат в плен мощната някога армия от славни воини. Те бяха отведени в различни затворнически лагери, носещи имената на различни демонични доктрини. Бях поразен от начина, по който тази огромна армия от праведници претърпя поражение. Най-трагичното беше, че воините все още не знаеха какво ги бе поразило.

Аз неволно извиках: "Как е възможно тези, които бяха толкова силни, които се качиха до върха на планината и видяха Господа в славата Му, да бъдат толкова уязвими?"

"Гордостта е най-коварният враг на човека, понеже е най-трудно забележима. Тя винаги се промъква откъм гърба", каза Мъдростта. *"До известна степен тези, които са били на най-високото са в най-голяма опасност от падане. Никога не забравяй, че в този живот можеш да паднеш по всяко време и от всяко ниво."*

"Така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне", отговорих аз. Сега тези стихове ми звучат тъй страховито.

"Когато мислиш, че си най-малко уязвим, точно тогава си в най-голяма опасност. Повечето воини падат точно след като са спечелили голяма победа", отбеляза Мъдростта.

"Как може да се предпазим от подобна атака?", попитах аз.

"Не се отдалечавай от Мен и винаги се допитвай до Бога преди вземането на важни решения. Носи също така постоянно мантията на Смирението. Едва тогава врагът не ще може да те заслепи както за съжаление стана с тези воини".

Погледнах мантията си. Тя изглеждаше толкова невзрачна и обикновена. Облечен с нея приличах по-скоро на бездомник, отколкото на воин. Мъдростта отговори на разсъжденията ми сякаш ги бях казал гласно:

"Господ е по-близо до бездомните, отколкото до царете. Истинската сила е на твое разположение само дотолкова, доколкото се движии в Божията благодат. А Бог дава благодатта си на ония, които се смиряват. Никое оръжие, скроено от врага, не може да премине през тази мантия, понеже нищо не е в състояние да устои срещу Божията благодат. Докато си облечен с нея ти не си застрашен от този вид атака".

Погледнах към планината, за да видя още колко воини има там. Изненадах се от минималния им брой. Забелязах обаче, че всички бяха облечени с мантията на Смирението. "Как стана това?" попитах учуден.

"Когато видяха злополучния край на битката, на която и ти стана свидетел, те се втурнаха към Мен за помощ. Аз им дадох мантиите", отговори Мъдростта.

"Та нали Ти беше с мен през цялото това време?"

"Аз Съм с всеки, който върши волята на Отца Ми", отговори Мъдростта.

"Ти Си Господ!", извиках аз.

"Да", отговори тя. *"Нали ти казах, че никога няма да те оставя или да те забравя. Аз Съм с всеки Мой воин, също както Съм и с теб. Ще бъда с теб във всичко от което имаш нужда, за да изпълниш Моята воля, а ти се нуждаеши от мъдрост".*

Тогава тя изчезна.

Ранг в царството

Намирах се на нивото "Спасение", заобиколен от ангели, които служеха на ранените воители. Минавайки покрай тях, забелязах, че ми се поклоняха и ми засвидетелстваха огромно уважение. Осмелих се да попитам един от тях защо правеха това. Та нали и най-малкият от тях бе много по-могъщ от мен. "Заради мантията", отговори ангелът. "Тя е най-високият ранг в Царството".

"Но това е само една обикновена мантия", изразих не-съгласие аз.

"Не е вярно! Ти си облечен в Божията благодат. Няма по-велика сила от нея!", беше отговорът.

"Но има хиляди, които са облечени с нея. Как тогава би могла да изразява позиция или ранг?"

"Всеки, който е облечен с нея, е един от великите победители, син или дъщеря на нашия Цар. Той носеше същата мантия, когато живя на тази земя. Докато си облечен с нея, никоя небесна или земна сила, не може да ти противостои. Всеки на небето и в ада познава тази мантия. Ние наистина сме Негови служители, но във вас Той обитава вечно и ви е облякъл в Своята благодат".

По някакъв начин знаех, че ако не бях облечен с мантията и великолепно ми оръжие се виждаше, думите на ангелите и тяхното поведение спрямо мен наистина щяха да подхранят гордостта ми. Беше просто невъзможно да се държиш горделиво или арогантно, когато носиш такава невзрачна и обикновена мантия. В същото време обаче увереността ми в нея непрекъснато растеше.

Трета част

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ОРЛИТЕ

На хоризонта видях голям бял облак, който се приближаваше. Надежда се надигна в мен просто като го гледах. Скоро той изпълни атмосферата с надежда, точно както слънчевите лъчи прогонват тъмнината. Докато този облак приближаваше, аз разпознах големите бели орли, които бяха излетели от Дървото на Живота. Те започнаха да кацат на планината, заставайки на всяко ниво до воините.

Аз внимателно се приближих до орела, който кацна близо до мен, защото неговото присъствие беше величествено. Когато той ме погледна с пронизващия си поглед, разбрах че не мога да скрия нищо от него. Очите Му бяха толкова строги и непоколебимите ме полазиха тръпки и потреперих. Преди дори да го попитам, той ми отговори:

"Ти искаш да знаеш кои сме. Ние сме скритите пророци, които са били пазени за този час. Ние сме очите на онези, на които са дадени божествено силните оръжия. На нас е показано всичко, което Господ прави, и всичко, което врагът планува против вас. Ние прегледахме земята и заедно знаем всичко, което трябва да се знае за битката.

"Не видяхте ли битката, която току-що свърши?", попитах аз със зле прикрито раздражение. "Не можахте ли да помогнете на онези воители, които току-що бяха заловени?"

"Да. Ние видяхме всичко и можехме да помогнем, ако бяха поискали нашата

помощ. Ние щяхме да им помогнем като ги задържим, щяхме да им кажем да спрат и да изчакат, но ние можем да се бием само в битките, за които Отец ни заповяда, и можем да помогнем единствено на тези които вярват в нас. Само, които ни приемат такива, каквито сме - пророци, могат да получат награда на пророк или да се възползват от нашата служба. Нападнатите от засада нямаха мантията която ти си облякъл, а тези, които не я носят, не могат да разберат кои сме. Всички се нуждаем един от друг, включително и ранените тук и много други, които ти все още не познаваш.

Сърцето на орела

Докато разговарях с орела, започнах да мисля като него. След този кратък разговор можех да видя сърцето му и можех да го познавам, както той ме познаваше. Орелът разбра това.

"Ти имаш някои от нашите дарби", отбеляза той, "обаче те не са много добре развити. Ти си ги използвал малко. Аз съм тук, за да разпаля тези дарби в теб и в много други като теб и ще те науча как да ги използваш. По този начин нашата връзка ще бъде сигурна. Това е необходимо, защото в противен случай всички ще претърпим много ненужни загуби, да не говорим за немалкото пропуснати възможности за победа".

"Откъде идваш сега?" попитах аз.

"Ние ядем змии" отговори орелът. "Врагът е хляб за нас. Нашата храна идва от вършенето волята на Отец, а тя е да разрушим делата на дявола. Всяка змия, която изяждаме, ни помага да увеличим зрението си. Всяка крепост на врага, която събаряме, ни подкрепя, така че да можем да се извисяваме по-високо и да оставаме във въздуха по-дълго. Сега се връщаме от пир, където поглъсвахме змиите на Срама, вързали много от твоите братя и сестри. Те скоро ще бъдат тук. Идват с орлите, които останаха, за да им помогнат да намерят пътя и да ги закрилят от контраатаките на врага".

Тези орли бяха много самоуверени, но не горди и надменни. Те знаеха кои са и какво са призвани да извършат. Притежаваха пълно знание за нас и за бъдещето.

Увереността им ми вдъхна нови сили, а подейства още по-силно на ранените воители, лежащи наоколо. Онези от воините, които малко преди това лежаха безпомощни и изтощени, сега седяха и слушаха разговора ми с орела. Те го гледаха като изгубени деца, които току-що са били намерени от родителите си.

Вятърът на Духа

Когато погледът на орела се спря върху ранените воители, изражението му коренно се промени. Строгата решителност, пред която преди тръпнех, отстъпи място на умиление и състрадание. Орелът разтвори крилете си и започна леко да ги размахва. Поток от хладен, освежаващ ветрец подухна върху ранените. Този вятър беше много особен. С всяко следващо подухване силата ми нарастваше, а умът ми се проясняваше. Не след дълго ранените вече можеха да стоят на краката си. Те хвалеха Бог с такава искреност, че очите ми се напълниха със сълзи.

Отново бях обхванат от дълбок срам за презрението си към тези мои братя и сестри. В очите на всички нас, които се изкачихме на върха, тези воители изглеждаха толкова слаби и глупави, но всъщност те бяха издържали много по-жестоки битки и бяха останали верни. Бог ги бе опазил и те Го обичаха с огромна любов.

Погледнах нагоре към планината. Орлите нежно размахваха криле. Всички воители, които бяха на планината, се освежиха от вятъра и започнаха да хвалят Господа. Отначало имаше известно разногласие между хваленията от различните нива, но скоро

се сляха в една съвършенна хармония.

На земята никога не бях чувал нещо толкова красиво. Скоро разпознах, че това е същото хваление от Божията градина с тази разлика, че сега звукът бе много по-богат и съвършен. Това се дължеше на факта, че се покланяхме на Бога в присъствието на враговете си, сред тъмнината и злото, които окръжаваха планината.

Не зная колко време продължи хваленето, но орлите спряха да размахват крила и тогава хвалението спря. "Защо спряхте?", попитах орела до мен.

"Защото изцелението на воините вече е съвършено", отговори той, като посочи ранените, които сега стояха прави и изглеждаха много добре. "Истинското хваление е в състояние да изцели всяка рана", добави още.

"Моля, направете същото отново", помолих аз.

"Разбира се ще го правим и то многократно. Но не сме ние, които решаваме кога. Ветрецьт който усети, беше Святият Дух. Не ние управляваме Него, но Той нас. Святият Дух изцели ранените и започна да работи за обединяването, което е толкова необходимо за предстоящите битки. Истинското хваление също така излива скъпоценно миро върху главата, която е Исус, и от Него се спуска надолу по цялото тяло и ни прави едно с Исус и един с друг. Никой, който се съедини с Исус, няма да остане не изцелен или нечист. Исусовата кръв носи в себе си непокован живот и тече през нас, когато сме едно с Него. Когато сме едно с Него, ние сме съединени и с цялото тяло, така че кръвта да протича навсякъде. Не изцелявате ли и вие, човеците, по същия начин? Вие затваряте раната, за да може кръвта да протича през нараненото място и да го възстанови. Когато част от Исусовото тяло е наранена, всички ние трябва еднородно да работим и да съдействаме за пълното ѝ възстановяване. Всички сме едно с Него".

Тъй като еуфорията от хвалението все още не бе преминала, това кратко поучение ми прозвуча почти тайнствено, въпреки че всъщност знаех важността му. Под въздействието на Святия Дух всяка наглед проста дума се изпълваше с живот. Почувствах толкова много любов, че ми се прииска да прегърна всички, включително и строгите орли. Изведнъж си спомних за мощните воини, които бяха взети в плен. През тялото ми премина студена вълна. Орелът усети какво стана но не каза нищо. Просто ме наблюдаваше внимателно. Най-сетне аз казах: "Възможно ли е по някакъв начин да освободим пленниците?"

Сърцето на Царя

"Да. Желанието ти е много добро", проговори орелът.

"Нито ние, нито хвалението ни е съвършено, докато цялото тяло не бъде възстановено. Дори и сред най-славното хваление, дори и в самото присъствие на Царя, ние всички ще чувстваме празнотата и липсата на тези наши братя, защото сърцето на нашия Цар изпитва болка. Това ще продължи, докато всички не станем едно. Ние тъгуваме за братята си, отведени в плен, но още повече ни боли за нараненото сърце на нашия Цар. Ти обичаш всичките си деца и все пак би се наскърбил ,ако едно от тях е болно или наранено. Така и Бог обича всички Свои деца, но посвещава по-голямо внимание на тези от тях, които боледуват или са потиснати. Затова трябва да продължим да се бием, докато възстановим всички Негови деца. Докато има наранени воини и сърцето на Царя остава наранено."

Вяра, с която да преместим планината

Известно време седях и размишлявах върху думите на орела. Най-после казах:

"Знам, че сега чрез теб ми говори Мъдростта, защото разпознах Нейния глас докато говореше." Бях толкова самонадеян преди тази последна битка, а се бях увлякъл в същата дързост като тях. Знам, че ако Мъдростта не ме беше спряла, аз също лесно щях да бъда пленен. Нетърпението ми да се включа в боя се дължеше по-скоро на омраза към врага, отколкото на любов към братята ми. Откакто за пръв път стъпих на планината, осъзнах, че съм правил повечето от правилните неща с неправилни мотиви, а много от неправилните неща са водили началото си от правилни мотиви. Колкото повече пораствам в знание, толкова по-несигурен в себе си се чувствам".

"Трябва да си прекарал дълго време с Мъдростта", отговори орелът.

"Тя е била с мен дълго време преди да я разпозная, но се боя, че през по-голямата част от времето съм Я отхвърлял. Дори сега усещам нуждата от нещо много важно, но не зная какво е то. Знам само, че не съм готов да се върна в боя преди да съм го получил".

Погледът на орела стана още по-проницателен. Той отговори : "Ти познаваш гласа на Мъдростта, когато говори в сърцето ти и си добър ученик, понеже си облякъл мантията на Смирението. Това, което сега чувстваш, е истинската вяра".

"Вяра?", попитах стреснато. "Нищо подобно. Аз говоря за сериозни съмнения!"

"Да се съмняваш в себе си е мъдрост. Истинската вяра уповава в Бога, а не в собствената сила или лична вяра. В момента се намираш най-близо до вярата, която може да премести тази планина. Време е тя да отиде на места, където никога преди не е била. Но си прав като казваш, че все още ти липсва нещо много важно. Все още се нуждаеш от пълното откровение за нашия Цар. Независимо, че се изкачи до върха на планината и по пътя прие от всяка истина независимо, че влезе в Божията градина и вкуси от плода на безусловната Му любов, независимо, че си срещал Сина Му многократно, все още разбираш само частица от целия план на Бога и то твърде повърхностно".

Истината, която чух, попадна право в целта. Почувствах се облекчен и насърчен. "Толкова често съм отсъждал неправилно по отношение на хора или ситуации. Мъдростта ме е избавяла много пъти досега, но Нейният глас в мен все още е много тих и често е заглушаван от шума на собствените ми мисли и чувства. Когато съм с теб, чувам гласа на Мъдростта много по-ясно отколкото като съм сам. Вече знам, че трябва да стоя близо до теб."

"Тук сме, понеже се нуждаете от нас", отговори орелът. "Също така и ние имаме нужда от вас. Дадени са ви дарби, каквито ние нямаме, а на нас са били дадени такива, каквито вие нямате.

Преживели сте неща, каквито аз не познавам, а ние сме преминали през такива, за които вие нямате дори и най-малка представа. Затова сме ви били дадени до края, както и вие на нас. За известно време ще бъдем много близки приятели. След това аз ще си замина и вместо мен ще дойдат други орли. Всички ние сме различни, понеже са ни били открити различни тайни от Божественото естество. Затова заедно, а не поотделно, ни е дадено да познаваме тайните на Господа.

Вратите на Истината

Като каза това, орелът отлетя от скалата, на която бе кацнал и застана до ръба на нивото където стояхме. "Ела тук", каза той. Пристъпвайки към него, забелязах стъпала, които водеха към основата на планината. Виждаше се малка врата.

"Как така не видях тези стъпала преди?", учудих се аз.

"Когато за пръв път ти дойде на това ниво, не остана достатъчно дълго за да разгледаш" отговори той.

"Откъде знаеш това? Тук ли беше тогава?"

"Дори и да не съм бил тук, пак щях да зная, понеже причината да не се забележи вратата е една и съща всеки път. Но аз бях тук в образа на войник, когото ти набързо подмина."

Едва сега разпознах в орела чертите на човек, когото бях срещнал непосредствено след спасението си. Познавах го бегло от няколкото кратки разговора. Той продължи: "Толкова много желях да прекарам повече време с теб тогава. Бях стоял на едно и също ниво толкова дълго, че имах нужда от промяна. Но просто не можех да обърна гръб на всички онези изгубени души които отчаяно се опитваха да стъпят на планината. Когато най-после се реших да следвам Божията воля, където и да ме заведе, Мъдростта ми се яви и ми показа тази врата. Тя каза, че това е най- краткият път към върха. Ето как успях да стигна там преди теб и да се превърна в орел".

Едва сега си спомних, че бях виждал подобни врати на няколко нива. Дори надникнах през една от тях и бях много изненадан от това, което видях. Не се осмелих да вляза по-навътре понеже бях заинтересован от развоя на битката и как по-бързо да се изкача до върха. "Ако бях поел пътя, който те ми сочеха, щях ли да се изкача направо на върха?", попитах аз.

"Не е чак толкова лесно, колкото си мислиш", отбеляза орелът, сякаш леко раздразнен. "Зад всяка врата има пътища, един от които води до върха". Предугаждайки следващия ми въпрос, той продължи: "Останалите пътища водят до различни нива на планината. Отец предостави тази възможност, за да може всеки да е свободен да избере пътя, който отговаря на съответното му ниво на зрялост".

"Забележително! Как е могъл да осъществи това?", помислих си аз. Орелът отново прочете мислите ми.

"Много просто!", продължи той, сякаш бях изговорил мислите си на глас. "Духовната зрялост се определя от готовността на всеки да пожертва собствените си желания за интересите на Царството или на тези на околните хора. Вратата, която изисква най-голяма жертва за да влезеш през нея, извежда до най-високото ниво."

Опитвах се да запомня всичко, което орелът ми казваше. Дълбоко в себе си знаех, че трябва да вляза през вратата пред мен и че ще постъпя мъдро, ако се поуча от някой, който е бил там преди мен. Още повече, че този човек бе избрал пътя, водещ до върха".

"Държа да отбележа", продължи орелът, "че не стигнах веднага до върха, нито пък познавам някой друг, който е направил това. Но във всеки случай бях там много по-рано, отколкото много други. Това се дължеше на знанието за саможертвата, което придобих по време на битката за отстояване на това ниво. Показах ти тази врата, понеже си облечен с мантията и така или иначе щеше да я видиш. Аз съм тук, за да ти помогна по-бързо да достигнеш духовна зрялост, но нямаме много време. На всяко ниво има по една врата и те водят към неизказани съкровища. Те не могат да бъдат придобити с човешки усилия, но всяко, до което докоснеш ръцете си, ще остане в сърцето ти. Още от самото начало Бог е определил сърцето на човека да бъде Господната съкровищница. Докато стигнеш отново върха, то вече ще е побрало повече и по-ценни съкровища отколкото има по целия свят. Те никога не ще бъдат отнети от теб, а ще останат в сърцето ти за вечността. Побързай да тръгнеш, понеже небето потъмнява от облаци и още една велика битка приближава".

"Ще ме придружиш ли?", попитах умолително.

"Не", отговори орелът. "Моето място е тук и от мен се иска да помогна на всички, които бяха ранени. Но ние пак ще се срещнем на това място. Преди да се върнеш ще се срещнеш с много от моите братя и сестри, които също са орли. Те ще ти окажат по-добра помощ там, където ги намериш".

Небесните съкровища

Бях обикнал орела толкова много, че ми беше трудно да се разделя с него. Зарадвах се като научих, че ще го видя отново. Вратата вече ме привличаше като магнит.

Побързах да я отворя и да вляза.

Славата, която се откри пред мен, ме стъписа дотолкова, че паднах на колене. Златото среброто и скъпоценните камъни, които видях, надминаваха с красотата си всяка човешка представа. Блясъкът им всъщност не отстъпваше дори на славата на Дървото на Живота. Стаята беше толкова голяма, че не виждах къде свършва. Подът бе покрит със сребро, а стълбовете бяха от злато. Таванът се състоеше от един единствен скъпоценен камък. Той пречупваше светлината в най-различни прекрасни цветове. Накъдето и да погледнех виждах неизброимо множество ангели. Те бяха облечени в различни мантии и униформи и нито една от тях не беше позната на хората.

Преминвайки през стаята, с изненада видях, че ангелите се поклониха в знак на уважение. Един от тях пристъпи към мен и ме приветства с "добре дошъл", като ме назова по име. Обясни ми, че мога да разгледам каквото ме интересува и че имам достъп до която и да е част от стаята. Държаните тук съкровища бяха на разположение на всеки, влязъл през вратата.

Бях изгубил способност да говоря, напълно изумен от красотата, която виждах. Накрая отбелязах, че красотата тук надвишава тази в Божията градина. Изненадан ангелът отвърна: "Това е Градината! Тази стая е само една част от Бащиния ти дом. Ние сме тук, за да ти служим".

Понечих да тръгна и бях последван от множество ангели. Попитах водача им: "Защо ме следвате?" "Заради мантията", отговори той. "Ние бяхме определени да ти служим тук, а и в следващата битка".

Тъй като не знаех какво да правя, продължих да вървя. Бях привлечен от голям син камък който сякаш бе събрал в себе си слънцето и облаците. Когато го докоснах, изпитах същото чувство, както когато бях ял от Дървото на Живота. Усетих прилив на енергия, свръхестествена яснота на мисълта и любов към всеки и всичко. За миг се озовах в присъствието на Господната слава. Колкото по-дълго държах ръце на камъка, толкова повече чувствах славата. Нямах никакво намерение да махам ръцете си от него, но славата нарасна до такава степен, че трябваше да се отдръпна.

Погледът ми тогава попадна върху прекрасен зелен камък. "Какво по-особено има в него?" попитах стоящия наблизо ангел.

"Всички тези камъни са съкровищата на Спасението. Докосвайки ги, ти се докосваш до небето. Камъкът, за който ме попита, носи името "Възстановяване на живота".

Докосвайки се до зеления камък, земята се откри пред мен обляна в богати и вълнуващи цветове. Колкото по-дълго държах ръце върху камъка, толкова по-наситени ставаха цветовете. Тогава станах свидетел на невиждана досега хармония между обитателите на земята. Очите ми се отвориха и видях Господната слава, изпълваща творението Му. Също както преди малко тя започна да нараства дотолкова, че бях принуден да се отдръпна.

Бях изгубил всякаква представа за времето, но затова представата ми за Създателя и Неговото творение бе нараснала неимоверно много. Ако постигнах това чрез докосването едва на два камъка, какво ли би станало, ако докосна всички съкровища, намиращи се в стаята. Тук имаше много повече, отколкото един човешки живот би могъл да обхване. "Колко още стаи има?" попитах ангела.

"На всяко ниво има такива стаи", беше отговорът.

"Възможно ли е някой някога да преживее всичко, което се намира дори и в една от тези стаи да не говорим за всичките."

"За това ще е необходима цяла вечност. Опознаването на съкровищата, съдържащи се в най-простите Библейски истини, е в състояние да отнеме хиляди години. Човешкият живот е твърде кратък, за да обхване изцяло знанието дори и за една от тях. Затова човек трябва да извлича от тях това, от което се нуждае, и да продължава напред към крайната си цел".

Внезапно се сетих за предстоящата битка, както и за пленените воини. Мисълта ми беше направо неприятна на това славно място, но знаех, че ще имам цяла вечност за да се върна в тази стая. А сега трябваше да намеря пътя до върха на планината и после обратно, към бойното поле.

Обърнах се към стоящия наблизо ангел и казах: "Трябва да ми помогнеш да открия вратата водеща към върха".

Ангелът ме погледна смутено, явно обезпокоен. "Ние сме твои слуги", отговори той, "но ти трябва да ни водиш. Цялата тази планина е тайна за нас. Ние сами пожелахме да надникнем в тази тайна, но след като излезем от стаята, за която вече знаем поне малко, ще трябва да се учим даже повече от теб".

"Знаете ли поне къде се намират изходните врати?", попитах аз.

"Да, но не знаем накъде водят. Някои от тях изглеждат много примамливи, други имат съвсем обикновен вид. Някои са дори са отблъскващи, една дори е ужасна."

"Нима е възможно на такова място като това да има отблъскващи врати?", попитах изпълнен със съмнения. "Та дори и ужасни? Как е възможно?"

Ние не знаем, но ако пожелаеш, мога да ти покажа", отговори той.

"Моля те, направи го", казах аз.

Вървахме известно време, подминавайки нечувани съкровища. Едва се въздържах да не ги докосна. По пътя видях и много врати с изписани Библейски истини върху тях. Ангелът ги бе описал като примамливи, но разбрах, че ги бе подценил. Силно желях да прекрача всяка от тях но любопитството да видя "ужасната врата" ме тласкаше напред.

Тогава я видях. Думата "Ужасна" не бе достатъчно силна, за да опише гледката, открила се пред мен. Полазиха ме тръпки на страх и сякаш дъхът ми спря.

Благодат и истина

Бързо се обърнах и се отдалечих от тази врата. Наблизо имаше красив червен камък и аз се втурнах, да го взема. Изведнъж се намерих в Гетсиманската градина. Видях Господ Исус, да се моли. Агонията, която преживяваше, бе дори по-ужасна от вратата, която току-що бях видял. Съкрушен, дръпнах бързо ръцете си от камъка и паднах изтощен на земята. Почувствах нужда да се върна при сините и зелените камъни, но няхах достатъчно сили за това. Бях изгубил и чувството си за ориентация. Ангелите бързо ме заобиколиха и ми служеха. Те ми дадоха да пия нещо, от което почувствах прилив на сила. Не след дълго се изправих на крака и се отправих към другите камъни. Но сцената с Господ Исус, Който се молеше, не напускаше мислите ми и накрая ме принуди да спра.

"Какво беше това, което видях?", попитах ангелите.

"Всеки път, когато докоснеш някой камък, ние можем да видим част от това, което ти виждаш. Също така можем и да усетим част от това, което ти усещаш", отговори ангелът. "Известно ни е че всички тези камъни са истински съкровища, а откровенията, които съдържат, са безценни. Ние също успяхме за миг да зърнем

агонията на нашия Господ преди разпятието, както и да усетим част от неговата болка. За нас е трудно да проумеем как Нашият Бог е могъл да страда така. Това ни кара още повече да оценяваме привилегиите да служим на тези, за които Той плати такава ужасна цена".

Думите на ангела се забиха в сърцето ми като ножове. Бях участвал в битката; бях изкачил планината; толкова бях свикнал с духовната област, че ангелите вече не ми правеха впечатление, също така можех да разговарям със славните орли почти като с равни. Независимо от всичко това, не можех дори и за момент да понеса болката от страданието на моя Цар, без да пожелаая да я заменя с по-приятно усещане. "Моето място не е тук" извиках. "Аз повече от всеки друг заслужавам да бъда пленник на злото!"

"Господине!", каза ангелът. "Доколкото ни е известно, никой не е тук, защото го заслужава. Ти си тук, защото си бил избран преди сътворението на света, за да Му послужиш. Не знаем в какво точно се състои твоята служба, но знаем, че е от голямо значение за всеки тук, на планината.

"Благодаря ви. Наистина сте ми от полза. На това място чувствата ми стават изключително изострени и сякаш са завладели даже разбирането ми. Прави сте. Никой не се намира тук, понеже го заслужава. Наистина, колкото по нависоко човек се изкачва, толкова по-недостоеен е той за мястото, където се намира и толкова повече благодат му е нужна, за да остане на планината. Чудя се как изобщо съм успял да се кача на планината?"

"Чрез благодат", отговори ангелът.

"Ако искаш да ми помогнеш, моля те да ми повтаряш тази дума всеки път, когато съм объркан или отчаян. Сякаш започвам да разбирам тази дума по-добре от всяка друга".

"Сега трябва да се върна при червения камък", продължих аз. "Разбрах, че той е най-голямото съкровище в тази стая и не трябва да я напусна преди да го имам в сърцето си".

Истината за благодатта

Времето, което прекарах над червения камък бе най-болезненото преживяване в живота ми. Много пъти се налагаше да дърпам ръцете си от него, понеже не можех да устоя на болката от страданието на моя Господ. Неколкократно се връщах до сините и зелени камъни, за да възстановя силите си. Всеки път трябваше да вземам трудното решение да се върна при червения камък, но затова пък усещах как любовта и признанието ми към Господ Исус непрекъснато се увеличаваха.

Когато накрая Отец оттегли Духа си от Исус и Го остави Сам на кръста, болката стана ужасно непоносима. Отдръпнах рязко ръцете си в знак, че се предавам. По лицата на ангелите се изписа изражение на съгласие и подкрепа. Те също можеха да видят и усетят част от онова, което ставаше. Всяка капка сила ме бе напуснала и не можех повече да си наложа да докосна камъка. Нямах дори желание да се върна обратно при синия камък. Лежах прострян на земята и безутешно плачех, скърбейки за това, през което моят Господ трябваше да премине. Сърцето ми беше съкрушено от болка, понеже осъзнах, че също Го бях изоставил, както Неговите ученици. Точно когато Той най-много се нуждаеше от мен, аз Му бях изменил също като тях.

Когато най-после отворих очите си, имах чувството, че са изминали няколко дни. Видях един орел, който стоеше наблизко. Пред него имаше три камъка - зелен, син и червен. "Изяж ги", каза той. Аз се подчиних. Когато ги изядох, душата ми се изпълни с огромна радост, но цялото ми същество се обнови .

Изправяйки се, забелязах същите три камъка по дръжката на меча си, а също и на раменете си.

"Отсега нататък тези камъни са твои. Никой не може да ти ги отнеме, нито пък можеш да ги изгубиш", каза орелът.

"Та аз дори не успях да се сдобия напълно със знанието на третия от тях", възразих аз.

"Единствено Христос може да премине до края това изпитание", беше отговорът. "Ти се справи добре. Сега е време да продължиш".

"Накъде да тръгна?", попитах аз.

"Ти сам трябва да избереш посоката, но тъй като времето е кратко ти препоръчвам да побързаш, за да стигнеш навреме до върха". След тези думи орелът бързо се отдалечи. Беше очевидно, че е твърде зает.

В същия момент аз се сетих за вратите и се запътих към онези, които ме бяха привлекли най- силно. Каква беше изненадата ми, когато открих, че те не ме привличат повече.

"Сякаш нещо се е променило", отбелязах на глас.

"Ти се промени", отговори хор от ангели. Обърнах се да ги видя и бях изумен от огромната промяна в тях. Лицата им бяха изгубили невинния си вид и сега бяха по- царствени и мъдри. Знаех че промяната в тях съответстваше на тази в мен, но сега вече се чувствах неудобно дори да помисля за себе си.

"Нуждая се от съвета ти", обърнах се с молба към водача на ангелите.

"Слушай сърцето си", отговори той, "понеже истините, които придоби, сега пребъдват в него".

"Никога не съм можел да се доверявам на сърцето си", отговорих аз. "То е подвластно на толкова много противоречия. Аз самият съм податлив на много заблуди, егоистични амбиции и химери. Трудно ми е дори да чуя, когато Господ ми говори".

"Господине, не мисля, че ще имаш същия проблем сега, след като червеният камък е вече в сърцето ти", заяви водачът напълно убедено.

Опрях гръб до стената, мислейки, че точно когато най-много се нуждаех от присъствието на орела, от него нямаше и следа. Ако беше тук, той можеше да ми помогне с избора на правилната врата, понеже познаваше добре това място. Не бях уверен, че орелът щеше да се върне повече тук и беше редно аз да взема решението. Всичко, за което можех да се сетя, беше свързано с ужасната врата. Изпълнен с любопитство, реших да отида и да я видя. Първият път, когато видях вратата бях се отдръпнал толкова бързо, че не успях да прочета написаното име.

Приближавайки се до нея, усетих вълна на страх да се надигна в мен. Все пак не бях толкова уплашен, колкото първия път. За разлика от другите врати тук беше много тъмно. Наложих се да се доближа почти до самата врата, за да мога да видя написаната истина, която тя представляваше. Прочетох с лека изненада "ХРИСТОВОТО СЪДИЛИЩЕ". Защо тази истина всява такъв голям страх?", попитах аз. Знаех, че ангелите не бяха в състояние да ми отговорят. Колкото повече гледах тази врата, толкова повече се убеждавах, че трябва да мина през нея.

"Причините да всява страх са много", дочу се добре познат глас. Обръщайки се, видях орела.

"Толкова се радвам, че отново си тук", извиках радостно аз. "Лош избор ли направих?"

"Не. Ти направи най-добрия избор. Тази врата е най-прекият път до върха на планината. Тя е страшна, защото е източникът на най-големия страх във Вселената - Страхът от Господа. Най- голямата мъдрост, която човек може да придобие в този или в идния живот, е скрита зад тази врата, но само малцина минават през нея".

"Но защо е толкова тъмна?", попитах аз.

"Светлината на всяка врата отговаря на вниманието, което църквата обръща за истината скрита там. Истината зад тази врата винаги е била пренебрегвана най-много. Независимо от това тя остава най-важната. Ще разбереш напълно какво ти говоря едва когато влезеш през нея. Единствено влезлите през нея ще бъдат удостоени с най-голямата власт, която може да се повери на човешките чада. Когато видиш Исус Христос да стои на този трон и ти ще можеш да седнеш до Него".

"Значи ли това, че ако отдаваме повече внимание на истината зад тази врата, тя няма да бъде толкова тъмна и страшна?", попитах аз.

"Точно така. Ако хората познаваха славата, откриваща се зад нея, тя щеше да бъде една от най-бляскавите", каза тъжно орелът. "Независимо от това обаче, тя си остава най-трудната. Бях изпратен да те окуража, понеже скоро ще се нуждаеш от това. Ще станеш свидетел на велика слава, но същевременно ще преживееш голяма скръб. Искам да знаеш, че понеже избра по-трудния път сега, по-късно ще ти бъде по-лесно. Понеже пожела да се изправиш срещу тази истина, по-късно няма да пострадаш от загуба.

Повечето хора искат да познават само Божията любов, но не и Неговата строгост. Ако не прегърнеш и двете, ти винаги ще си склонен към заблуда, и ще си в опасност да отпаднеш от Божията благодат."

"Знам, че нямаше сега да съм тук, ако не бях прекарал достатъчно време при червения камък. Как съм могъл винаги да предпочитам лесния път, когато това е в такъв противовес с Божията природа?", запитах аз.

"Сега, след като си избрал, не губи повече време, а продължавай напред. Часът на предстоящата битка е наближил и ти трябва да заемеш мястото си на фронтната линия".

Докато гледах орела и великата решителност в погледа му, увереността ми нарасна. Накрая се обърнах към вратата.

Четвърта част

ВЕЛИКИЯТ ПРЕСТОЛ

Хвърлих последен поглед към огромната стая във вътрешността на планината. Славата на скъпоценните камъни и съкровищата, които представляваха истините за Спасението, бе поразителна. Изглеждаше ми невъзможно някой да проумее красотата им или да ги изброи. Не можех да си представя, че е възможно някоя друга стая с други велики истини на вярата да бъде по-славна от тази. Едва сега разбрах защо толкова много християни не искаха да напуснат това място. Те просто се удовлетваха да се възхищават на основните доктрини на вярата. Спокойно можех да прекарам вечността тук без да се отегча дори за миг.

Орелът, който стоеше до мен, почти извика: "Трябва да продължиш напред!". После допълни по-спокойно: "Няма по-голям мир и сигурност от това да пребъдваш в Господното спасение. Именно за това ти бе доведен тук, понеже знанието, което придоби, ще ти бъде необходимо в бъдеще. Но сега е време да продължиш".

Това, което орелът каза, докосна нещо вътре в мен. Помислих си за смелите воители, които водеха битка от това първо ниво, наречено Спасение. Независимо, че се биеха толкова добре и освободиха толкова много пленници, немалко от тях бяха тежко

ранени. Съвсем не изглеждаше така, сякаш те са намерили тук мира и безопасността. Тогава орелът прекъсна мислите ми, сякаш ги четеше.

"Божие определение за мир и безопасност е по-различно от нашето. Да бъдеш ранен в битката е голяма чест. Също както ние биваме изцелени чрез Господните рани, така и чрез нашите рани Бог ни дава властта да изцеляваме. В самото място, където врагът ни е наранил, бъде изцелено, ние получаваме силата да изцеляваме други наранени като нас. Изцелението бе основната част от Господното служение, но то е неразделна част от нашето служение. Това е една от причините поради които Господ допуска нещастия в живота на Неговите люде. По този начин те се изпълват със състрадание към другите, а именно чрез него се проявява силата за изцеление. Ето защо когато някой поставяше под въпрос авторитета на апостол Павел, той се позоваваше на страданията и бичуването, което бе претърпял за Христа. Всяка рана, всяко нещастие, което ни сполети, могат да се обърнат във власт да вършим добро. Всяко бичуване, което апостолът понесе допринесе за спасението на другите. Всяка рана, която воините получават, ще допринесе за спасението, изцелението или възстановяването на други. "Думите на орела бяха много насърчителни. Мястото, на което стоях всред славата на съкровищата на спасението, правеше тази истина още по-ясна и дълбока. Исках да се изправа на върха на планината и да извикам към всички, които все още воюваха, за да ги насърча с нея. Тогава орелът продължи: "Има още една причина, поради която Господ допуска да бъдем наранени. Там, където няма истинска опасност няма и истински кураж. Господ обеща на Исус Навин, че ще воюва заедно с него за Обещаната земя, но в същото време постоянно му напомняше, че не трябва да се страхува, а да се облече със сила и дързост. Причината беше, че той наистина трябваше да се бие в битките го очакваха истински опасности. Това е начинът, по който Бог установява тези, които са достойни да влязат в обещанията Му.

Погледнах стария орел и за пръв път забелязах белезите между начупените му и раздърпани пера. Въпреки това белезите не го загрозяваха, защото бяха покрити със златна сплав от пера и плът. Тогава осъзнах, че точно това злато излъчваше славата, обгърнала орела, и го правеше тъй величествен.

"Защо не забелязах това преди?", попитах аз.

"Докато не погледнеш и не оцениш дълбочината на съкровищата на спасението, ти не би могъл да видиш славата, която произлиза от страданието заради евангелието. Когато обаче я видиш, ти ще си готов за изпитанията, които ще освободят най-висшите нива на духовна власт в живота ти. Тези белези представляват славата, която никога няма да премине. Ето защо Господ и на небето все още носи раните, които получи, докато страдаше за нас. Там ще можем да ги видим, както и на всичките Му избраници, които са ги получили заради Него. В небето това са ордените на славата. Всички, които ги носят, обичат Бога и Неговата истина повече от собствения си живот. Те са онези, които следват Агнето, където и да отиде. Те са готови да пострадат заради истината, правдата и спасението на другите. Истинските пастири на Неговите люде, които имат неподправена духовна власт, трябва първо да докажат посвещението си."

Погледнах водача на групата ангели, които ме следваха. Никога досега не бях виждал някой ангел да се вълнува, но без съмнение тези думи докоснаха дълбоко, както водача, така и останалите ангели. Дори ми се стори, че ще заплачат. Тогава водачът им заговори:

"От сътворението на света досега сме били свидетели на много чудеса. Но най-голямото чудо за нас е страданието, което хората приемат доброволно заради Господа и заради ближните си. Ние също понякога трябва да воюваме и също да страдаме, но обитаваме място на такава светлина и слава, че лесно понасяме всичко. Но когато мъже и жени, които обитават в такава тъмнина, сред толкова оскъдна подкрепа, които не

могат да съзрат славата, а само се надяват на нея, избират да страдат за тази надежда, пробляснала неясно в сърцата им, тогава дори и най-могъщите ангели падат на колене и с радост служат на наследниците на спасението. Отначало не разбирахме защо Отец постанови, че хората трябва да ходят чрез вяра, без да виждат действителността и славното духовно царство и то понасяйки такава съпротива. Но сега разбираме, че чрез тези страдания те доказват, че са достойни да получат огромната власт, като членове на Божието домочадие. Сега ходенето чрез вяра е най-великото чудо за нас в небето. Онези, които преминават това изпитание, са достойни да седнат с Агнето на Неговия престол, тъй като Той ги е направил достойни, а те са доказали любовта си."

Тогава орелът се намеси и каза: "Смелостта е проява на вяра. Господ никога не е обещавал, че пътят Му ще бъде лесен, но ни увери, че ще си заслужава. Смелостта на воините от нивото на Спасението накара ангелите да оценят това, което Бог изработи в лицето на пропадналата човешка раса. Те получиха раните си по време на най-яростната атака, заобиколени от тъмнината, когато истината сякаш търпеше поражение, както направи нашият Господ на кръста. Въпреки това, тези верни християни не се предадоха и не спряха да се бият. Отново съжалих, че не бях останал на нивото Спасение, за да воювам заедно с тези смели воители. Орелът отново разбра мислите ми и ме прекъсна.

"Като се изкачи на планината, ти също прояви вяра и мъдрост, а това освобождава власт. Твоята вяра освободи много души и така те успяваха да се доберат до планината и до спасението. Ти също получи рани, но властта ти в царството идва по-скоро от делата на вяра, отколкото от преживяното страдание. Тъй като ти бе верен в малкото, сега ще ти бъде оказана огромната чест да се върнеш и да пострадаш, за да бъдеш поставен над много повече. Но помни, че всички ние работим заедно за една и съща цел без значение дали градим или страдаме. Ако продължиш, тези стаи ще се изпълнят с много повече хора, което ще донесе огромна радост в небето. Ти си бил призван да се изкачваш и да съграждаш, но ако си верен в това, по-късно ще получиш привилегиите и да пострадаш."

Отново погледнах към тъмната и застрашителна врата, на която беше написано: "ХРИСТОВОТО СЪДИЛИЩЕ". Всеки път, когато отпращах поглед към съкровищата на Спасението, топлина и мир изпълваха душата ми. Но когато погледнех към тази врата, бях обхващан от страх и несигурност. Всяка клетка от тялото ми желаше да остане в тази стая. Орелът отново проговори, отвърщайки на мислите ми. Той каза:

"Всеки път, когато се готвиш да отвориш вратата към някоя истина, ще се чувстваш по същия начин. Ти беше изпълнен с противоречия и съмнения дори преди да влезеш в стаята със съкровищата на Спасението. Тези страхове са резултат от грехопадението. Това са плодовете на Дървото за познаване Доброто и Злото. Знанието, което придобихме от него, ни направи егоисти и несигурни в себе си. Знанието за доброто и злото прави истинското знание за Бога да изглежда страшно, а всъщност всяка Негова истина води до все по-голям мир и безопасност.

Човек трябва да предпочита Божиите присъди, понеже всичките Му пътища са справедливи".

Благодарение на всичко преживяно дотук най-после проумях, че често пътят, който изглежда най-прав, е най-безплодният, а в някои случаи е и най-трагичният. През цялото ми пътуване пътят който е изглеждал пълен с рискове, винаги е извеждал към най-голямата награда. Но все пак решението да продължа по него всеки път ставаше все по-трудно, тъй като рисковете изглеждаха все по-големи. Започнах да съчувствам на онези, които в определен момент спираха пътешествието си и отказваха да продължат, макар че по-добре от всякога знаех, че това е грешка. Единственият начин да си в истинска безопасност е да не спираш да напредваш към измерения, в които е

нужна още повече вяра, което означава по-голяма зависимост от Господа.

"Наистина, за да ходиш в по-високите области на Духа, се изисква по-голяма вяра", каза орелът. "Господ ни даде ключа към Своето Царство, когато каза: "Който иска да спаси живота си ще го изгуби, но който пожелае да го изгуби заради Мен, ще го спечели. "Само тези думи са достатъчни да те задържат на пътя към върха. Те могат да ти осигурят победата в предстоящата битка. Ще ти помогнат също да устоиш преди Христовото съдилище ".

Знаех, че е време да продължа. Реших никога да не забравям славната стая и съкровищата на Спасението. В същото време бях убеден, че вече е време да ги оставя зад себе си. Трябваше да продължа. Обърнах се и с целия кураж, който можех да събера, отворих вратата към Христовото съдилище и пристъпих. Ангелите, които бяха определени да ми служат, се наредиха около вратата, но не минаха през нея.

"Какво става? Няма ли да ме придружите?", извиках аз.

"Ние не можем да дойдем там, където отиваш сега. Ти трябва да си сам. Ние ще те чакаме от другата страна".

Без да отговоря нито дума, аз се обърнах и побързах да продължа преди да съм се отказал. По някакъв начин разбирах, че не бива да разчитам за сигурността си на тази група ангели. Докато напредвах в тъмнината, чух последните думи на орела: "След това преживяване ти няма да уповаваш на никой друг, дори и на себе си, но само на Господа.

Намирах се в най-ужасната тъмнина, която някога бях преживявал. Всяка стъпка напред ми струваше огромна борба със страха. За момент дори си помислих, че съм слязъл в самия ад. Накрая реших да се върна обратно, но когато се обърнах, не можах да видя пътя, по който бях дошъл. Очевидно вратата бе затворена и тъмнината не ми позволяваше да видя каквото и да е. Започнах да си мисля, че всичко, казано от орлите и ангелите, е било една добре скроена клопка, която да ме впримчи в този ад. Чувствах се измамен!

Извиках към Господа да ми прости и помогне. Веднага Го видях на кръста, точно както когато бях положил ръце на червения камък в стаята, която току-що напуснах. И отново видях тъмнината в душата Му, когато Той стоеше сам, понесъл греха на света. Тогава, в онази стая, виждах тъмнина и то ужасна, но сега същото това преживяване засия в мрака. Реших, че трябва да продължа като съсредоточа ума си върху Него. Тръгнах напред и с всяка стъпка усещах как мирът в сърцето ми нараства и става по-лесно да продължавам.

Скоро дори не забелязвах тъмнината и вече не ми беше студено. Успях да създам една мъждива светлинка. Не след дълго тя стана толкова ярка и славна, че за миг помислих, че влизам в небето. С всяка следваща стъпка славата ставаше все по-голяма и по-голяма. Чудех се как е възможно нещо толкова прекрасно да започва толкова отблъскващо и мрачно. Сега вече се наслаждавах на всяка следваща крачка.

Не след дълго пътят ме доведе до огромна зала. Тя беше толкова голяма, че земята сякаш изглеждаше малка, за да я побере. Бях сигурен, че красотата ѝ не бе спохождала никой архитектски ум. Тя надвишаваше по хубост дори градината и стаята със съкровищата на спасението. В този момент бях толкова завладян от радостта и красотата, колкото преди минути се чувствах завладян от тъмнината и страха. Тогава осъзнах, че всеки път, когато преживявам голяма болка или тъмнина в душата си, след тях идва едно по-велико откровение на слава и мир.

В дъното на залата бе Източникът на славата, която струеше и от всичко останало. Знаех, че това е Самият Господ и макар че досега Го бях виждал неведнъж, вървейки към Него изпитах някакъв страх. Но това бе свят страх, който още повече засилваше чувството на мир и огромна радост. Знаех, че при Христовото Съдилище ще

преживея по-голяма сигурност от където и да било другаде, но същевременно то бе източник на един по-голям, ала по-чист страх. Не забелязах колко голямо е разстоянието до престола Му. Беше тъй прекрасно просто да вървя тук, че бих го правил и хиляда години. От човешка гледна точка времето, необходимо за да достигна престола се равняваше на много дни или може би години. Тук обаче земното време нямаше никакво значение.

Погледът ми бе устремен към Господната слава дотолкова, щото измина много време преди да забележа множествата от хора от лявата ми страна. Те бяха наредени в редици. От дясната ми страна имаше също много хора, но те бяха толкова отдалечени от мен, че не ги видях, до- като не стигнах трона. Изумлението, което изпитах, когато ги погледнах, ме принуди да спра. Външният им вид бе внушителен и царствен. Не можех да откъсна поглед от тях. Никога преди не бях виждал такава увереност и спокойствие да красят някое човешко лице. Красотата им надминаваше всякакви човешки думи. Когато се обърнах към хората, стоящи близо до мен, те ме поздравиха с поклон сякаш ме познаваха.

"Нима знаете кой съм аз?", попитах, изненадан от собствената си смелост да задам такъв въпрос.

"Ти си един от светиите, участващи в последната битка", отговори един мъж, стоящ недалеч от мен. "Всички тук познават както теб, така и останалите, които се бият в Божиата армия по лицето на земята. Ние сме светиите, които са служили на Господа в поколенията преди теб. Ние сме големият облак от свидетели, на които е било дадено правото да наблюдават последната битка. Ние познаваме всеки от вас и виждаме всичко, което правите".

В този момент забелязах познат човек от земния си живот. Той беше верен християнин, за когото обаче мислех, че не е направил нищо значимо. На земята имаше толкова невзрачна външност, че това го правеше много затворен и срамежлив. Сега, когато го видях, той все още имаше същите черти, но от него се излъчваше красота, несравнима с тази, на което и да е друго човешко същество. Той се приближи към мен с такава увереност и достойнство, каквато никога не бях виждал в него преди.

"Небето е далеч по-прекрасно, отколкото си представяхме на земята", започна той. "Тази зала е едва прагът на обширното и славно царство, което далеч надхвърля човешката способност да го проумее. Също така е истина, че втората смърт е много по-ужасна, отколкото си представяхме. Небето и адът също са различни от това, което очаквахме. Ако видяното тук ми бе известно на земята, бих живял по друг начин. Ти си невероятно благословен, че идваш тук още по време на земния си живот", каза той като гледаше облеклото ми.

Тогава и аз се погледнах. Все още бях облечен със старата мантия на Смирението и под нея с Божието всеоръжие. Почувствах се толкова нечист и недосяган пред тези, които блестяха с такава слава. За момент си помислих, че ще имам сериозен проблем, ако се появя пред Господа в този си вид. Също като орела и този мой познат можеше да чете мислите ми. Той отговори:

"Всеки, който дойде тук и е облечен с мантията, няма от какво да се страхува, понеже тя е най- високият ранг на почит в Царството. Ето защо всички, покрай които мина, ти се поклониха".

"Не видях никой да ми се покланя", отговорих аз малко объркан. "Всъщност дори не забелязах досега, че има хора."

"Това не е нещо нередно", продължи той. "Тук ние си отдаваме почит един на друг. Ангелите ни служат дори тук, но единствено Бог и Неговият Син са достойни да приемат хваление. Има голяма разлика между това да почиташ някого с любов и да му се покланяш. Ако разбирахме това на земята, щяхме да се отнасяме с другите по много

по-различен начин. Но едва тук, в светлината на Неговата слава, сме в състояние изцяло да възприемем и разберем другите, както и правилно да се отнасяме към тях."

Все още се чувствах неудобно. Полагах сили, за да не се преклоня пред тези славни създания и в същото време изпитвах желание да се скрия от тях, понеже се чувствах толкова незначителен. Тогава осъзнах, че мислите, които имах в момента, бяха също толкова глупави и неуместни, като тези на земята. Разликата се състоеше единствено в това, че тук те бяха известни на всички. Присъствието на толкова чисти и възхитителни създания ме накара да се почувствам омърсен и глупав. Моят стар познат откликна на мислите ми.

"Ние сме облечени в нетленните си тела, а ти все още не си. Умовете ни вече не са ограничени от греха. Ето защо ние сме в състояние да схващаме много повече неща, отколкото може да проумее даже най-великият земен мислител. Същевременно способността ни да разбираме ще нараства през цялата вечност. Това е необходимо, за да познаем Отец и да разберем славата на Неговото творение. Земният човешки живот не е достатъчен дори да започнеш да разбираш това което и най-нискостоящите тук знаят, а ние сме точно такива".

"Как е възможно вие да сте най-ниските по ранг?", попитах с недоверие.

"Тук има нещо като аристократичен ред. Наградата, която получаваме за земния си живот, е вечното положение, което ни се дава в небето. Голямото множество, което виждаш, е съставено от така наречените "неразумни девизи". На земята ние познавахме Господа и уповахме в Неговия кръст за спасение, но не бяхме посветили живота си на Него. Живеехме за себе си. Не поддържахме съдовете си пълни с маслото на Святия Дух. Ние имаме вечен живот, но затова пък пропиляхме земния си живот".

Бях наистина изненадан от това, което чух, но в същото време знаех, че е истина. Тук лъжата не можеше да съществува.

"Неразумните девизи скърцаха със зъби във външната тъмница", възразих аз.

"Ние вече минахме оттам. Скърбта, която преживяхме като научихме, че сме пропилили живота си, не можеше да се опише с думи. Тъмнината, която тя носи, може да се проумее единствено от преживелите я. Сравнена със славата на Този, за Когото не сме достойни тъмнината изглежда още по-черна. Между най-ниско поставените в небето няма по-големи глупци от тези, които са вкусили от великото Божие спасение, но живеят за себе си. Да дойдеш тук и да научиш това, което си пропуснал, е най-голямата скръб, която човешката душа може да преживее. Ние сме тези, които страдаме във външната тъмница поради голямото си безумие".

Аз все още не можех да повярвам. "Но вие сте много по-славни и радостни, отколкото съм си представял, че някой може да бъде в небето. Не мога да усетя и следа от мъка във вас, но все пак зная, че тук не е възможно да се лъже. Това ме обърква".

Гледайки ме право в очите, моят познат продължи: "Господ ни обича с любов, която ти все още не можеш да проумееш. Аз вече вкусих от голямата душевна скръб и угризения на съвестта при срещата ми с Христос пред Неговия трон. Независимо, че тук ние не мерим времето като вас, имах чувството, че престоях в Христовото съдилище толкова, колкото трая живота ми на земята. Всичките ми грехове и безразсъдство, от които не бях се покаял, преминаха както пред моите, така и пред очите на всички присъстващи тук. Ти не можеш да проумееш тази скръб, докато не я преживееш. Независимо, че стоях пред Господната слава, имах чувството, че се намирам в дъното на ада. Бог остана мълчалив, докато не бе открит и последният непростен грях, който бях извършил. Когато се покаях и помолих за милостта, която Той изработи на кръста за мен, Исус изтри всяка моя сълза и отне от мен тъмнината на скръбта. Вече не изпитвам онази горчивина, която познах, когато застанах пред Него, но все още я помня. Единствено тук е възможно да помниш такива неща, без да

продължаваш да чувстваш болка от тях. Хиляди години живот по лицето на земята не могат да се сравнят и с един миг, прекаран в най-ниската част на небето. Скръбта, която изпитах заради безумието си, се обърна в радост и знам, че ще остане с мен завинаги, независимо от мястото което заемам тук".

Замислих се отново за съкровищата на Спасението. Като че ли всичко, което току що чух, по някакъв начин ми бе открито чрез тях. Всяка стъпка, която бях предприел по пътя към върха или навътре в планината, разкриваше, че Неговите пътища са по-страшни и по-прекрасни, отколкото съм си представял.

Гледайки ме съсредоточено, моят познат каза: "Ти не си тук само за да разбираш, а и за да преживееш и да бъдеш променен. Следващият ранг тук е далеч по-велик от този, който ние имаме. Всяко следващо ниво тук е много по-велико от предходното. Не само, че хората там имат още по-славни духовни тела, но те са по-близо и до Господния трон, откъдето идва цялата тази слава. Въпреки това, вече не чувствам скръбта от неуспехите си. Аз действително не заслужавам нищо повече. Аз съм тук единствено поради Божията благодат и съм извънредно благодарен за това което ми е било дадено. Бог заслужава да бъде обичан. Сега бих могъл да върша много други чудни неща в някоя небесна област, но предпочитам да стоя тук и просто да се наслаждавам на Неговата слава, та дори и от толкова далеч".

В следващия момент усетих как вниманието на моя познат бе привлечено от нещо друго. Той добави: "Всички обитатели на небето са се събрали сега в тази зала, за да видят откриването на великата Божия тайна и онези от вас, които ще участват в последната битка".

"Можеш ли да Го видиш оттук?", попитах. "Аз виждам Неговата слава, но не и Него".

"Мога да виждам много по-добре от теб", отговори той. "Да, аз мога да Го видя. Също така мога да видя всичко, което прави. Мога и да чуя всичко което казва. Оттук мога да наблюдавам и земята. Бог даде на всички ни тази способност. Ние сме големият облак от свидетели, които ви наблюдават", повтори той.

След тези думи моят познат се поклони и се върна в редиците. Отново тръгнах напред, като се опитвах да проумея всичко, което ми беше казал. Поглеждайки отново към множеството, наречено от него "неразумните девизи", онези, които бяха пропилили живота си, аз си представих за момент как някой от тях се появява на човечите. Бях напълно убеден, че щяха да го сметнат за бог, докато тук той заемаше най-ниския ранг в небето!

На свой ред започнах да мисля за времето, което бях пропилял. Мисълта беше толкова непоносима, че трябваше да спра. Неочаквано пред мен започнаха да преминават различни случки от земния ми живот. Обхвана ме ужасна скръб заради този мой грях. Аз също бях един от най-големите глупци! Може наистина да бях държал в светилника си повече масло, отколкото някой друг, но сега разбрах колко е глупаво да меря това, което се изисква от мен, според това, което другите правят. Аз също се числях към "неразумните девизи"!

Точно когато си мислех, че ще рухна под тежестта на това ужасно откритие, към мен се приближи един мъж. Познавах го още от земята и го смятах за един от великите Божии воители. Той дойде, за да ме укрепи. По някакъв начин неговият допир ме съживи. Поздрави ме топло.

Този мъж се числеше към хората, от които желях да бъда поучаван. Бяхме се срещали преди но не се разбирахме много добре. Също като много други и аз се бях опитал да се сблизя с него, за да се поучавам, но изглежда го бях раздразнил по някакъв начин и накрая той ме помоли да си отида. В продължение на години страдах от вина, че бях пропуснал шанса си поради определена черта на характера си.

Независимо, че се бях опитал да забравя това, все още носех тежестта на провала. Когато видях този мъж, всичко отново изплува на повърхността и ме обзе разочарование. Сега той изглеждаше толкова царствен, че се почувствах още потблъскващ и притеснен от окаяното си състояние. Бях толкова засрамен, че направих опит да се скрия. За съжаление нямаше начин да избегна срещата с него. За мое учудване топлината, с която ме посрещна, бе тъй искрена, че скоро се отпуснах. Тук между нас сякаш нямаше никакви бариери. Всъщност любовта, която се излъчваше от него, ме накара почти напълно да забравя за себе си.

"С нетърпение очаквах тази среща", каза той.

"Вие сте очаквали мен? Защо? попитах аз.

"Ти си само един от многото, които очаквам. Едва след като преминах през съдилището на Христос осъзнах, че ти бе един от многото, на които трябваше да помогна и да обуча, но вместо това, те отблъснах".

"Господине", възразих . "За мен щеше да бъде голяма чест да бъда ваш ученик. Много съм ви благодарен за времето, което ми отделихте, но аз бях толкова арогантен, че заслужих да бъда отблъснат. По-късно осъзнах, че непокорството и гордостта ми ме лишиха от истински духовен баща. Вината не бе ваша, но моя".

"Наистина, ти имаше проблеми с гордостта, но не тя беше причината да бъда обиден от теб. Обидих се, защото се чувствах несигурен, а това ме караше да искам да контролирам всички около мен. Обидих се, защото ти не искаше да приемаш всичко, което казвах, без първо да го изпиташ. Тогава започнах да търся твои грешки, които да оправдаят решението ми да те отстраня. Чувствах че ако не успявам да те контролирам, то по-късно ти най-вероятно щеше да посрамиш мен и моето служение. Виждаш ли, аз ценях служението си повече, отколкото хората, заради които то ми бе поверено. Ето защо отблъснах теб и още много други като теб", каза той.

"Трябва да призная, че понякога си мислех ,че си се превърнал в....",тук спрях, притеснен от това, което щях да изрека.

"И си бил прав", каза той с искреност, непозната на човешките по лицето на земята. На мен ми бе дадена благодатта да бъда духовен баща, но аз не бях добър баща. Всички деца са бунтовници до известна степен. Те са егоисти и считат, че светът се върти около тях. Ето защо се нуждаят от родители, които да ги възпитат. Почти всяко дете се случва да посрами семейството си, но въпреки това си остава част от семейството . Аз отблъснах много от Божиите деца, които ми бяха поверени. Не се погрижих за тяхното безопасно израстване. Провалих се и с много от онези, които останаха при мен. Повечето от тях пострадаха и получиха ужасни и ненужни рани, а аз бих могъл да предотвратя това. Сега много от тях са пленници на врага. Докато бях на земята изградих огромна организация, а имах и значително влияние в църквата, но сега осъзнавам, че най-големият дар, който Бог ми бе поверил, бяха всички изпратени ми за обучение, много от които отблъснах! Ако не бях толкова себечетричен и загрижен за собствената си репутация, сега щях да съм цар тук. Бях призван да седя на един от най-високите тронове в небето. Към небесната ми "сметка" можеха да се прибавят всички твои добри дела. Вместо това се отдадох на неща, които имат съвсем малка вечна стойност.

"Това, което ти постигна, бе поразително", прекъснах го аз.

"Това, което изглежда добро на земята, тук има съвсем различна стойност. Това, което на земята би те довело до царски трон, тук често е пречка да го получиш. Това, което би те направило цар тук, е нищожно и презряно на земята. Аз не успях да се възползвам от някои от най-големите изпитания и възможности, които ми бяха дадени на земята. Една от тях бе ти. Затова те моля да ми простиш.

"Прощавам ти, разбира се",казах притеснен,"но аз също се нуждая от твоята

прошка. Все още мисля, че именно непохватността ми и бунтът станаха пречка за нашето по-нататъшно общение.

Всъщност аз също не съм допускал много хора да се сближат с мен и все по същите причини поради които ти ме отблъсна".

"Ти наистина не беше съвършен. Бях установил правилно някои от твоите проблеми, но това никога не може да бъде повод да отблъснеш някого", отговори той. "Господ не отхвърли света когато видя неговите недостатъци. Той не отблъсна и мен, като видя греха ми. Вместо това Той даде живота си за нас. Винаги по-великият е този, който трябва да даде живота си за по-низшите. Аз бях по-зрял от теб. Беше ми дадена по-голяма власт, но въпреки това станах като една от козите в притчата. Отблъсквайки теб и другите, които Бог ми изпрати, аз всъщност отблъснах Господа".

Думите му се забиваха дълбоко в сърцето ми. Бях се провинил в същото, за което той се покаяваше. През съзнанието ми започнаха да преминават образите на всички ония мъже и жени които бях подминавал, тъй като смятахме не заслужават моето време. Прииска ми се да се върна на земята и да ги събера около себе си! Мъката, която почувствах, далеч надминаваше болката за пропиляното време. Осъзнах, че бях пропилял и хора! Сега много от тях бяха пленници на врага наранени и пленени по време на битката на планината. Тя цялата се водеше заради хора и в същото време именно хората често бяха пренебрегвани и смятани за маловажни. Ние сме по-склонни да защитаваме истините, дадени за хората, отколкото самите хора. Често се сражаваме за служения, докато в същото време прегазваме хората, заради които те са дадени.

"Много хора мислят за мен като за духовен водач, а всъщност аз съм най-малкият от светиите", изрекох мислите си на глас.

"Разбирам как се чувстваш", отбеляза един друг Божии служител. В него разпознах човека когото считах за един от най-великите християнски лидери на всички времена.

"Към края на живота си Павел каза, че е най-малкият от светиите. А малко преди да умре той дори нарече себе си най-големия грешник". Ако не бе научил тази истина по време на земния си живот, той също щеше да бъде считан за най-малкият от светиите. Но тъй като научи това още на земята, сега е един от светиите, стоящи най-близо до Господа. Този му ранг е валиден през цялата вечност".

Това, че видях този мъж сред "неразумните девизи", бе най-голямата изненада поднесена ми досега. "Не мога да повярвам, че ти също си един от неразумните, които са пропилили земния си живот! Защо си тук?"

"Аз съм тук, понеже допуснах един от най-големите грехове за човек, на когото е било поверено славното Евангелие на нашия Спасител. Докато отначало апостол Павел считаше себе си за равностоен на останалите апостоли, по-късно той нарече себе си "най-големият грешник". Аз направих точно обратното. Започнах християнския си път с мисълта, че съм най-големият грешник, спасен по благодат, но го завърших с убеждението, че съм един от най-великите апостоли. И аз като нашия приятел тук започнах да атакувам всеки, който не виждаше нещата така, както аз ги виждах, но бях воден по-скоро от гордост, а не от несигурност. Лишавах онези които ме следваха, от техните призвания, та дори и от индивидуалността им, като ги карах да станат като мен. Никой около мен не беше свободен да бъде това, което е. Никой не смееше да изрази несъгласие, понеже бих го направил на нищо. Мислех си, че като правя другите хора по-малки, аз ще стана по-голям. Мислех си, че едва ли не трябва да играя ролята на Святия Дух за всички хора. Отвън служението ми изглеждаше като една добре функционираща машина, където има пълно единство и царува съвършен ред, но това беше редът на концентрационния лагер. Аз взех Господните деца и направих от тях работи по мой образ и подобие, вместо по Неговия. Стигнах дотам, че накрая вече дори

не служех на Господа, а на идола, който си бях направил. Към края на живота си станах всъщност враг на истинското Евангелие, що се отнася до делата ми, независимо че поученията и книгите ми несъмнено изглеждаха безукорно библейски".

Това, което чух от този човек, бе толкова поразително, че се зачудих дали всяка среща, която ми предстои, нямаше да бъде още по-изненадваща от предишната.

"Ако това, че си станал враг на евангелието, е истина, как тогава си тук?", попитах учуден.

"Чрез Божията благодат. Всъщност аз уповах в кръста за собственото си спасение независимо че като водех хората към себе си, а не към Бога, аз всъщност ги държах настрана от Него. Въпреки това, Господ остава верен към нас, дори когато ние сме неверни. Също така именно благодарение на Неговата благодат, Той ме прибра тук по-рано, отколкото трябваше, за да могат децата Му, които ми бяха поверени, да Го намерят и познаят".

Едва ли имаше нещо по-потресаващо от истината за този човек. Това, което бях чел за него, ми бе дало съвсем различна представа. Виждайки какво става в сърцето ми, мъжът продължи:

"Книгата, в която Бог записва случващото се по земята, е съвсем различна от земните исторически книги. Ти вече имаш някаква, макар и смътна, представа за това, но все още не разбираш колко огромна е разликата. Земните исторически книги преминават, но това, което се записва тук, остава завинаги. Ако можеш да се радваш за това, което се записва относно твоя живот в небето, ти наистина си блажен. Човешката история винаги ще бъде неясна и дори погрешна, понеже хората гледат като през зацапано стъкло.

"А как стана така че толкова много църковни водачи те величаеха?", запитах аз, тъй като все още ми беше трудно да възприема чутото.

"Малко, даже твърде малко са християните, които имат истинската дарба на разпознаване. Без нея е невъзможно прецизно да различиш истината, независимо дали човек живее в настоящето или в миналото. Това е трудно дори и с нея. Докато човек не дойде тук и не бъде напълно разкрит, той ще продължава да съди другите според изкривените си предразсъдъци, били те положителни или не. Ето защо Бог ни предупреди да не съдим преждевременно. Докато не дойдем тук, ние не можем истински да познаем какво има в сърцето на другия човек, независимо дали делата им са добри или зли. Понякога дори и в най-злите хора е имало добри мотиви и зли мотиви дори и в най-добрите. Единствено тук човеците могат да бъдат съдени правилно според делата и мотивите които стоят зад тях".

"Как мислиш, след като се върна на земята, ще мога ли правилно да разпознавам историята след като вече съм бил тук?"

"Ти си тук, понеже помоли Бог да те съди строго и да те поправи, за да можеш да Му служиш съвършено. Това беше едно от най-мъдрите неща, които някога си искал от Господа. Мъдрите изпитват сами себе си, за да не бъдат съдени. А онези, които са още по-мъдри, молят Господа Той да ги съди, защото съзнават, че не могат дори сами себе си да съдят правилно. След като веднъж си бил тук, ти ще си отидеш с много по-голяма мъдрост и способност за разпознаване, но докато си на земята, ти винаги ще виждаш замъглено до някаква степен. Преживяното тук, ще ти помогне да разбираш хората по-добре, но едва след като дойдеш тук отново ще можеш да ги познаваш съвършено. Когато си отидеш оттук, ти ще се впечатляваш повече от това колко малко разбираш хората, а не от това колко добре ги познаваш. Това се отнася в същата степен и за човешкия вариант на историята. На мен ми беше позволено да ти кажа всички тези неща, понеже на земята съм бил нещо като твой духовен баща чрез своите писания и узнаването истината за мен ще ти помогне", завърши великият Реформатор.

Тогава напред пристъпи една жена, която не познавах. Красотата и изяществото ѝ бяха изумителни и все пак тя не изглеждаше чувствена или пък съблазнителна.

"Аз бях негова съпруга на земята", започна тя. "Повечето от това, което знаеш за него всъщност идваше от мен. Ето защо това, което ще ти кажа, се отнася не само за него, но и за нас. Възможно е да реформираш църквата без да си реформирал собствената си душа. Възможно е да направляваш хода на човешката история и въпреки това да не вършиш волята на Отца, нито да прославяш Неговия Син. Ако човек си постави за цел да остави следа в човешката история, той може да постигне това, но един ден постиженията му ще изчезнат така, както се разсейва димът".

"Но резултатът от служението ви повлия изключително на всяко поколение след вас", възразих аз. "Представям си колко по-мрачен щеше да е светът без това, което вие извършихте".

"Това е така, но е възможно да спечелиш целия свят и пак да изгубиш собствената си душа. Човек е в състояние да повлияе на света и да изпълни истинските и вечни Божии намерения само ако опази душата си абсолютно чиста. Моят съпруг "предаде" душата си да върши моята воля. Добре че Бог ме взе от земята преди него за да може той да се осъзнае и поправи. По-голяма част от това, което направи, бе посветено на мен, а не на Господа. Аз упражнявах натиск върху него, а дори голяма част от неговите поучения идваха от мен. Използвах го за изява на собственото си аз понеже по онова време като жена не можех да бъда призната за духовен лидер. С други думи контролирах живота му, за да мога аз да живея чрез него. Не след дълго той правеше всичко, което му кажех, само и само да ми угоди".

"Вероятно много си обичал съпругата си", отбелязах аз, поглеждайки го .

"Не. Изобщо не я обичах, нито пък тя ме обичаше. Всъщност едва след няколко години брачен живот ние вече дори не се харесвахме. Обаче, тъй като се нуждаехме един от друг, открихме начин да работим съвместно. Бракът ни не беше скрепен с връзките на любовта, но с ярема на робството. Колкото по-голям външен успех постигахме, толкова по-нещастни ставахме и толкова повече са налагаше да мамим онези, които ни следваха. Към края на живота си ние се чувствахме като окаяни нещастници. Колкото повече влияние придобиваш като въздигаш сам себе си, толкова повече усилия трябва да положиш, за да го запазиш и така животът ти става все по-мрачен и по-мъчителен. Дори и царете се бояха от нас, но ние се страхувахме от всеки, от царя до селянина. Не можехме да се доверим на никого, понеже живеехме в такава измама, а и между самите нас нямаше никакво доверие. Проповядвахме любов и доверие, тъй като искахме хората да ни вярват и обичат, но в същото време се страхувахме от всички и скришом ги презирахме. Дори и да проповядваш най-големите истини, ако не ги живееш, ти си просто най-големият лицемер и най- изтерзаната душа".

Всяка тяхна дума бе като удар с меч. Съзнавах, че животът ми вече се бе устремил в същата посока. Колко ли много усилия полагах, за да издигам себе си, а не Христа? Започнах да осъзнавам как постоянно съм се стремял да се доказвам, особено на хората, които не ме харесваха или отхвърляха, или на тези, от които по някакъв начин съм се чувствал застрашен. Прозрях каква голяма част от живота ми бе построена върху образа за себе си, който бях създал. Но тук не можех да се скрия. Всеки от Големия облак от свидетели знаеше кой съм аз зад булото на моите мними мотиви.

Отново погледнах към тази семейна двойка. Те изглеждаха толкова открити и благородни сега че бе невъзможно да се усъмня в мотивите им да разкажат това. Те с радост разкриха дори и най- непочтените си грехове, за да ми помогнат. Даже се чувстваха щастливи, че могат да го направят.

"Дори преди да съм имал погрешна представа за вас от това, което съм чувал и чел, сега ви уважавам още повече. Единствено се моля да отнеса със себе си свободата и чистотата, които сега имате. Уморих се все да се опитвам да живея според образа, който сам съм изградил за себе си. Колко много копнея за истинската свобода", изстенах аз, като се опитвах да запомня всичко, което видях и чух. Тогава великият Реформатор завърши с увещанието:

"Не се опитвай да учиш другите да правят това, което ти самият не правиш. Реформацията не е просто доктрина. Истинската промяна и обновление идват само в резултат на единство със Спасителя. Когато си впрегнат заедно с Христа и с готовност носиш товарите, които Той ти дава Той ще е с теб и ще ги носи вместо теб. Ти ще си в състояние да вършиш Неговата работа единствено, когато се трудиш заедно с Него, а не когато я вършиш за Него. Духовното може да бъде заченато единствено чрез Духа. Ако работиш заедно с Бога, ти няма да правиш нищо от партизанство или за човешка слава. Това, което правиш от плътски съображения, ще те доведе до края на истинското ти служение пред Бога. Нещата, които правиш, за да промениш курса на човешката история, в най-добрия случай ще бъдат отбелязани в нея, но няма да бъдат записани нито ще повлияят на вечността. Ако не живееш съгласно това, което проповядваш, ти ще станеш негоден за висшето Божие призвание, както стана и с нас."

"Дори не смея да си помисля, че мога да имам някакво високо призвание", прекъснах го аз. "Та аз дори не заслужавам да седна тук на това, което вие наричате най-ниското място в небето. Как бих могъл даже да си помисля да търся едно по-висше призвание?"

"Висшето призвание е постижимо за всеки, когато Господ е призовал. Ще ти кажа какво може да те задържи на пътя на живота - обичай Спасителя и търси единствено Неговата Слава. Всичко което правиш, за да издигаш себе си, един ден ще ти донесе срам. Всичко, което правиш поради любовта си към Спасителя и желанието да прославиш Неговото Име, ще разшири пределите на Неговото вечно Царство и в края на краищата, ще те доведе до по-добро място. Живей за да вършиш това, което се записва тук. Нека не те е грижа за онова, което се записва на земята".

Двамата се разделиха с мен с жизнерадостна прегръдка, но аз съвсем не бях радостен.

Гледайки ги да се отдалечават, аз отново бях обхванат от чувството за собствения си грях. В съзнанието ми се заредиха случаите, когато бях използвал хората, за да постигна своите намерения или пък когато се бях възползвал от славното Име на Исус, за да прокарам собствените си идеи или пък за да имам добра репутация. Сега, когато виждах силата и славата на Този, Когато бях използвал така, моят грях ми се стори тъй отблъскващ, че ми беше много трудно да понеса болката. Паднах по лице на земята. Никога преди не бях изпитвал такова отчаяние. Пред очите ми се нижеха спомени за случки и хора, към които бях съгрешил и това сякаш продължи цяла вечност. Тогава усетих, че съпругата на Реформатора ме привдигна на крака. Бях поразен от чистотата ѝ, особено сега, след като открих собствената си нечистота и беззаконие. Чистотата която видях в нея, ме накара да ѝ се поклоня.

"Обърни се към Сина", подчерта тя. "Желанието ти да се поклониш на мен и на който и да е било друг сега се дължи на стремежа ти да отклониш вниманието от себе си. По този начин ти целиш да оправдаеш себе си. Аз съм чиста сега, понеже се обърнах към Него. Беше необходимо да видиш нечестията, което е в душата ти, но сега не трябва да продължаваш да гледаш себе си или да се опитваш да се оправдаваш чрез мъртви дела, а да се обърнеш към Божия Син".

Това беше казано с такава искрена любов и загриженост, че беше невъзможно човек да се засегне или да бъде наранен. Когато видях, че се съгласих, жената продължи:

"Чистотата, която ти видя в мен, бе същата онази чистота, която съпругът ми виждаше в мен когато бяхме млади. Тогава мотивите ми бяха сравнително чисти, но по-късно аз покварих любовта му и собствената си чистота, като му позволих да ме обожава. Човек никога не може да стане чист, като обожава някой, който е по-чист от него. Той трябва да погледне отвъд тях и да открие Източника на Чистотата, в Когото няма никакъв грях. Колкото повече хората ни славеха и колкото повече приемахме тяхната хвала, толкова повече се отдалечавахме от Пътя на Живота. После започнахме да живеем заради хвалбите на хората, като същевременно се опитвахме да получим власт над онези, които не искаха да ни хвалят. Това бе смърт за нас, както и за много от онези, които се намират сега тук."

В желанието си да продължа разговора аз попитах следващото нещо, което ми дойде на ума: "Сега представлява ли ви някаква трудност да сте заедно със съпруга си тук?"

"Съвсем не. Всички взаимоотношения, които си имал на земята, се запазват тук, с тази разлика че са пречистени по време на съда и че тук те са вече духовни, също както и ние сме дух. Колкото повече ти е простено, толкова повече обичаш. След като си простихме един на друг, любовта ни един към друг нарасна неимоверно. Сега общението помежду ни е много по-дълбоко и богато понеже вече сме сънаследници на това спасение. Любовта, която дойде след като си простихме достигна дълбочината на всяка рана, която си бяхме нанесли взаимно и я изцели. Ако се бяхме научили да си прощаваме навреме, бихме преживяли това още на земята. Ако бяхме познали простителността, съперничеството, което допуснахме във връзката си, и което всъщност отклони живота ни от целта, нямаше да пусне корен в нас. Ако обичаш истински, няма да ти бъде трудно да простиш истински. Колкото ти е по-трудно да простиш, толкова по-далеч си от истинската любов. Простителността е абсолютно необходима. В противен случай ще се препънеш и много неща ще са в състояние да те отклонят от пътя, избран за теб".

Тази жена, която ме накара да осъзная собствената си поквара с такава болка, беше и най-привлекателната личност, която бях виждал някога. Това, което чувствах, не беше романтично влечение, но въпреки това не желяех да я оставя. Разбирайки мислите ми, тя отстъпи крачка назад с което показа, че е готова да си тръгне. Въпреки това допълни разсъжденията си със следните думи:

"Чистата истина, изговорена с любов, винаги привлича. Ти ще запомниш болката, която преживя тук, и тя ще ти помогне да изживееш разумно живота си. Болката е добро нещо. Тя показва къде е проблемът. Не се опитвай да намалиш болката, докато не откриеш проблема.

Когато изтъква проблема, Божията истина често причинява болка, но Неговата Истина винаги ни показва и пътя към свободата. Като знаеш това, ти даже ще започнеш да се радваш на изпитанията. Всички те имат за цел да те държат на Пътя на Живота".

"Също така, влечението ти към мен не е грешно. Това е влечението, което Бог отначало постави между мъжа и жената. Тук обаче то е в най-истинската си и чиста форма. Когато чистата Истина се съчетае с чистата Любов, мъжете могат да бъдат такива, каквито бяха създадени, без да е необходимо да господарстват, подтикнати от несигурност. Подобно отношение не е нищо друго освен похот. най-ниското падение на любовта, причинено от греха. Чрез истинската любов мъжете стават истински мъже, а жените могат да бъдат такива, каквито бяха създадени, понеже страхът е отстъпил място на Любовта. Истинската Любов никога няма да се опита да манипулира или да контролира някого поради несигурност, понеже истинската любов пропъжда всеки страх. Мястото, където взаимоотношенията могат да бъдат най-покварени, е също мястото, където те биха могли да бъдат и най-пълноценни, след като в тях е изработено

изкуплението. Истинската любов е като да предкусиш небето, а похотта е най-голямото извращение на небесната слава от страна на врага. Колкото по-свободен бъдеш на земята от похот, толкова по-голяма част от небето ще преживееш".

"Но аз не съм изпитвал никаква похот тук, още по-малко към теб", възразих аз. "Точно обратното, чудех се как е възможно да видя такава красота и да не почувствам похот".

"Това е така, защото си тук. Светлината от Неговата слава пропъжда всяка тъмнина. Но ако не беше тук, похотта отдавна щеше да е сграбчила сърцето ти".

"Сигурно си права. Възможно ли е въобще на земята да се освободим от това ужасно извращение?", запитах аз.

"Да, възможно е. В процеса на обновяването на ума ти чрез Духа на Истината ще престанеш да гледаш на взаимоотношенията си с другите като на възможност да вземеш от тях, а да даваш. Даването е най-прекрасното задоволство, което човек може да изпита. Дори и най-чудесните човешки взаимоотношения са като мимолетен лъч в сравнение с възторга, който ни обхваща когато предаваме себе си на Господа в истинско поклонение. Твоето крехко непрославлено тяло не би могло да понесе това, което ние преживяваме тук, когато се покланяме на Бога. Истинското поклонение очиства човешката душа и така прославя истинските взаимоотношения. Ето защо не бива да се стремиш към взаимоотношения, но към истинско хваление. Единствено тогава връзките ти с околните могат да станат това, което трябва да бъдат. Истинската Любов никога не търси първенство, нито да властва, но се стреми да служи. Ако аз и съпругът ми се бяхме водили от тази истина, сега щяхме да седим до Царя и тази зала би била изпълнена с още много души".

След тези думи жената се изгуби в сред прославените светии. Погледнах отново към трона и бях изненадан, тъй като славата, която ми се откри изглеждаше много по-величествена от преди. Един друг човек, който стоеше до мен, ми обясни:

"С всяка среща от очите ти се маха поредното покривало и можеш да виждаш Царя все по-ясно. Ти се променяш не само докато гледаш Неговата слава, но когато я гледаш с открито лице. Всеки, който стигне до Божието Съдилище, минава по такъв коридор. Там се среща с тези, които ще му помогнат да отхвърли всяко от покривалата, които покриват очите му. Ако те не бъдат премахнати, човек не може да види Царя в цялата Му слава".

Имах чувството, че вече съм погълнал повече разбиране за нещата, отколкото бях получил през многото години на служение на земята. Помислих си също, че при всичкото си учене и изследване на земята съм напредвал със скоростта на костенурка. Дори и да имах няколко живота пак не бих могъл да се подготвя за съда. Животът ми до този момент вече ме бе лишил от правото да бъда тук. Още повече, че хората, с които се срещнах, едва бяха успели да се доберат до тук!

"Как биха могли всички онези, на които не е била дадена благодатта да преживеят това, да хранят въобще някаква надежда?", запитах аз.

"Тогава чух друг глас: "Това, което преживяваш тук, ти е било дадено и на земята. Всяко взаимоотношение, всяка твоя среща с някой човек, би могла да те научи на това, което научаваш тук, но само ако никога не събличаш мантията на Смирението и се научиш винаги да съсредоточаваш вниманието си на Неговата слава. Тук ти се дава да преживееш това, защото трябва да запишеш видението и всички, които го прочетат, ще разберат това. Тогава мнозина ще са способни да понесат славата и мощта, които ще са нужни за последната битка."

"Бях смаян, защото в негово лице открих един мой съвременник, за когото не знаех, че е починал. Никога не бях го срещал лично, но дълбоко уважавах неговото служение. Чрез хората които бе обучил, хиляди души бяха доведени до спасение. Също

така бяха основани много големи църкви, повечето от които посветени на евангелизирането.

Той поиска разрешение да ме прегърне и след кратко колебание аз се съгласих, макар че се почувствах много неловко. Когато се прегърнахме през мен премина такава любов, че тя заглуши една дълбока болка в мен. Бях свикнал с тази болка до такава степен, че вече не ѝ обръщах внимание. Сега, когато тя изчезна, аз почувствах голямо облекчение. Казах на човека, че прегръдката му ме изцели от нещо. Като чу това, той се зарадва неимоверно много. Тогава ми обясни защо е с най-нисък ранг в небето.

"Към края на живота си аз станах толкова самоуверен и арогантен, че не можех да си представя, че Господ може да направи нещо значимо чрез някой друг, освен чрез мен. Започнах да гоня Божиите помазанници и да вредя на пророците Му. Бях изпълнен с егоистична гордост когато Господ употреби един от моите ученици, а когато Господ се проявяваше чрез някой друг извън моето служение, ме обземаше завист. Затова умишлено търсех някой техен недостатък, за който да се хвана и да ги изложя. Не осъзнавах, че по този начин пропадах все повече и повече".

"Никога досега не допусках, че си правил нещо подобно", отбелязах аз с изненада.

"Не го правех сам, а подстрекавах моите подчинени да проучват останалите и да вършат мръсната работа. Карах ги да обърнат земята, ако е необходимо, но да намерят пропуск или грях в живота на другите, за да ги разкрия. Станах най-ужасното нещо, което човек би могъл да стане, а именно препъни камък, който ражда и други като себе си. Посях страх и разделение в Христовото тяло, претендирайки че защитавам истината. Себебправедността ми почти ме бе довела до гибел. В голямата Си милост Господ позволи да бъда поразен от неизлечима болест. Беше ми казано, че тя ще ми донесе бавна и унижителна смърт. Точно преди да умра аз осъзнах какво съм направил и се покаях. Затова съм изключително благодарен, че изобщо съм тук. Да бъда сред най-низшите по ранг е много повече, отколкото заслужавам. Просто не можех да напусна тази зала, докато не поискам прошка от всички вас, които толкова онеправдах".

"Но ти не си ме онеправдавал", възразих аз.

"Не е така", отговори той. "Много от атаките, които преживя, дойдоха от тези, които аз подучвах и насърчавах да атакуват грешките на другите. Независимо, че лично не съм съгрешил против теб, Господ ме държи отговорен за вредата, която обучените от мен хора са нанесли".

"Сега разбирам и ти прощавам", казах аз.

Започнах да си спомням за подобните случаи от моя живот, в които се бях провинил по същия начин, независимо че беше в по-малка степен. Припомних си как бях позволил на някои недоволни хора да злословят бившата си църква и просто знаех, че като им разрешавам да правят това без да ги поправа, аз ги бях насърчил да продължат да разнасят отровата си, а трябваше да ги спра. Сетих се, че си мислех, че поведението ми се оправдава от грешките, които тази църква беше допуснала. Тогава си спомних как бях преповтарял много от разказите им под претекст, че трябва да се молим за тях. Не след дълго съзнанието ми се изпълни с подобни случаи, в които се бях провинил. За пореден път бях смазан от тежестта на беззаконието и тъмнината в сърцето си.

"Аз също съм ставал камък за препъване!", заридях аз. Осъзнах, че заслужавам смърт и най-суровото наказание. Никога преди не бях виждал такава жестокост и липса на милосърдие, като тия, които сега откривах в собственото си сърце.

"Всички ние успокоявахме себе си, мислейки, че правим услуга на Бога, като атакуваме Неговите деца", продължи човекът. "Добро нещо е, че разбираш това тук,

защото можеш да се върнеш. Много те моля, предупреди моите последователи, че ако не се покаят тях ги чака неизбежно осъждане . Много от тях са призвани да бъдат царе тук, но ако не се покаят ще приемат най-тежката присъда - тази на камък, в който хората се спъват. Болестта, която ме доведе до покаяние, беше Божията милост към мен. Когато застанах пред трона на Отца, аз Го помолих да изпрати същата благодат и на моите ученици. Тъй като аз не мога лично да им изявя това, Бог ми изпрати теб. Моля те да простиш вината на тези, които са те атакували. Те наистина не осъзнават че вършат делото на Обвинителя на човешките души. Благодаря ти, че ми прости, но те моля да простиш и на тях. От теб зависи дали ще задържиш греховете или ще ги покриеш с любов. Умолявам те да обичаш тези, които са твои врагове".

Тежестта на греха ми бе толкова голяма, че полагах неимоверни усилия да чуя това, което мъжът продължаваше да говори. От него се излъчваше слава, чистота и сила, които бяха непознати по лицето на земята. Въпреки това той ме умоляваше много смирено. Любовта, която почувствах в гласа му, не ми позволяваше да му откажа. Но дори и без влиянието на любовта, аз вече се чувствах несравнимо по-виновен от всеки, който ме е нападал.

"Със сигурност аз заслужавам това, за което съм бил обвиняван, та дори и много повече" отговорих аз.

"Прав си, но не в това е въпросът", настоя той. "Всеки човек по лицето на земята заслужава да вкуси от втората смърт, но нашият Спасител ни донесе благодат и истина. Ако искаме да извършим Неговото деление трябва да вършим всичко и с благодат, и с истина.

Истина, лишена от благодат, е това, което врагът носи всеки път, когато дойде като ангел на светлината".

"Ако аз бъда освободен от този грях, може би ще мога да помогна на другите", възкликнах аз. "Но не виждаш ли, че съм далеч по-лош от тях?"

"Това, което току що си помисли, е много лошо", отговори мъжът. В гласа му се четеше такава благодат и любов, че можех да усетя загрижеността му за мен. Той ме считаше за един от своите.

"Това наистина е раят", възкликнах аз. "В тази истина има толкова голяма свобода. Как изобщо е възможно ние, които живеем в такава тъмнина, да станем толкова горди, че да мислим, че познаваме Бога?!"

Тогава, обръщайки се в посока на трона, аз извиках:

"Господи, позволи ми да се върна на земята и да отнеса там тази светлина!"

В същия миг цялото небесно войнство сякаш застина, а аз осъзнах, че съм станал център на внимание. Дори само едно от тези славни същества ме караше да се чувствам крайно незначителен, а сега, когато знаех, че всички те гледат към мен, бях облян от студена вълна страх. Осъзнах, че делата ми заслужават тежка присъда. Почувствах се като най-големия враг на славата и истината, които изпълваха това място.

Тогава си спомних за молбата си да се върна на земята. Аз бях твърде покварен. Едва ли някога щях да мога правилно да представям Божията слава и истина. Бях сигурен, че покварата на собственото ми сърце би омърсила славата на Божията истина, когато се опитам да я предам на човешките. Струваше ми се, че дори сатана не е отпаднал толкова далеч от благодатта, колкото мен.

"Това е адът, помислих си аз. "Не е възможно да има по-голяма болка от това един нечестив човек като мен да знае, че съществува такава слава. Няма по-голямо наказание от това да бъдеш изгонен оттук. Нищо чудно, че демоните са обезумели от ярост".

Точно когато си мислех, че ще бъда хвърлен в най-дълбокото ниво на ада, аз извиках: "ИСУСЕ!". Бях обхванат от свръхестествен мир. Разбрах, че трябва отново да

пристъпя към славата и заедно с това разбиране получих и необходимата увереност да го направя. Продължих да вървя напред, докато срещнах човек, който според мен бе един от най-великите писатели, живели някога. Считах, че виделината, която той имаше върху истината, надминава всичко, което бях чел.

"Винаги съм копнеел да се срещна с теб", възкликнах.

"Аз също", отговори мъжът напълно искрено.

Бях изключително изненадан от думите му, но и толкова развълнуван от срещата си с него, че продължих: "Винаги съм чувствал, че те познавам лично. Също така, четейки книгите ти, имах чувството, че и ти ме познаваш. Смятам, че освен описаните в Библията личности, на теб дължа много повече, отколкото на който и да било друг човек", казах аз.

"Толкова си любезен", отговори той. "Съжалявам, че не успях да ти послужа по-добре. Тъй като бях недостатъчно сериозен, то и това, което пишех, беше много плитко. Книгите ми бяха изпълнени по-скоро със светска мъдрост, отколкото с божествена истина".

"Откакто съм тук, научих, че всичко, което ми се казва, е абсолютната истина, защото тук никой не може да изговаря лъжа, но въпреки това ми е трудно да повярвам на думите ти. Аз наистина мисля, че твоите книги са най-доброто, което имаме на земята", отговорих аз. "Ти си прав", призна този прочут писател. "Тъжно е, но всички, които са тук, включително и тези, които стоят най-близо до Царя, щяха да живеят по различен начин, ако им се предоставеше възможността отново да отидат на земята. Аз не бих правил изключение, а дори напротив.

Наистина, бях почетен дори от царете, но затова пък не отговорих на доверието, което Царят на Царете ми бе възложил. Провиних се в това, че използвах големите дарби и знанието, за да привличам хората към себе си, а не към Бога, Освен това аз Го познавах само от слушане и научих останалите да Го познават по същия начин. Така аз ги направих зависими от мен и от други като мен. Упътних хората към човешко мъдруване, а не към Святия Дух, Когато между другото съвсем не познавах. Не привличах хората към Исуса, а към себе си и към други като мен, които претендираха, че добре Го познават. Когато пристигнах тук и видях Бог Такъв, Какъвто е, ми се прииска да унищожа всичките си книги, както стори Мойсей със златното теле. Аз бях направил ума си идол и желях всички да му се прекланят, също като мен. Твоята оценка за земния ми труд не ме радва. Само ако бях прекарал времето, пропиляно в търсене на познания за Бога, с които целях да впечатля хората около себе си, в търсене на Него, то много от тези, които сега са тук можеха да седят на престоли- те, отредени за тях. Също така много други можеха да са в тази зала"

"Зная, че това, което говориш, трябва да е истината, но въпреки това смятам, че си прекалено строг към себе си", казах. "Лично аз години наред съм се хранил духовно от твоите книги, а също така зная, че и много други могат да кажат същото".

"Съвсем не преувеличавам, когато говоря за вината си. Всичко, което ти казах, е истина и то беше потвърдено, когато заставах пред Божия трон. Аз наистина написах много, но ми бяха дадени повече умения и талант, отколкото на който и да е друг, а аз ги зарових в собствената си духовна гордост и амбиции. Заедно с властта идва и отговорността. Спомни си как Адам беше определен да поведе човешкия род към славно бъдеще, но поради неговото падение милиарди души бяха обречени на най-ужасна участ. Колкото по-голяма власт ти е дадена, толкова по-голям е потенциалът ти да вършиш добро и зло. Хората, които ще управляват заедно с Царя през вечността, ще бъдат натоварени с най-голямата отговорност. Никой човек не стои сам, ето защо всяка победа или провал на човеците дава отражение дори на поколенията след тях.

Замислих се за стила му на писане. Той използваше най-красивите и изразителни

фрази и за мен бе олицетворение на някакъв "магьосник на словото", майстор, който от думите изработваше произведения на изкуството. Но тук той говореше съвсем обикновено, без тъй присъщия на книгите му блясък. Знаех, че и той като всеки друг тук, разбира за какво си мислех, но продължи да говори за това, което очевидно считаше за по-важно в момента:

"Ако вместо да търся знание за Господа, бях търсил Самия Него, хилядите, които щях да поведе, биха привели от своя страна тук милиони. Хората, които истински разбират естеството на властта, никога не биха се стремили към нея, а ще я приемат смирено, като знаят, че са съработници с Господа - Единственият, Който може да носи тази отговорност без да се спъва. Никога не търси да упражняваш влияние над хората. Вместо това търси Господа и с готовност приемай Божието иго. Моето влияние върху теб не нахрани духа ти, а по-скоро гордостта от знанията ти".

"Как мога да съм сигурен, че и аз не върша същото?", попитах, мислейки за моите книги.

"Търси мъдростта и знанието, за да се покажеш одобрен от Бога, а не от хората", отговори той, след което се отдалечи от мен. Преди съвсем да се изгуби в редиците, се обърна и усмихвайки се, ми даде един последен съвет:

"Не се опитвай да ме следваш и да ми подражаваш".

Аз срещнах още много други Божии деца сред това множество. Доста от тях познавах лично а за други бях чел и слушал. Разговарях с още много други. Бях твърде изненадан, че хората, които очаквах да заемат високи рангове в Царството, бяха наградени с най-ниски почести. Техните житейски истории си приличаха. Всички те бяха допуснали гордостта да поквари победите им или бяха изпаднали в завист, когато Бог бе използвал други като тях. Някои пък бяха паднали в примката на похотта, отчаянието и огорчението и към края на живота им се бе наложило да бъдат взети от лицето на земята преди да са престъпили границата, от която няма връщане. Всички те ме предупредиха за едно и също нещо, а именно: колкото е по-голяма духовната власт, в която човек се движи, толкова по-далеч може да отпадне, ако не е вкоренен в любовта и смирението.

Продължавайки напред към Христовото съдилище, започнах да срещам хора с по-високи рангове. Още много "покривала" бяха махани от очите ми. Това ставаше благодарение на срещите ми с тези, които се бяха спъвали в същите проблеми, които и аз имах. Най-после започнах да срещам тия, които бяха победили. Срещнах семейни двойки, служили на Господа и един на друг с вярност до края. Славата, с която те бяха облечени, бе неизразима, а победите, които бяха извоювали, ме насърчиха, че е възможно и аз да остана докрай в Пътя на Живота, а също така да служа на Господа с вярност. Онези, които се бяха спъвали, бяха паднали по различни причини. А онези, които бяха победили, го бяха постигнали по един и същ начин - неотклонно следване на първата и най-голяма Божия заповед - да обичаш Господа с цялото си същество. По този начин всичко, сторено бе посветено на Господа, а не на хората, дори не и на духовните хора. Те бяха и хората, които славеха Агнето и Го следваха, където и да отидеше.

Когато бях още на половината път към трона, славата, която малко преди това ми се струваше несравнимо голяма, сега бледнееше пред величието на тези, покрай които минавах. Дори и най- величествената красота не би получила достъп в небето. А отгоре на това ми казаха, че залата, в която се намирам, е едва прагът на още много други неописуемо красиви измерения!

Не знаех точно колко трая пътуването ми към трона. Може би дни, месеци, а дори години. Нямах начин да преценя колко време бе изминало. Всички, които срещях, показваха голямо уважение към мен и това не се дължеше на нещо, което бях

направил, нито пък на това, което бях. Те ми оказваха тази почит, само защото бях един от воините в последната битка. По някакъв начин ми стана ясно, че славата на Бога, която ще се открие в тази последна битка, ще стане свидетелство на всяка съществуваща сила или власт, а също така и на тези, които тепърва ще се създадат. По време на тази битка ще бъде открита славата на Христовия кръст и Божията премъдрост ще бъде позната по един по-особен начин. Най-голямата привилегия, давана някога на хората, бе да си участник в тази битка.

Приближавайки се до Съдилището на Христа, видях тези, които имаха най-високи рангове в Царството. Те седяха на тронове, които бяха част от Господния трон. Дори и най-малкият от тях безброй пъти надминаваше величието на който и да е човешки трон. Някои от тези хора бяха определени да управляват над градове по лицето на земята. Те скоро щяха да заемат мястото си на власт. Други пък управляваха някои от нещата, които ставаха в Царството. Трети управляваха физическите творения, като звездите и галактиките. Беше очевидно, че тези, които управляваха градове, имаха по-голяма власт от тези, които управляваха галактиките. Стойността дори на едно дете далеч надминаваше тази на цяла галактика от звезди. Това се дължеше на факта, че Светият Дух обитава в хората, а Господ бе избрал човека като място на вечното Си обиталище. В присъствието на Божията слава земята изглеждаше незначителна като прашина, но в същото време към нея бе приковано вниманието на цялото творение.

Сега, когато бях стигнал пред Божия трон, аз самият се чувствах по-малък дори от прашина. В същото това време присъствието на Светия Дух, което усещах, не можеше да се сравни с нищо познато. Единствено Неговата сила крепеше нозете ми. Едва тук успях да проумея служението на Светия Дух като наш Утешител. Осъзнах, че Той ме бе водил през целия път дотук, независимо че дори не бях забелязал присъствието Му.

Господ имаше едновременно най-прекрасното и най-ужасяващото лице. Никога не бях си Го представял такъв. Открих в чертите Му Мъдростта, Която ме бе придружавала по пътя към върха на планината. По някакъв начин лицето Му ми напомни за много мои приятели по лицето на земята. Разбирах, че това е така, защото Той неведнъж ми бе говорил чрез тях. Също така Го разпознах като Този, Когото бях отблъсквал, когато бе идвал при мен чрез други хора. Видях в Него едновременно Лъва и Агнето, Пастира и Младоженеца, но преди всичко Го видях като Съдията.

Добре във величественото Му присъствие, Утешителят тъй мощно ме крепеше, че се чувствах добре. Разбирах, че Господ не иска да се чувствам неудобно. Той искаше единствено да позная Истината. Човешките думи са слаби, за да опиша колко страшно и същевременно колко разтоварващо бе да застана пред Него. Бях преминал границата, отвъд която вече не се интересувах дали присъдата ще е добра или лоша. Знаех само, че ще е справедлива и че мога да се доверя на Съдията си.

В този момент Господ погледна към многобройните престоли около Себе си. Много от тях бяха заети, но други бяха празни. Тогава Той каза:

"Тези престоли са за победителите, които са Ми служили вярно във всяко поколение. Ние с Моя Отец ги приготвихме преди сътворението на света. Достоен ли си да седнеш на някой от тях?"

Тогава си спомних думите на един мой приятел "Когато Всезнаещият Бог ти задава въпрос Той не го прави, защото не знае отговора". Погледнах към престолите. Погледнах и онези, които вече бяха седнали на тях. В някои разпознах великите герои на вярата, но знаех, че повечето от тях са били съвсем неизвестни на земята. Мнозина бяха мисионери, изживели дните си в забвение. За тях не бе важно да бъдат запомнени на земята, а само искаха Той да ги запомни. Бях малко изненадан, когато видях богаташи или пък управници, които са останали верни в това, което им е било

поверено. Но най-много престоли бяха заети от верните жени и майки, предали се на молитва.

Нямаше начин да отговоря положително на въпроса, който Господ ми зададе. Не считях себе си за достоен да седна на един от престолите. Не бях дори достоен да стоя в присъствието на тези светии. Знаех обаче, че ми бе дадена възможността да получа най-голямата награда, но аз се бях провалил. Стигнах до отчаяние, но все пак ми остана една надежда. Независимо, че бях пропилял досегашните си години, все пак се успокоявах при мисълта, че още не бях свършил живота си на земята. Когато отговорих, че не съм достоен за тази чест, Господ каза:

"Но Аз те питам дали искаш да седнеш на това място?"

"Копнея за това с цяло сърце", отговорих аз.

Тогава Господ погледна към останалите тронове и каза: *"Празните престоли можеха да бъдат запълнени от хора, принадлежащи на различни поколения. Аз поканих на това място Всеки, който призовава Моето Име. Тези места все още са свободни. Сега, когато е настъпила последната битка много последни ще станат първи. Тези места ще се запълнят още преди битката да е завършила. Хората, които ще седнат тук, ще се отличават с две неща. Те ще носят мантията на Смирението и ще приличат на Мен. Ти вече си облечен с мантията. Ако успееш да я задържиш и не я изгубиш по време на битката, когато се върнеш, ти ще приличаш на Мен. Тогава ще седнеш заедно с тези светии, понеже ще съм те направил достоен за това. Тъй като цялата сила и власт е била дадена на Мен, единствено Аз мога да я давам. Ти ще победиш и ще получиш властта Ми, само ако пребъдваш изцяло в Мен. Сега се обърни и виж домочадието Ми".*

Обърнах се и погледнах в посоката, от която бях дошъл. Оттук се виждаше цялата зала.

Славата на това зрелище надминаваше всичко, което бях виждал досега. Виждаха се милиони светци. Всеки от тях, включително и най-низшите по ранг, бе облечен със сила, по-голяма от тази на цяла войска. Славата, с която бяха облечени, надминаваше способността ми да възприемам. Но дори и в това си състояние успях да видя, че едва съвсем малка част от залата беше пълна.

Погледнах отново към Господа и бях изумен, защото видях сълзи в очите Му. Той беше избърсал всяка сълза от очите на присъстващите тук, освен Своите. По лицето Му се търкулна сълза и Той я хвана в ръката Си. Тогава ми я подаде.

"Това е моята чаша. Ще пиеш ли с Мен?"

Нямаше как да Му откажа. Господ продължи да ме гледа и в очите Му усетих колко голяма е любовта Му. Той ме обичаше, въпреки че бях нечист, и желаше да бъда близо до Него независимо от това, че не заслужавах. Тогава Той каза:

"Обичам всички Мои деца с любов, която сега не си в състояние да проумееш. Обичам със същата любов и всички, които трябваше да са тук, но не дойдоха. Заради тази Своя любов Аз оставих деветдесет и деветте, за да намеря изгубената душа. Моите пастири не оставят едната душа, за да потърсят останалите деветдесет и девет, които са се изгубили. Аз дойдох да потърся и спася погиващите. Искаш ли да споделиш сърдечното Ми желание да отидеш и да намериш изгубените? Ще Ми помогнеш ли да изпълня тази зала? Ще Ми съдействаш ли да изпълня всички празни места? Искаш ли да се отзовеш на молбата Ми и по този начин да донесеш радост на обитателите на небето, на Мен и на Моя Отец? Тези места са определени за Моето домочадие, а все още не са запълнени. Последната битка няма да свърши, докато Моят дом не се изпълни. Едва тогава ще дойде време да изкупим земята и да премахнем злото от творението на ръцете Ми. Ако пиеш от Моята чаша ще обичаш загубените така, както Аз ги обичам".

Тогава Той взе една най-обикновена чаша, че ми се стори неуместно в една толкова славна зала да има нещо тъй невзрачно. Бог постави сълзата Си в нея и ми я подаде. Никога преди не бях опитвал нещо по-горчиво. Разбрах, че никога няма да мога да я изпия до дъното или поне по-голямата част от нея, но твърдо реших да отпия колкото се може повече. Господ изчака търпеливо, докато накрая не издържах и избухнах в сълзи. От очите ми потекоха сякаш реки от горчиви сълзи. Плачех за изгубените, но още по-болно ми беше за Господа.

В отчаянието си погледнах към Него, като исках да Му покажа, че не мога да поема повече от тази болка. Тогава бях изпълнен с мира и любовта Му. Никога преди не бях изпитвал по-прекрасно чувство. Това беше живата вода и знаех, че тя може да блика цяла вечност. После ми се стори, че водата, която протичаше в мен, сякаш се подпали. Усетих, че ако не започна да прогласявам величието на Неговата слава, този огън ще ме погълне. Никога преди не бях чувствал такава нужда да проповядвам Благата Вест, да славя Бога, и да изживея всеки миг живот, който ми се даваше, за евангелието.

"Господи!", извиках аз. За мен вече не съществуваше никой освен Него. "Сега вече зная, че Тронът ти е трон на Правосъдие и трон на Благодат. Моля Те да ми дадеш необходимата благодат да Ти служа. Над всяко друго нещо желая Твоята благодат. Моля Те за благодат да довърша това което съм започнал. Моля Те да ми дадеш благодатта да те обичам дотолкова, че да се отърся от заблудите и себеправедността, които така са изопачили живота ми. Аз Те моля да ме избавиш от самия мен и от злото, което обитава сърцето ми. Моля Те тази любов, която сега чувствам постоянно да тече в сърцето ми. Моля Те да ми дадеш Твоето сърце и Твоята любов. Моля Те да ми дадеш благодатта на Святия Дух, която да изобличи греха ми. Моля Те да ми дадеш благодатта на Святия Дух да свидетелствам за Теб Такъв, Какъвто Си. Моля Те да ми дадеш благодатта да свидетелствам за всичко, което Си приготвил за ония, които идват при Теб. Моля Те за благодатта да проповядвам истината за Твоето правосъдие. Моля Те за благодатта да споделя това място с тия, които са призвани да седнат на тези престоли. Дай ми благодатта да им свидетелствам с думите на Живота, които ще ги държат в правилния Път. Да им предам вярата, с която да извършат волята Ти. Господи, моля Те, дай ми тази благодат".

Тогава Господ се изправи. Изправиха се и всички, които седяха на тронове. Огнен пламък гореше в очите на Господа. За пръв път Го виждах по този начин.

"Ти поиска от Мен благодат и Аз никога не отхвърлям такава молба. Ти ще се върнеш на земята и Святият Дух ще бъде с теб. Тук ти вкуси както от благостта, така и от строгостта Ми. Ако искаш да останеш в Пътя на Живота, не трябва да забравяш нито едното, нито другото. Истинската любов на Отца включва и Неговото правосъдие. Трябва да познаваш и благостта, и строгостта Ми, иначе би се заблудил. Това е благодатта, която ти бе дадена тук, а именно - да вкусиш и от двете. Хората, които срещна, както и разговорите, които води с тях, бяха дело на Моята благодат. Не забравяй това, което преживя тук".

Тогава насочи меча Си към сърцето ми, после към устата ми и тогава към ръцете ми. Когато направи това, от меча Му излезе огън и ме изгори. Почувствах голяма болка. "Това също е благодат", каза Господ. "Ти си един от многото, които са отредени за този час. Проповядвай и пиши за всичко, което видя тук. Предай на братята Ми това, което ти казах. Иди и призови Моите капитани за последната битка. Върви и защити всички, които са в плен на врага, бедните вдовиците и сираците. Това е поръчението Ми към капитаните и точно там ще ги намериш. Децата Ми значат за Мен много повече, отколкото звездите в небето. Паси агънцата Ми. Пази малките Ми. Давай им Божието слово, за да живеят. Включи се в битката.

Иди и се бий без да отстъпваш. Побързай, защото Аз ида скоро. Подчини се на гласа Ми и очаквай деня на Моето идване".

След тези думи при мен се приближиха група ангели. Те ме съпроводиха по обратния път. Техният водач ми каза:

"След като вече се е изправил, Господ няма да седне, докато последната битка не свърши. Той седеше до времето, определено за подчинението на враговете Му. Сега те ще паднат пред нозете Му. Легионите ангели, които бяха приготвени още от нощта на Неговото страдание, сега вече са изпратени на земята. Ордите на ада също излизат на бой. Създанието открай време очаква този момент. Съвсем скоро ще бъде открита голямата Божия тайна. Ние ще се бием с вас до края на битката - с теб и твоите братя".

Пета част

ПОБЕДИТЕЛИТЕ

Докато се отдалечавах от съдийския престол, аз започнах да размишлявам за всичко, което току що бях преживял. То беше както прекрасно, така и ужасяващо. Колкото и предизвикателно и сърцераздирателно да беше, сега се чувствах по-сигурен от всякога. Отначало никак не ми беше лесно да бъда разголен толкова пред такова множество, неспособен да скрия дори една единствена мисъл, но когато просто се отпуснах и приех това, знаейки, че очиства душа ми, то стана дълбоко освобождаващо. Да нямам какво да скрия беше като да смъкна най-тежкото бреме и окови. Почувствах, че мога да дишам, както никога преди.

Изглеждаше, че колкото по-спокоен ставах, толкова повече способностите на моя ум се умножаваха. Тогава започнах да усещам, че около мен се осъществява такъв тип общуване, който не би могъл да се изрази с човешки думи. Спомних си за обяснението на апостол Павел за посещението му на третото небе, където е чул неизразими думи. Съществува духовна комуникация която многократно превъзхожда всяка форма на човешка комуникация. Много по-задълбочена и изпълнена със смисъл, отколкото е възможно да се изговори с човешки думи. По някакъв начин това е чисто общуване на сърцето и ума заедно и е толкова чисто, че не е възможно да се получи погрешно разбиране.

Когато погледнех към някой в залата, аз започвах да разбирам какво си мисли, а и той беше способен да ме разбира. Когато погледнех към Господа, започвах да Го разбирам по същия начин. Ние продължавахме да използваме думи, но значението на всяка една от тях се характеризираше с дълбочина, каквато никой речник не е в състояние да предаде. Умът ми беше освободен и затова капацитетът му се беше умножил многократно. Това беше изключително вълнуващо, много повече от което и да е било от предишните ми преживявания.

Беше очевидно, че Господ се наслаждаваше на възможността да общува по този начин с мен също толкова силно, колкото се радвах и аз. Никога преди не бях разбирал в такава дълбочина какво означава за Него да бъде Божието Слово. Исус е общението на Бога с Неговото творение. Думите Му са дух и живот и тяхното значение и мощ далеч превъзхожда настоящите ни човешки определения. Човешките думи са една твърде повърхностна форма на духовното общуване. Той ни сътвори способни да общуваме на ниво, което далеч превъзхожда човешките думи, но поради падението и окончателното ни разложение при Вавилонската кула по-късно ние сме изгубили тази

способност. Не можем да бъдем това, за което сме били създадени, докато не си възвърнем тази способност, а можем да го постигнем само когато бъдем освободени в Неговото присъствие.

Започнах да осъзнавам, че когато престъплението на Адам го накара да се скрие от Бога, това беше началото на едно ужасно изкривяване на това, за което беше създаден човекът, както и на изключително голямо понижаване на неговите духовни и интелектуални способности. Те могат да бъдат възстановени, едва когато излезем от "скривалището си" и открием себе си пред Бога и пред другите, ставайки истински прозрачни. Единствено когато гледаме славата на Господа с "открито лице", ние се променяме в Неговия образ. Причината за многото покривала е нашето криене.

Когато Господ попита Адам след прегрешението му: "Къде си?", това беше Неговият първи въпрос към човека и това е първият въпрос, на който трябва да отговорим, ако искаме да бъдем напълно възстановени в Него. Разбира се, Господ знаеше къде беше Адам. Този въпрос бе зададен заради Адам. Той беше началото на Божието търсене на човека. Историята на изкуплението е разказ за това как Бог издирва човека, а не как човекът търси Бога. Когато сме в състояние изцяло да отговорим на този въпрос, когато знаем къде сме по отношение на Бога, тогава ще сме напълно възстановени за Него. Ние можем да научим отговора на този въпрос, само когато сме в Неговото присъствие.

Това беше същността на цялото ми преживяване при съдийския престол. Господ вече знаеше всичко свързано с мен. Но всичко това се случи, за да позная аз къде съм. Всичко това се случи, за да ме извади от скривалището ми и от тъмнината в светлината.

Започнах също да разбирам колко много Господ иска да бъде едно със Своите хора. По време на целия съд Той не се опитваше да ме накара да видя нещо като добро или зло, но да видя доколко то е било в единство с Него. Господ търсеше мен повече, отколкото аз търсех Него. Неговите съдби ме освободиха и Неговият съд над света ще освободи света.

Когато Божият съден ден дойде, той ще донесе окончателно избавление на Адам от неговото скривалище. Това ще бъде окончателното освобождение на Адам, а също ще сложи началото на окончателното освобождение и на творението, което е било подчинено на робство поради Адам. Тъмнината в света беше увековечена поради принудата да се крием, започнала след грехопадението. "Ходенето в светлина" не значи просто да знаеш и да спазваш определени истини а да си истинен и свободен от необходимостта да се криеш.

"Ходенето в светлината" означава, че вече никога няма да се криеш, било от Бога или от някой друг. Голотата на Адам и Ева преди падението, не беше само физическа, но също и духовна. Когато нашето спасение окончателно завърши, ние ще познаем тази свобода отново. Това, да бъдеш изцяло открит за другите, действително ще отвори нашите сърца и умове за светове, за които дори и не предполагахме, че съществуват. Точно това се опитва да фалшифицира Сатана чрез движението Ню Ейдж.

Докато вървах, обмисляйки всичко, което бях научил, внезапно Господ се яви от едната ми страна отново в образа на Мъдростта. Само че сега Той ми изглеждаше много по-славен отколкото преди, дори когато беше на съдийския престол. Аз бях както зашеметен, така и преизпълнен с радост.

"Господи, нима се връщаш с мен по този начин?", попитах аз.

"Аз винаги ще бъда с теб по този начин. Но бих желал да бъда за теб още повече от това, което виждаш в Мен сега. Ти видя моята благод и строгост тук, но ти все още не Ме познаваш напълно като Праведния Съдия."

Това ме изненада, тъй като до този момент бях прекарал всичкото това време пред Неговия съдийски престол и чувствах, че всичко, което бях научил, беше свързано

с Неговия съд. Той почака докато вникна в това и тогава продължи.

"Има свобода, която идва, когато схващаш истината, но когато Аз освободя е истински свободен. Свободата, която идва от Моето присъствие, е по-голяма от това просто да се познава истината. Ти преживя освобождението в Моето присъствие, но все още има твърде много да разбереш за Моите присъди. Когато съдя, Аз не търся да осъдя или да оправдая, но да произведа праведност. Праведността се намира само в единството с Мене. И праведният съд е да водиш хората до единство с Мен.

Моята църква сега е облечена със срам, защото няма съдии. Тя няма съдии, защото не Ме познава като Съдията. Сега аз ще издигна съдии за Моя народ, които познават Моя съд. Те не просто ще решават между хора и спорни въпроси, но ще изправят нещата, което ще рече, че ще ги привеждат в съгласие с Мен.

Когато се явих на Исус Навин като Военачалник на Господното войнство, Аз заявих, че не съм нито откъм него, нито откъм неговите врагове. Аз никога не идвам, за да взема нечия страна. Когато идвам, то е, за да застана начело, а не, за да заема страна. Аз се явих като Предводител на Войските преди Израел да може да влезе в своята Обещана Земя. На църквата сега ѝ предстои да влезе в Обещаната си Земя и Аз отново ще се явя като Предводител на Войските. Когато направя това, Аз ще отстраня всички онези, които са карали Моите хора да вземат страна срещу братята си. Моята справедливост не взема ничия страна в човешките спорове, дори и в тези между Моите хора. Това, което правех чрез Израел, Аз го правех също и заради техните врагове, а не против тях. Вие не виждате моята справедливост, само защото гледате от своята земна, преходна гледна точка. Вие трябва да ходите в Моята власт, да виждате моята справедливост, защото правда и съд са основата на Моя престол.

Аз вмених правда на хората, които съм избрал, но също както Израел в пустинята, така и най- великите светии от епохата на църквата са се съобразявали с Моите пътища или твърде рядко, или само с частица от своите умове и сърца. Аз не съм за тях или за техните врагове, но Аз идвам да употребя Моите хора за спасението на техните врагове. Аз обичам всички човеци и желая всички да бъдат спасени".

Не можех да избегна мисълта за голямата битка, в която се бихме на планината. Ние наистина наранихме много от нашите братя, докато се биехме против злото, което ги контролираше. Все още много от тях бяха в лагера на врага, било защото той ги употребяваше или просто като негови пленници. Започнах да се питам дали следващата битка няма да е отново против нашите собствени братя. Господ ме гледаше, докато размишлявах за всичко това, и после продължи.

"Докато не свърши последната битка, винаги ще има някой от нашите братя, които ще бъдат използвани от врага. Не поради тази причина Аз ти казвам това сега. А ти го казвам, за да ти помогна да видиш как врагът влиза в твоето собствено сърце и ум и как те използва! Дори сега ти все още не виждаш всичко така, както Аз го виждам.

Това често се среща при хората Ми. В това време дори Моите най-велики водачи са рядко в хармония с Мен. Мнозина правят добри дела, но едва неколцина правят това, което съм ги призовал да вършат. Това е резултат от разделенията между вас. Аз не идвам да взема страната на някоя група, но Аз идвам за тези, които ще дойдат отгоре, от Моята страна.

Ти си впечатлен, когато ти дам "слово на знание" за нечия физическа болест, или друго знание което не ти е известно. Това знание идва, когато докоснеш Моя ум дори само в една малка степен. Аз знам всичко. Ако ти познаеш Моя ум напълно, ще си

способен да знаеш всичко за всеки, с когото се срещаш, също както започна да го преживяваш тук. Ти ще виждаш хората точно по начина, по който Аз ги виждам. Но дори тогава ще е необходимо още нещо, за да пребъдваш напълно в Мен. Трябва да имаш Моето сърце, за да знаеш как да използваш това знание правилно. Само тогава ще имаш Моя съд.

Аз мога да ти поверя Моето свръхестествено знание само до степеня, в която познаваш Моето сърце. Дарбите на Духа, които съм освободил да действат в църквата Ми, са само незначителен белег за силите на идващия век. Аз съм ви призовал да бъдете посланици на този век и затова вие трябва да познавате неговите сили. Вие трябва ревностно да желаете дарбите, защото те са част от Мен и Аз съм ви ги дал, за да можете да бъдете като Мен. Правилно е да търсите да познаете Моя ум, Моите пътища и Моите намерения, но вие също трябва ревностно да желаете да познаете Моето сърце. Когато познаете сърцето Ми, тогава очите на вашите сърца ще се отворят. Тогава ще виждате, както Аз виждам, и ще вършите това, което Аз върша.

Сега Аз възнамерявам да дам на Моята църква много повече от силите на врага в идващия век. Обаче върху тези, на които е поверена голяма сила, често идва също толкова голяма измама и ако не разбереш това, което ще ти покажа сега, ти също ще паднеш в заблуда.

Ти поиска Моята благодат и ще я имаш. Първата благодат, която ще те пази на пътя на живота е да знаеш колко точно си заблуден в момента. Заблудата включва всичко, което ти не разбираш по начина, по който Аз го разбирам. Знанието за степеня на заблудата, в която се намиращ в момента, носи смирение, а Аз давам Моята благодат на смирените. Точно затова казах: "Кой е толкова сляп освен Моя слуга." Това беше причината да кажа на фарисеите "За съд дойдох на света.... да дам зрение на невидящите и да направя слепи тези, които виждат.

Ако бяхте слепи, не бихте били виновни, но понеже претендирате, че виждате, вината ви остава. Поради същата причина, когато призовах Моя слуга Павел, светлината Ми го ослепи. Тя просто изяви неговото истинско състояние. Като него вие трябва да бъдете ослепени за физическия свят, за да можете да виждате чрез Моя Дух."

Тогава се почувствах принуден да погледна тези, които стояха на престолите, покрай които преминавахме. Когато го направих, погледът ми попадна върху човек, за когото знаех, че беше апостол Павел. Когато погледнах назад към Господа, Той ми кимна да поговоря с него.

"Толкова много съм очаквал тази среща", казах аз, като изпитах малко неудобство, но и силно вълнение. "Сигурно знаеш колко много твоите послания са водили църквата и те вероятно извършват повече, отколкото всички останали от нас взети заедно. Ти все още си една от най-големите светлини на земята".

"Благодаря ти", каза той благо." Но ти не разбираш с какво нетърпение ние пък сме очаквали да се срещнем с теб. Ти си войник в последната битка; всички ние очакваме срещата си с вас. Ние видяхме тези дни смъртно, чрез нашето ограничено пророческо видение, но ти си бил избран да живееш в тях. Ти си войник, подготвящ се за последната битка. Вие сте тези, които всички ние очакваме".

Все още се чувствах неудобно, но продължих: "Едва ли бих могъл да изразя признателността която чувстваме към теб и към всички, които с живота и посланията си спомогнаха ние да поемем по верния път. Знаем също, че ще имаме цялата вечност на разположение, за да споделим признателността си, така че, моля те, докато съм тук, нека да те попитам:"Какво би казал на моето поколение, което да ни помогне в тази битка?".

"Аз мога да ви кажа сега само това, което вече съм ви казал чрез моите писания. Бих искал да ги разберете по-добре, като знаете, че аз изпаднах от това, за което бях призван", заяви Павел гледайки ме решително в очите.

"Но ти си тук на един от най-великите престоли! Ти все още жънеш повече плод за вечен живот, отколкото който и да било от нас би могъл да се надява да пожъне", възразих аз.

"Чрез Божията благодат можах да завърша пътя си, но аз не ходих във всичко, за което бях призван. Не осъществих най-великите цели, за които бях призван. Всеки един се провали. Зная за мислите на някои, считайки че е богохулство да бъда смятан като за нещо по-малко от най-великия пример на християнско служение, но аз бях честен, когато писах в края на живота си, че съм най-големият от грешниците. Аз не казах, че съм бил най-големият от грешниците, но че съм най-големият от грешниците тогава. Беше ми дадено да разбера толкова много, а аз ходих в толкова малко от това".

"Как е възможно ? Мислех, че ти просто си бил смирен", попитах аз.

"Истинското смирение е съгласие с истината. Не се бой. Моите писма бяха истинни и те бяха написани чрез помазанието на Святия Дух. Обаче на мен ми беше дадено толкова много, а аз не употребих всичко, което ми бе поверено. Аз също изпаднах. Всеки тук е изпаднал, с изключение на Един. Но ти непременно трябва да видиш тази истина за мен, защото мнозина изопачават писанията ми, виждайки ме по един неверен начин".

"Както видя, в моите послания аз имах чувството, че не съм по-долен дори и от най- превъзходните апостоли, после признавам, че съм последният от апостолите, после - последният от светиите, до окончателното осъзнаване, че съм най-големият от грешниците. Аз не бях просто смирен, аз трезво говорех истината. На мен ми беше поверено много, много повече от това, което използвах. Има само Един тук, който напълно повярва, който напълно се покори и който наистина завърши всичко, което Му беше дадено да извърши, но ти можеш да ходиш в много повече отколкото аз ходих".

Отговорът ми беше съвсем слаб: "Зная, че това, което казваш, е истина, но сигурен ли си, че това е най-важното послание, което искаш да ни дадеш за последната битка?"

"Сигурен съм", отговори той с пълно убеждение. "Аз съм толкова признателен за благодатта на Господа да употребява моите послания по този начин. Но съм загрижен за това, че много от вас ги използват погрешно. Те са истината на Святия Дух и са част от Писанието. Господ ми даде да поставя големи камъни в сградата на Неговата вечна църква, но те не са камъни от основата. Камъните от основата бяха поставени единствено от Исус. Моят живот и служение не са пример за това, което сте призвани да бъдете. Единствено Исус е този пример. Ако това, което аз съм писал се използва като основа, тя няма да може да издържи тежестта на онова, което трябва да се построи върху нея. Писаното от мен, трябва да се гради върху единствената Основа, която може да удържи това, което ви предстои да понесете; то не трябва да се използва като основа. Вие трябва да възприемате моите поучения чрез поученията на Господа, а не да се опитвате да разберете Него от моята гледна точка. Думите Му са основата. Аз само градах върху тях, като Ги доразвивах. Най-голямата мъдрост и най-силните истини са Неговите думи, не моите."

"Трябва още да знаеш, че не ходех във всичко, което ми беше предоставено. За всеки един вярващ е достъпно да ходи в много повече неща, отколкото ходих аз. Всеки истински вярващ има Святия Дух в себе си. Силата на Този, Който създаде всичко, живее в тях. И най-малкият от светиите има сила в себе си да премества планини, да спира армии, или да възкресява мъртви. Ако вие искате да извършите всичко, за което сте призвани в своето време, не трябва да гледате на моето служение като на върховно

постижение, но като на изходна позиция. Твоята цел не трябва да бъде да си като мен, но да бъдеш като Господа. Ти можеш да бъдеш като Него и да вършиш всичко, което Той правеше и дори още повече, защото Той е запазил най-доброто си вино за края."

Знаех, че тук можеше да се говори само истината. Знаех, че това, което Павел казваше за начина, по който мнозина погрешно използват неговите писания като основа, вместо да градят върху основата на евангелията, също бе истина. Но все още ми беше трудно да приема, че Павел е изпаднал от своето призвание. Погледнах към неговия престол и към славата на неговото същество. Тя беше много по-голяма, отколкото съм мечтал, че най-големите светии на небето ще имат. Той бе изключително решителен и пряк, както очаквах да бъде. Порази ме това колко очевидно беше, че той все още носеше своята огромна грижа за всичките църкви. Аз го бях идолизирал и това беше прегрешението, от което Той се опитваше да ме освободи. Въпреки това той беше много по-велик от онзи Павел, който аз бях превърнал в идол. Знаейки какво си мисля той постави и двете си ръце на раменете ми и ме погледна още по-сериозно право в очите.

"Аз съм твой брат. Обичам те, както и всеки един тук. Но ти трябва да разбереш. Нашият път е вече завършен. Ние не можем нито да добавим, нито да отнемем от това, което сме посадили на земята, но ти можеш. Не ние сме твоята надежда. Сега ти си нашата надежда. Дори в този разговор аз мога само да потвърдя това, което вече съм написал, но ти имаш още много неща да напишеш. Покланяй се само на Бога и израствай във всичко към Него. Никога не прави някой човек своя цел но само Него. Скоро по земята ще ходят мнозина, които ще вършат много по-велики неща от тези които вършихме ние. Първите ще бъдат последни, и последните първи. Ние не се притесняваме от това. Това е радост за нашите сърца, защото ние сме едно с вас. Моето поколение беше използвано да постави основата и да започне да гради върху нея и ние винаги ще бъдем почитани за това. Но всеки етаж, построен върху основата, трябва да се издига по-високо. Ние няма да бъдем зданието което трябва да бъдем, ако вие не се издигнете по-високо".

Докато обмислях това, той ме гледаше внимателно. Тогава продължи: "Има още две неща които ние постигнахме в нашето време, но бяха изгубени много бързо от църквата и все още не са възстановени. Ти трябва да ги възстановиш."

"Кои са те?", запитах аз, чувствайки, че това, което щеше да каже, нямаше да бъде просто допълнение към вече казаното.

"Ти трябва да възстановиш служението и посланието," подчерта той".

Аз погледнах към Господа и Той кимна в потвърждение, добавяйки: "Необходимо беше Павел да ти каже това. До този момент той е бил най-верният и в двете неща".

"Моля те, обясни ми", помолих аз Павел.

"Добре," отговори той. "С изключение на няколко малки места по света, където сега има голямо гонение и трудности, ние трудно можем да разпознаем служението или посланието, което се проповядва днес. Затова църквата сега е само сянка на това, което беше дори в нашето време, а ние бяхме далеч от това, което бяхме призовани да бъдем. Тогава, да бъдеш в служение беше най-голямата жертва, която някой можеше да направи, и това отразяваше посланието за най-голямата жертва, която е била направена - кръста. Кръстът е Божията сила и той е центърът на всичко, чрез което сме призовани да живеем. Вие сега имате толкова малко сила да преобразявате сърцата и умовете на учениците, защото не живеете и не проповядвате кръста. Ето защо и ние толкова трудно различаваме учениците от езичниците. Това не е благовестието или спасението, което ни беше поверено. Вие трябва да се върнете към кръста."

С тези думи той стисна раменете ми като баща и тогава се върна на мястото си.

Аз се чувствах като че съм получил едновременно невероятно благословение и дълбоко порицание. Докато отминавах, започнах да мисля за нивото на спасението на планината и за съкровищата, които бях видял във вътрешността ѝ. Започнах да разбирам, че повечето от моите собствени решения, дори решението да вляза през вратата, която ме доведе тук, бяха основани предимно на съображението кое би ме придвижило напред, а не на съобразяване с волята на Господа. Във всичко, което бях направил, аз все още живеех за себе си, а не за Него. Дори в желанието си да срещна съда тук, аз бях мотивиран от мисълта да направя това, което би ми помогнало да побеждавам без да претърпявам загуби. Все още ходех много повече в себецентричност, отколкото в Христоцентричност.

Знаех, че краткият разговор с Павел ще има последствия, които ще осъзнавам дълго време. Чувствах донякъде, че съм приел благословение от цялата, вечната църква. Големият облак свидетели наистина ни насърчаваше. Те гледат към нас като горди родители, които искат за своите деца неща по-добри от тези които те бяха познали. Най-голямата им радост би била да видят църквата в последните дни да стане всичко, което в техните дни не е успяла да достигне. Знаех също, че аз все още се разминавах твърде много с това, което те бяха приготвили за нашия живот.

"Последната църква няма да бъде по-Велика от тази в техните поколения, дори и да извършите по-велики дела", прекъсна ме Господ. "Всичко, което се върши, е направено чрез Моята благодат. Обаче Аз ще дам повече от нея, и повече от Моята сила на разположение на църквата от последните дни, защото тя трябва да извърши повече, отколкото църквата в която и да е било епоха досега. Вярващите от последното време ще ходят в цялата сила, изявена от Мен, и в повече от нея защото те ще бъдат последните представители на всички, които са били преди тях. Църквата от последното време ще изяви Моето естество и Моите пътища, както никога досега не са били изявявани от човеците. И това е, защото Аз ви давам повече благодат и на когото много се дава много и ще се изисква".

Това ме накара да мисля още повече за Павел. "Как изобщо бихме могли да станем толкова отдадени и верни, както е бил той?", разсъждавах аз.

"Не искам от теб да постигнеш това." – Господ отговори. "Аз искам да пребъдваш в Мен. Ти не можеш да продължаваш да сравняваш себе си с другите, дори и с Павел. Винаги ще се проваляш искайки да бъдеш като онзи, към когото гледаш, но ако гледаш на Мен, ще отидеш далеч отвъд това, което би постигнал по друг начин. Както ти самият си поучавал, очите на двамата вървящи по пътя към Емаус се отвориха точно когато Ме видяха да разчупвам хляба. Когато четеш писмата на Павел или на който и да е било друг, трябва да чуваш Мен. Само когато получаваши хляба си директно от Мен, само тогава очите на твоето сърце ще се отворят.

Ти можеш да бъдеш отклонен най-много от тези, които най-много приличат на Мен, ако не гледаш през тях, за да видиш Мен. Има също и друга клопка за тези, които опитват от Моето помазание и сила повече от другите. Те често се отклоняват поради това, че гледат на себе си. Както казах преди да говориши с Павел, Моите слуги трябва да станат слепи, за да могат да виждат. Позволих ти да говориши с него, защото той е един от най-добрите Ми примери за това. Поради Моята благодат Аз Му позволих да преследва църквата Ми. Когато видя Моята светлина, той разбра, че неговото мислене го бе довело до пълно противоречие със същата тази истина, на която претендираше, че служи. Вашето мислене винаги ще прави това. То ще ви повежда да вършите онова, което е противоположно на волята Ми. По-голямото помазание носи и по-голяма опасност да се отклоните, ако не научите онова, което Павел научи. Ако не вземате кръста си всеки ден и не поставяте всичко, което сте, и всичко, което имате, пред него, вие ще паднете, поради властта

и силата, които ще ви дам. Докато не се научите да вършите всичко за благовестието, колкото повече влияние имате, толкова по-голяма ще бъде опасността, в която ще се намирате.

Едно от най-големите заблуждения, които идват върху Моите помазанници, е, че когато Аз им дам малко свръхестествено знание или сила, те започват да мислят, че техните пътища би трябвало да са Моите пътища, и че всичко, което те мислят, го мисля и Аз. Това е голяма измама и мнозина са се препънали поради нея. Ти ще мислиш като Мен, когато си в свършено единство с Мен. Дори и при най-помазаните, които са ходили по земята, дори и при Павел, това единство е било само частично и за кратки периоди от време.

Павел наистина ходеше по-близо до Мен от който и да е било друг до този момент. Но въпреки това, той беше заобиколен от страхове и немощи, които не бяха от Мен.

Аз можех да го избавя от тях и Той Ме помоли за това няколко пъти, но Аз имах причина да не го направя. Най-голямата мъдрост на Павел беше да приеме с радост немощите си, разбирайки, че ако го бях освободил от тях, не бих могъл да му доверя откровението и силата в онази степен, в която го направих. Павел се научи да разпознава своите собствени немощи от откровението на Духа. Той знаеше, че когато е заобграден от немощи или страхове, той не гледа от Моята гледна точка, но от своята собствена. Това го накара да Ме търси и да зависи от Мен още повече. Освен това той внимаваше да не приписва на Мен нещата, които се пораждаха в неговото собствено сърце. Поради тази причина можех да му доверя откровения, които не можех да поверя на други. Павел познаваше собствената си слабост, както и Моето помазание, и правеше разлика между тях. Той не обърка това, което идваше от неговия собствен ум и сърце, с Моя ум и сърце".

Започнах да мисля за това колко ясно ми беше всичко това тук, но как толкова често, дори след като съм имал велико преживяване като това, аз все пак го забравях толкова лесно. Лесно е да разбираш и да ходиш в светлината тук, но там, в битката, отново става неясно. Помислих си за това как аз не бях толкова нападан от страхове, колкото от нетърпение и гняв, които бяха също такава отклоняване от посоката, която би трябвало да имаме чрез пребъждане в Светия Дух.

Мъдростта се спря и се обърна към мен: "Ти си пръстен съд и това е всичко, което ще бъдеш докато ходиш по земята. Обаче ти можеш да Ме виждаш толкова ясно там, както Ме виждаш тук ако гледаш с очите на твоето сърце. Ти можеш да бъдеш толкова близо до Мен там, колкото е бил който и да било друг, а дори и още повече. Аз съм направил така, че всеки да бъде толкова близо до Мен, колкото наистина желае да бъде. Ако ти наистина искаш да бъдеш по-близо до Мен, дори повече от Павел, това е възможно. Някои ще пожелаят това и те ще го искат достатъчно силно, за да оставят настрана всичко, което пречи на тяхната близост с Мен, за да могат да ѝ се предадат напълно, и ще получат това, което търсят.

Ако твоят копнеж е там да ходиш така както ходиш с Мен тук, Аз ще бъда точно толкова близо до теб там, колкото Съм и сега. Ако Ме търсиш, ще Ме намериш. Ако се приближаваш към Мен Аз ще се приближавам към теб. Моето желание е да поставя трапеза за теб точно сред твоите врагове. Това Мое желание не е само за водачите Ми, но и за всеки един, който призовава името Ми. Аз искам да бъда много по-близо до теб и до всеки един, който Ме призовава, отколкото съм могъл да бъда досега с тези, които са живели преди. Не Аз, а ти решаваш колко близки ще бъдем. Ще бъда намерен от тези, които Ме търсят.

Ти си тук, защото помоли за Моя съд в своя живот. Ти Ме потърси като Съдията и сега Ме намираш. Но не трябва да мислиш, че понеже си видял Моя

съдийски престол, то сега всички твои отсъждания, ще бъдат и Мои отсъждания. Ти ще имаш Моите отсъждания само когато ходиш в единство с Мен и търсиш помазанието на Моя Дух. Това може да бъде придобито или изгубено всеки ден.

Аз ти позволих да видиш ангели и ти дадох много сънища и видения, защото ти не спираше да ги искаш. Обичам да давам на децата Си добрите дарове, за които се молят. В продължение на години ти си Ме молил за мъдрост и сега я получи. Ти поиска от Мен да те съдя и го получи. Но тези преживявания не те правят напълно мъдър или справедлив съдия. Ти ще имаш мъдрост и ще отсъждаш справедливо само, когато пребъдваш в Мен. Никога не спирай дори и за миг да Ме търсиш. Колкото повече наистина съзряваш духовно, толкова повече ще познаваш своята отчайваща нужда от Мен. Колкото по-зрял ставаши, толкова по-малко ще търсиш да се криеш от Мен или от другите, така че винаги ще можеш да ходиш в светлината.

Ти Ме видя като Спасител, Господ, Мъдрост и Съдия. Когато се върнеш в битката, пак ще можеш да виждаш Моя съдийски престол с очите на сърцето си. Когато ходиш в истината на познанието, че всичко, което мислиш и вършиш, е напълно открито тук, то ще имаш свободата там да живееш така, както би живял тук. Единствено когато се криеш от Мен или другите покривалата се връщат, за да Ме скрият от теб. Аз съм Истина и тези, които Ми се покланят трябва да го правят в Дух и Истина. Истината никога не може да бъде намерена скрита в тъмнината, но тя винаги търси да остане в Светлината. Светлината открива и изявява нещата. Само когато търсиш да бъдеш разкрит и позволиш на това, което си ти в своето сърце, да бъде изявено, тогава ще ходиш в светлината, както Аз съм в светлината. Истинското общение с Мен изисква пълно разкриване. Истинското общение с Моите хора изисква същото.

Когато застана пред Моя съдийски престол, ти почувства такава свобода и сигурност, както никога преди, защото вече не беше необходимо да се криеш. Ти почувства повече сигурност защото знаеше, че съдбите Ми са истинни и праведни. Моралният и духовен ред на Моята вселена е също толкова надежден, както и естествения ред, установен от естествените закони. Ти се доверяваш на Моя закон за гравитацията, без дори да мислиш за него. Трябва да се научиш да уповаваш на съдбите Ми по същия начин. Моите критерии за праведност са непроменими и са както справедливи, така и сигурни. Да живееш чрез тази истина е да ходиш чрез вяра. Истинската вяра е да имаш увереност в това кой съм Аз.

Ти търсиш да познаеш и да ходиш в Моята сила, за да можеш да изцеляваш болните и да вършиш чудеса, но дори не си започнал да разбираш силата на Моето слово. Задачата да възстановя всичките мъртви, които някога са живели по земята, няма да Ме накара дори да се напрегна. Аз поддържам всичко чрез силата на Моето слово. Творението съществува поради Моето слово и то се сплотява чрез Моето слово.

Преди края Аз трябва да открия силата Си на земята. Въпреки това, най-голямата сила, която съм изявявал до сега на земята или някога ще изявя, е само едно незначително проявление на силата Ми. Аз не изявявам силата си, за да накарам хората да повярват в нея, а за да повярват в Моята любов. Ако исках да спася света чрез Моята сила, когато ходех по земята, Аз щях да премествам планини само като посочвам с пръст. Тогава всички хора биха Ми се поклонили, но не поради това, че Ме обичат или защото обичат истината, но защото се страхуват от Моята сила. Аз не желая хората да Ми се покоряват поради страх от Моята сила, но поради любов към Мен и любов към истината.

Ако не познаваш любовта Ми, силата Ми ще те поквари. Аз не ти давам любов, за да можеш да познаеш силата Ми, но ти давам сила, за да можеш да познаеш

любовта Ми. Целта на живота ти трябва да бъде любов, а не сила. Тогава ще ти дам сила, с която да обичаш. Ще ти дам силата да изцеляваш болните, защото ги обичаш и защото Аз ги обичам и не искам те да са болни.

Така че ти трябва да търсиш първо любов и после вяра. Ти не можеш да Ми угодиш без вяра. Но вярата не е просто познаване на Моята сила, а познаване на Моята любов и силата на Моята любов. На първо място, вярата трябва да бъде за любов. Търси вяра, за да обичаш повече и да извършваш повече с твоята любов. Само когато търсиш вяра, за да обичаш, Аз мога да ти поверя Моята сила. Вярата действа чрез любов.

Моето слово е силата, която поддържа всички неща. В степенята, в която вярваш, че словото Ми е истинно, ще можеш да вършиш всичко. Тези, които наистина вярват, че Моите думи са истинни, ще бъдат също истинни и в своите собствени думи. Моето естество е да бъде истинен и творението уповава на словото Ми, защото Аз съм му верен. Тези, които са като Мен, са също истинни в собствените си думи. Тяхната дума е надеждна и техните обещания са достойни за доверие. Тяхното "да" значи "да" и тяхното "не" значи "не". Ако вашите собствени думи не са истинни, вие ще започнете да се съмнявате, и в Моите думи, защото в сърцето ви е влязла измама. Ако не сте верни на собствените си думи, то е, защото вие не Ме познавате истински. За да имаш вяра, трябва да си верен. Призовал съм ви да ходите чрез вяра, защото Аз съм верен. Това е Моето естество.

Ето защо ще бъдете съдени за всяка лекомислена дума, която изговаряте. Да си лекомислен означава да си безотговорен. Думите имат сила и тези, които са нехайни с тях, не могат да бъдат надарени със силата на Моето слово. Мъдрост е да сте внимателни в своите думи и да ги пазите, както и Аз пазя Своите."

Думите на Господа ме заливаха като огромни морски вълни. Почувствах се както Йов пред вихрушката. Мислех си, че ставам все по-малък и по-малък и тогава осъзнах, че Той ставаше все по-голям. Никога не бях разбирал колко съм самонадеян. Как съм могъл да се държа толкова безцеремонно с Бога? Чувствах се като мравка, която се визира в планинска верига. Аз бях по-малък дори от пращинка и, въпреки това, Той отделяше време да ми говори. Не можех повече да стоя и се обърнах настрана.

След известно време почувствах утешителна ръка върху рамото си. Беше Мъдростта. Славата Му сега беше дори още по-голяма, но отново беше висок колкото мен. "Разбра ли какво се случи с теб току-що?", попита Той.

Тъй като знаех много добре, че когато Господ задава въпрос, то не е, за да получи някаква информация, аз започнах да размишлявам върху него. Знаех, че това е действителността. Сравнен с Него, аз съм по-малък отколкото е пращинката пръст в сравнение със земята и по някаква причина Той искаше да преживея това чувство. Отговаряйки на моите мисли, Той продължи.

"Това, което мислиш, е вярно, но съпоставянето му между човека и Бога не касае само мащаба. Ти започна да преживяваш силата на Моите думи. Да ти бъдат поверени думите Ми означава да ти бъде поверена силата, чрез която съществува вселената. Аз не направих това, за да те накарам да се чувстваш малък, но за да ти помогна да разбереш важността и силата на това, което ти е било поверено - Божието слово. Във всичките си дела помни, че по важност една единствена дума от Бога към човека е по-скъпоценна от всички съкровища на земята. Ти трябва да го разбереш и да научиш Моите братя да уважават стойността на Моето слово. И тъй като сте призвани да носите думите Ми, вие трябва също да уважавате стойността на вашите собствени думи. Тези, които носят истината, трябва да бъдат истинни."

Докато слушах, се почувствах подтикнат да погледна към един от престолите зад нас. Видях човек, когото веднага познах. Той е бил голям евангелизатор, когато аз

съм бил дете. Мнозина са считали, че той е ходел в повече сила, отколкото който и да е било друг от времето на ранната църква. Аз бях чел за него и бях слушал някои от неговите записани проповеди. Беше трудно да не бъдеш докоснат от неговото истинско смирение и очевидна любов, която имаше към Господа и хората. Въпреки това, аз усещах, че някои от поученията му бяха сериозно изкривени. Бях изненадан, но също и облекчен, да го видя седнал на един велик престол. Заплениха ме смирението и любовта, които все още се излъчваха от него.

Когато се обърнах към Господа, за да Го попитам дали мога да говоря с него, усетих колко много Господ го обичаше. Обаче Господ не ми позволи да говоря с него, а ми кимна да продължа напред.

"Просто исках да го видиш тук", обясни Той, "и да разбереш мястото, което заема при Мен. Има още много неща, които трябва да разбереш за него. Той беше посланик до Моята църква от последното време, но църквата не го послуша поради причини, които ще разбереш на определеното време. Той наистина падна в обезсърчение и заблуда за известно време и неговото послание беше изкривено. То трябва да бъде възстановено също, както и частите, които дадох на други и които също бяха изкривени".

Знаех, че всичко тук се случва на свършеното време и е взаимосвързано с всичко, което трябваше да науча, затова започнах да мисля за това, как виждането ми с този мъж е свързано с всичко, за което току-що говорихме т.е. със способността на силата да покварява.

"Да. Има немалка опасност в това да ходиш в голяма сила", отговори Господ. "Това се случва с много от Моите пратеници и е част от посланието, което те трябва да предадат на църквата Ми от последното време. Ти трябва да ходиш в Моята сила и то сила много по-голяма от тази, която тези светии преживяха. Ако обаче някога започнеш да мислиш, че силата е Моето одобрение към теб или твоето послание, ще отвориш вратата за същата измама. Святият Дух е даден да свидетелства само за Мен. Ако си мъдър като Павел, ти ще се научиш да се хвалиш повече със своите немощи отколкото със своята сила."

Истинската вяра е истинско осъзнаване на това Кой съм аз. Тя не е нито повече и нито по-малко. Но трябва винаги да помниш, че дори ако пребъдваш в Моето присъствие, дори ако Ме виждаш такъв, какъвто съм, ти все още можеш да паднеш, ако се обърнеш от Мен и погледнеш отново към себе си. Точно по този начин падна Луцифер. Той обитаваше тази стая. Той гледаше Моята слава и славата на Моя Отец. Обаче започна да гледа към себе си повече, отколкото към Нас. Тогава започна да се възгордява, поради своето положение и сила. Това се случи и на много от Моите служители, на които беше позволено да видят славата Ми, и на които беше поверена сила. Ако започнеш да мислиш, че това ти е дадено, поради твоята мъдрост, твоята праведност или дори твоето посвещение на чистото поучение, ти ще се препънеш".

Знаех, че това е строго предупреждение, както и всичко, което приех или ми бе казано тук. Аз исках да се върна обратно и да се бия в последната битка, но имах сериозни съмнения относно това, ще мога ли да го направя без да падна в клопките, които сега сякаш бяха навсякъде. Погледнах назад към Господа. Той беше Мъдрост и си помислих колко много се нуждая да Го познавам като Мъдрост, когато се върна.

"Добре е за теб да изгубиш увереност в себе си. аз не бих могъл да ти поверя силите на идващия век, докато не направиш това. Колкото повече изгубваш увереността си в себе си толкова повече сила ще мога да ти поверя, ако..."

Чаках дълго Господ да продължи, но Той не го направи. По някакъв начин знаех, че Той иска аз да продължа изречението, но не знаех какво да кажа. Колкото повече гледах на Него обаче, толкова повече увереност чувствах. Накрая вече знаех какво да

кажа.

"Ако поставя увереността си в Теб", добавих аз.

"Да. Ти трябва да имаш вяра, за да извършиш това, което си призван да извършиш, но това трябва да бъде вяра в Мен. Не е достатъчно просто да изгубиш увереността в себе си. Това води само до несигурност, ако не изпълниш празнината с увереност в Мен. По такъв начин много от тези мъже паднаха в своите заблуждения. Голяма част от тези мъже и жени бяха пророци. Някои от тях поради несигурност не позволяваха на другите да ги наричат пророци. Но това не беше истина, защото те бяха такива. Лъжливото смирение също е заблуда. Ако врагът успя да ги измами да мислят, че те всъщност не са пророци, той също би могъл и да ги измами да мислят, че са по-големи пророци, отколкото са, просто като подхранва тяхната самоувереност, фалшивото смирение няма да изгони гордостта. То е просто друга форма на себещцентричност, която врагът има право да използва.

Всичките ти провали ще бъдат резултат от едно единствено нещо - себещцентричността.

Единственият начин да се освободиш от това е да ходиш в любов. Любовта не търси своето си".

Докато мислех върху всичко това, започна да ме завладява една прекрасна яснота. Виждах как цялото ми преживяване от началото до края беше фокусирано върху това простичко послание. "Колко лесно се заблуждавам и се отклонявам от простосърдечното отдаване на Теб", изплаках аз.

Тогава Господ спря и ме погледна с изражение, което се моля никога да не забравя. Той се усмихна. Не исках да злоупотребявам с възможността, но по някакъв начин чувствах, че когато Той се усмихва, така бих могъл да поискам каквото и да било и Той ще ми го даде, затова рискувах:

Господи, Ти каза: "Да бъде светлина" и стана светлина. Ти се моли в Йоан 17 глава ние да Те обичаме със същата любов, с която Отец Те е възлюбил. Ще благоволиш ли да кажеш сега: "Нека да бъде любов в теб", за да Те обичам с любовта на Отца?"

Той не престана да се усмихва, но вместо това постави ръката Си на раменете ми като приятел и каза: "Аз изговорих тези думи към теб преди сътворението на света, когато те призовах. Казал съм го също и на твоите братя, които ще се бият заедно с теб в последната битка. Ти ще познаеш любовта на Отца Ми към Мен. Това е една свършена любов, която ще прогони всичките ти страхове. Тя ще ти помогне да Ме обичаш така, че да можеш да вършиш делата, които Аз върших и дори по-големи, защото Аз Съм при Отца Си. И ти ще познаеш Неговата любов към Мен и делата, които ще ти бъдат дадени да извършиш, ще прославят Мен. Но заради тебе, казвам отново: "Нека да бъде любовта на Отца Ми в теб".

Бях обзет от признателност за цялото това преживяване. "Обичам Твоите съдби", казах аз, като понечих да се обърна, за да погледна назад към съдийския престол, но Господ ме спря.

"Не гледай назад. Сега Аз не Съм там за теб, Аз съм тук. Ще те поведе от тази стая към твоето място в битката, но ти не трябва да поглеждаш назад. Трябва да виждаш съдийския Ми престол в твоето собствено сърце, защото сега той е там."

"Също както Градината и съкровищата на спасението...", си помислих.

"Да. Всичко, което правя, Аз го правя в твоето сърце. То е мястото, където текат живите води. То е мястото, където съм Аз."

Тогава Той кимна към мен, така че аз също се погледнах и отметнах мантията на смирението. Бях зашеметен от това, което видях. Моето всеоръжие излъчваше същата

слава, която го заобикаляше. Бързо отново я покрих с мантията.

"Аз също се молих на Отца Си в нощта преди Моето разпъване славата, която имах в Него в началото, да бъде с хората Ми, за да бъдете едно. Моята слава е тази, която води до единство. Когато се събираш с други, които Ме обичат, славата Ми ще се увеличава. И колкото повече тя се увеличава чрез свързването на тези, които Ме обичат, толкова повече светът ще познава, че Аз съм изпратен от Отца. Тогава светът наистина ще познае, че вие сте Мои ученици, защото ще Ме обичате и ще се обичате един друг".

Докато продължавах да гледам на Него, увереността ми растеше. Беше като измиване отвътре. Скоро се почувствах готов да извърша всичко, което Той би поискал.

"Има още един човек, когото трябва да срещнеш преди да се върнеш в битката", каза Той докато вървахме. В същото време продължавах да се удивявам на това, колко по-славен беше станал дори само от преди няколко минути.

"Всеки път, когато Ме виждаш с очите на сърцето си, умът ти се обновява още малко" проговори отново Той. *"Един ден ще бъдеш способен да пребъдваш постоянно в Моето присъствие. Когато това стане, всичко, което си научил чрез Моя Дух, ще бъде винаги на твое разположение и Аз ще бъда на Твое разположение".*

Чувах всичко, което Той казваше, и го разбирах, но бях толкова запленил от славата Му, че просто трябваше да Го попитам: "Господи, защо си толкова много по-славен сега, отколкото в началото, когато ми се явяваше в образа на Мъдростта?"

"Аз никога не съм се променял. Но ти се променяш, когато гледаш Моята слава с открито лице. Преживяванията, които си имал, са премахнали покривалата от твоето лице, така че да можеш да Ме виждаш по-ясно. Но нищо не ги премахва по-бързо от това, да гледаш Моята любов".

Той спря и аз се обърнах да погледна тези, които бяха на престолите близо до нас. Ние все още бяхме на мястото, където седяха най-високопоставените царе. Тогава разпознах един човек, който беше наблизил.

"Господине, познавам ви от някъде, но просто не мога да си спомня откъде".

"Веднъж ти ме видя във видение", отговори той.

Веднага си спомних и бях изумен! "Значи вие сте бил реален човек?"

"Да", отвърна той.

Тогава започнах да си спомням деня, когато като новоповярвал християнин бях стигнал до обръкване по някои въпроси в моя живот. Излязох и отидох в един парк близо до моя апартамент и реших да чакам, докато Господ не ми проговори. Докато седях и четях Библията си, получих видение, едно от първите, които съм имал.

Видях човек, който ревностно служеше на Господа. Той постоянно свидетелстваше на хората поучаваше и посещаваше болните, за да се моли за тях. Беше много ревностен за Господа и имаше истинска любов към хората. После видях друг човек, който очевидно беше скитник или бездомник. Едно малко котенце се мотаеше на пътя му и той понечи да го ритне, но се въздържа и само грубо го избута от пътя си с крак. Тогава Господ ме попита кой от тези мъже Му е угодил повече.

"Първият", казах аз без колебание.

"Не, вторият", отговори Той и започна да ми разказва техните истории.

Първият човек бил възпитан в чудесно семейство, което винаги е познавало Господа. Той израснал в процъфтяваща църква и после завършил един от най-добрите библейски колежи. Били са му дадени сто частици от Божията любов, но той използвал само седемдесет и пет от тях.

Вторият човек се родил глух. Бил малтретиран и държан в тъмен и студен таван, докато не бил намерен от властите, когато бил на осем години. Тогава започнали да го прехвърлят от една институция в друга, където продължили да го тормозят. Накрая бил

изхвърлен на улицата. За да преодолее всичко това, Господ му дал само три частици от Своята любов, но той събрал всяка една от тях, за да победи яростта в своето сърце и да се въздържи да не нарани котенцето.

Сега аз погледнах този мъж. Той бе цар и седеше върху престол, далеч по-славен от този който Соломон би могъл изобщо да си представи. Множества ангели го обграждаха, и очакваха да изпълнят заповедите му. Обърнах се към Господа в страхопочитание. Все още аз не можех да повярвам, че той е реален и още по-малко, че е един от великите царе.

"Господи, моля Те, разкажи ми останалата част от историята му", попросих аз.

"Разбира се, затова сме тук. Анджели беше толкова верен в малкото, което му бях дал, че му поверих още три частици от Моята любов. И той използва всичките за да спре да краде. Почти умираше от глад, но отказваше да вземе каквото и да било, което не беше негово. Купуваше храната си с това, което изкарваше чрез събиране на бутилки и евентуално, ако намереше някой, който да му даде да свърши някаква работа на двора. Не можеше да чува, но се беше научил да чете, така че му изпратих една брошура с евангелието. Докато я четеше, Духът отвори сърцето му и той предаде живота си на Мен. Аз отново удвоих частиците любов и той вярно ги използва всичките. Искаше да Ме сподели с другите, но не можеше да говори. И въпреки че живееше в такава бедност, той започна да дава почти половината от това, което изкарваше, за брошури, и ги раздаваше по уличните ъгли".

"Колко души доведе при Теб?", попитах аз, мислейки, че сигурно са били множества, щом е седнал с царете.

"Един", отговори Господ. "За да го насърча му дадох да доведе един умираш алкохолик при Мен. Това наистина го насърчи толкова много, че той беше готов да стои на този ъгъл години наред, за да доведе още една душа до покаяние. Но цялото небе Ме молеше настоятелно да го взема тук, а аз също исках той да получи своята награда".

"Но какво направи той, че стана цар?", попитах.

"Беше верен във всичко, което му бе дадено. Победи всичко, докато стана като Мен и умря като мъченик".

"Но какво победи той и как стана мъченик?"

"Той победи света с Моята любов. Малцина са победили толкова много, като са имали толкова малко. Много от моите хора живеят в домове, за които дори царете, живели само преди столетие биха им завидели, на удобствата. Но те не ги оценяват. А Анджели би оценил толкова много дори само един намерен кашон през студената нощ, че би го обърнал в славен храм на Моето присъствие. Той започна да обича Всеки и всичко. Радваше се на една ябълка повече, отколкото някои от Моите хора на голямо пиршество. Той беше верен във всичко, което му дадох, макар че то не бе много в сравнение с това, което съм дал на другите, включително и на теб. Аз ти го показвах във видение, защото ти минаваше покрай него много пъти. Дори веднъж го посочи на един от приятелите си и говори за него".

"Така ли? Какво казах?"

"Ти каза: "Ето още един от тези Илиевци, които сигурно са избягали от автобусната спирка". Ти каза, че той е "религиозен ненормалко", изпратен от врага да отвръща хората от евангелието".

Това беше най-тежкия удар, който бях преживявал до този момент. Бях повече от потресен бях ужасен. Опитах се да си спомня конкретния случай, но не можех, просто защото имаше толкова много други като него. Никога не съм изпитвал особено голямо състрадание към дрипавите улични проповедници, които сякаш бяха специално изпратени да отвръщат хората от благовестието.

"Съжалявам, Господи! Наистина съжалявам".

"И ти си опростен", отговори бързо Той. "И си прав. Има мнозина, които се опитват да проповядват благовестието на улицата от погрешни, дори извратени подбуди. Въпреки това има и такива, които са искрени, макар че са неукни и необучени. Ти не трябва да съдиш според външния изглед. Има също толкова много истински слуги, които изглеждат като него, както има и сред лъскавите професионалисти в големите катедрали и организации, които човеците са изградили в Моето Име".

Тогава той ми кимна да погледна към Анджели. Когато се обърнах, той беше слязъл по стълбите на своя престол и беше точно пред мен. Протегна ръцете си, прегърна ме силно и целуна челото ми като баща. Любов се изля върху мен и през мен в такава степен, каквато нервната ми система сякаш не беше в състояние да я понесе. Когато най-последно ме пусна, аз се клатушках като че ли съм пиян, но това беше едно прекрасно чувство. Беше любов, каквато никога не съм изпитвал.

"Той щеше да ти предаде това още на земята", продължи Господ. "Имаше много да даде на Моите хора, но те не искаха да се приближат до него. Дори пророците Ми го избягваха. Той израстна във вярата, като си купи Библия и няколко книги, които постоянно препрочиташе. Опита се да ходи на църква, но не можеше да намери нито една, която да го приеме. Ако те го бяха приели при себе си, биха приели Мен. Чрез него Аз чуках на вратите им".

Научавах ново определение за скръб. "Как умря той?", попитах, спомняйки си, че е умрял като мъченик, наполовина очаквайки, че по някакъв начин аз съм отговорен за това.

"Той умря от премръзване, опитвайки се да запази жив един беден пияница, който беше припаднал в студа".

Докато гледах към Анджели, просто не можех да повярвам колко закоравено е било сърцето ми. И все пак, не разбирах как това го е направило мъченик. Аз мислех, че това е титла, запазена за тези, които са умрели защото не са искали да направят компромис със своето свидетелство.

"Господи, знам, че той наистина е победител", отбелязах аз. "И е толкова справедливо да бъде тук. Но тези, които умират по този начин, също ли са мъченици?"

"Анджели беше мъченик всеки ден от своя живот. Той правеше за себе си само онова, което му бе необходимо, за да остане жив, и радостно пожертва своя живот, за да спаси нуждаещ се приятел. Както Павел писа на Коринтяните, дори ако дадеш тялото си да бъде изгорено, но нямаш любов, това се счита за нищо. Но когато дадеш себе си с любов, това се счита за много. Анджели умираше всеки ден, защото не живееше за себе си, а за другите. Докато беше на земята, той винаги считаше себе си за последния от светиите, но беше един от най-великите. Както ти вече научи много от тези, които се считат за най-великите и са смятани от другите за такива, тук заемат мястото на последните. Анджели не умря за доктрина или дори за своето свидетелство, но той наистина умря заради Мен".

"Господи, моля те, помогни ми да запомня това. Моля те, не позволявай да забравя видяното тук, когато се върна", попросих аз.

"Затова Аз Съм тук с теб и винаги ще бъда с теб, когато се върнеш. Мъдрост е да гледаш с Моите очи и да не съдиш според това, което се вижда отвън. Аз ти показах Анджели във видението, за да можеш да го познаеш, когато минаваш покрай него на улицата. Ако ти беше споделил с него това, че знаеш за миналото му, което ти показах във видението, той щеше да предаде живота си на Мен още тогава. И ти щеше да обучиш този велик цар и той щеше да има огромно влияние върху Моята църква. Ако хората Ми гледаха на другите по начина, по който Аз гледам, Анджели и много други като него щяха да бъдат разпознати. Те щяха да бъдат приветствани на

най-големите амвони и Моите хора щяха да идват от всички краища на земята, за да седнат в техните нозе, защото чрез това те щяха да са седнали при Моите нозе. Той щеше да те научи да обичаш и как да използваш дарбите, които Съм ти дал, така че да принасяш много повече плод".

Бях толкова засрамен, че не исках дори да погледна към Господа, но накрая се обърнах към Него, чувствайки как болката ме тласка отново към себецентричността. Когато погледнах към Него, бях действително заслепен от славата Му. Измина известно време, но постепенно очите ми се приспособиха така, че да мога да Го виждам.

"Помни, че си простен", каза Той. "Аз не ти показвам тези неща, за да те осъждам, но да те уча. Винаги помни, че състраданието ще премахне покривалата от твоята душа по-бързо от всичко друго".

Когато тръгнахме отново, Анджели проговори: "Моля те, помни моите приятели, бездомните. Мнозина ще обикнат нашия Спасител, ако някой отиде при тях".

В неговите думи имаше такава сила, че аз бях твърде покъртен, за да отговоря, и само кимнах. Знаех, че тези думи са заповед, издадена от един велик цар и голям приятел на Царя на Царете.

"Господи, ще бъдеш ли с мен, когато помагам на бездомните?", попитах аз.

"Аз ще Съм с всеки, който им помага", отвърна Той. "Когато любиш тези, които Аз любя, ти винаги ще получаваш Моята помощ. Помощта ще ви бъде дадена според степента на вашата любов. Ти много пъти си ме молил за повече от Моето помазване и това е начинът, по който ще го получиш. Обичай тези, които Аз обичам. Когато обичаш тях, ти обичаш Мен. Когато даваш на тях, ти си дал на Мен и Аз ще ти дам повече в отплата".

Умът ми се плъзна към моя хубав дом и всичките други притежания, които имах. Не бях богат но знаех, че според земните стандарти живея много по-добре от царете, живели само преди стотина години. Никога не съм се чувствал виновен за това, но сега се почувствах. Някак си усещането беше добро, но от друга страна ми се струваше, че не е правилно. Отново погледнах към Господа, като знаех, че Той ще ми помогне.

"Помни това, което казах за Моя съвършен закон на любовта, разделящ светлината от тъмнината. Когато дойде объркване, каквото чувстваш сега, знай, че това, което преживяваш, не е Моя съвършен закон на любовта. Аз се наслаждавам да давам на семейството си добри дарове, също както и ти на своето. Аз искам вие да им се радвате и да ги оценявате. Само не трябва да им се покланяте, а да ги споделяте свободно, когато ви призова да го направите. Бих могъл само да махна с ръката си и моментално да премахна всичката бедност от земята. Ще дойде ден на възмездие, когато планините и високите места ще се снижат и бедните и угнетените ще се издигнат, но трябва Аз да го направя. Човешкото състрадание е също толкова противно на Мен, както и човешкото насилие. Човешкото състрадание се използва като заместител на силата на Моя кръст. Аз не съм ви призовавал да се жертвате, а да се покорявате. Понякога ще трябва да се жертвате, за да Ми се покорите, но ако вашата жертва не е направена в покорство, тя ще ни раздели.

Ти си виновен за начина, по който си отсъдил неправилно и си се отнесъл зле с този велик цар, когато той беше Мой слуга на земята. Не съди никого без да се допиташ до Мен. Ти си пропуснал повече срещи, които Аз бях определил за теб, отколкото можеш да си представиш, просто защото не беше чувствителен към Мен. Но Аз не ти показвам това, за да те накарам да се чувстваш виновен, но за да те доведе до покаяние, така че да не ги пропускаш повече. Ако откликваш само като изпитваш вина, ти ще започнеш да правиш неща, с които да компенсираш вината си,

което е оскърбление на Моя кръст. Единствено Моят кръст може да премахне вината ти и поради това, че Аз отидох на кръста да премахна вашата вина, всичко, което правите от вина, не е извършено за Мен.

Аз не се радвам, когато гледам хората да страдат", продължи Мъдростта. "Но човешкото състрадание няма да ги доведе до кръста, който единствено може да облекчи тяхното истинско страдание. Ти пропусна Анджели, защото не ходеше в състрадание. Когато се върнеш, ще имаш повече, но твоето състрадание пак трябва да бъде подчинено на Моя Дух. Дори Аз не изцелих всички, към които имах състрадание, но правех само това, което виждах, че прави Моят Отец. Ти не трябва да правиш неща просто от състрадание, но в покорство на Моя Дух. Само тогава твоето състрадание ще има силата на изкуплението.

Аз ти поверих дарбите на Моя Дух. Ти си познал Моето помазание в проповядване и писане но си го познал много по-малко, отколкото осъзнаваш. Рядко виждаш точно с Моите очи или чуваш с Моите уши, или разбираш с Моето сърце. Без Мен ти не можеш да направиш нищо, което би ползвало царството Ми или съдействало на Моето благовестие. Ти се би в Моите битки и дори видя върха на Моята планина. Ти се научи да изстрелваш стрелите на истината и да уцелваш врага. Научи малко и за това как да използваш Моя меч. Но любовта е най-голямото Ми оръжие. Любовта никога няма да се провали. Любовта ще бъде силата, която ще разруши делата на дявола. И любовта ще бъде това, което ще донесе Моето царство. Любовта е знамето на армията Ми. Сега ти трябва да се биеш под това знаме".

С това ние свърнахме в един коридор и вече не бяхме в голямата съдебна зала. Славата на Мъдростта беше навсякъде около мен, но аз вече не можех да я виждам отчетливо. Внезапно стигнах до една врата. Обърнах се, защото не исках да си тръгвам, но веднага разбрах, че трябва да го направя. Това беше вратата, до която Мъдростта ме беше довела. Трябваше да премина през нея.

Следва продължение.....